

קשת ומגן

ב' לט"ו ע' י"מ ס' טו ע"ב א"ב ל"א ז' ו' ד' ג' ב' א'

מהנשר הגדול מורינו הרשב"ץ ז"ע
 ולהיה אשר נשפ"ט מספרו מגן אבות
 המפורסם בעולם ואחריו יל"ר נתב
 ספר מלחמת מצוה מבנו הנאון המפורסם
 מורינו הרשב"ץ ז"ע ולהיה שני
 נביאים נתגלו בסגנון אחד בדבר
 המעמיד דת תורהנו שתתעלה

ר"ב

נדפס מחדש ע"י הוצאת מקור בע"מ
 ירושלים, תשל"ב

ספר קשת זמגן ב

מחלק ב' שהוא מחלק שוסינו

פרק ד'

כבאור שהתורה היא נפשית לא תשתנה ולא תומר לעולם ותאמר התורה המקורה על תורה זוה לנו משה מורשה קהלת יעקב והיכוסה אין לה הפסק וכ"א בהרבה מקומות ברית עולם חוקת עולם לירוחיקכם וכ"א הנסתרות לה' והנגלות לנו וכו' עד עולם וכן כפ' עקב כתוב כי אם ישמעו המצות ירכו ויחיהו כימי השמים על הארץ הורה זה כי קיום המצות היא לעולם ואפילו פרטי התורה לא ישתנו בתום' ומגדעת שהתורה הזוהירה על כפ' ואתחנן לא תוסיפו על הדבר וכו' ואפילו מה שאין לו התלות במצוה בלתי התורה נכחייתה כח"ט וענתה השירה הזאת לענין לעד וכו' וכן דע"ה אמר תורת ה' תמימה וכו' יראת ה' טהורה עומדת לעד עוד אמר קדם ירעתי מערותיך כי לעולם יסדתם עוד אמר באמנים כל מקודין סמוכים לעד לעולם וכ"א אסף המשורר ויקס ערות כי עקב ותורה עם בישראל וכו' למען ירעו דור אחרון הזכיר כי דור אחרון מצווה לשמור התורה אשר עם בישראל ומלאכי חותם הנביאים אמר וזכרו תורה משה עברי וכו' והרמב"ם כתב כי מאמר ישעיהו כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה הוא תורה נבחיית התורה כי אין קיום שחבו אלא מפני התורה וכן כתב הגאון ז"ל בספר האמונות כי מאמר ירמיה יורה בן שאמר אם יחושו החוקים מלפני בלשם ה' גם דע ישראל ישבתו מהיות עם לפני כל הימים וכ"א מלאכי אהי ה' לא שיתיי ואתם בני יעקב לא כליתם יורה כי בקיום האל הוא קיום ישראל וזה מפני התורה ומ"ס בשבת ימי המשוח אין בהם זכות וחובה אף לענין הצדקה שיתבטלו העניים וכבר דמו זה עם שהרי כתוב כי לא יחרל אביון מקרב הארץ:

אבל

הנוצרים עם האומים שהתורה סביתנה לישראל על משה היא מן השמים הם טוענים עלינו שבשתנה אל און גליון על זשור הכוזרי ויש לנו טענות כנגד' הא' כי החטואו כוונת זשור הכוזרי בזה והב' מצד אמונתם כי בזה החטואו כוונת זשור הכוזרי והג' מצד הכוב הקמצא להם כמה שהכטיחו וכדברים אחרים והד' מצד חסרון יריעת החניח והטעאתם להמונס:

אמנם

בטענת הא' אומר כי החטואו כוונת ארוזיקהס זשור בזה כי א' מתלמידיו אמר בספרו כי זשור אמר לתלמידיו אל תחשבו שבאתי להסיר התורה או הכביאים לא באתי אלא להשלימה ובאמת אבי אומר לכם עד שיאכרו שמים וארץ יוד א' אות א' לא תאכרו מן התורה עד שיפשה הכל ותי שיתיר א' מן המצות הקלות או לומר זה לאנשים לא יקרא בתלכות שמים אמנם מי שיפשה אותם או ילמד זה לאנשים יקרא בתלכות

א ב

קִשְׁת וּמִגֵּן

במלכות שמים ע"כ זה ארץ יותר וכ"א אחר ע"ס בספרו כי יותר קבל הוא כליון
שמים וארץ שיפול מהתורה תפ"א ופ"א אחר כי אדם א' בא לפניו ושאלו במה ישיב
המים הנכחיים והשיבו שימור התורה ר"ל מצות התורה וכן זה אחר כי ישיבו
לתלמידים שיפלו כל מה שאמרו הסופרים והקדושים להיותם יושבים על כיסא משה
וכ"פ כאן גליון כי כשידון מן הסדר הלכו אחריו שיפול רבות והנה מזה ע"א בא ויבא
ממנו לרפאתו ומיד בטהר ור"ל לך ותראה לפסן ותקרוכ קרבן שנה משה ובה בתלמוד
כו' שהיה אחר שלא בא לשנות התורה כח"ס בשבת שכתוב שאין גליון אלא אוג גליון
לא למפחת מאורייתא רחשה איתי ולא לאוספי על אורייתא דמשה איתי וכן מה
שספרו תלמידיו מעבט תליותו לא אמרו שידון להריגה על ביטול תורה אלא על שהיה
אוהב שהיה בן אלהים ומשום וכן אחר תליותו קיימו תלמידיו תורת סגור מתגלית
והקרבת קרבן בפי התורה וכן שלוחו היו מתנכלים ליהודים שבידועים כי לא עשו
דבר נגד התורה וכן בהרבה מקומות מספרי הגלגול שקורי' אפוסטולוס והיו מוכחי'
אל סכהנים שלא היו שומרים התורה כראוי וכ"א כי מי שימור התורה כולה ויחטא
כדבר א' בכל התורה הוא חוטא וכן אחר אחר כי ראה בהלום שהיו מאכלים אותו
דברים שחיים והיה קשה בעיניו עד שפטר חלמו שיקרב לאמונת גויים שהם שחיים
כנגד ישראל ואפילו בחזות דרבנן שהם נטילת ידיים היו בוחרים :

הנה

וכבר דבריהם בלשונם להיות לנו לפי בנגד החמישים בו כי הם החטאו
בוונת' לשו' אמנם תלמידיו להקל עול התורה והמצות בוונתם היתה ל הגוים
למשוך לבם אל האמונה כי ראו אם ישילו עליהם עול תורה כבון עול תורה והמצות
המעשיות לא יכנסו באמונה אבל לשו' לא עלה על רעתו לשנות להם התורה ולא לעבט'
ג"כ שהיו חכמי ישראל היו וקיימו בעצמם התורה כמו שזכרתי מדבריהם כי למשוך
כני אדם לאמונתם עשו כן כי כן כתוב בפ"א' מספרים כי אחר מהשלוחים בא
לאכטוכיא והיה שם קהל מהמאמיני' וקצתם יהודים והיו אומרים כי א"א להשיב כי אם
הנימולים כח"ס בתורת משה והיה שם מחלוקת גדולה ביניהם ע"א והסכימו לשלוח
לירושלים לקחת עצה ע"א מהכהנים המאמינים והלכו שם שני שלוחים והתאספו ע"א
עדת מאמינים בל"ו והיו אומר' כי ישועה כמעט לגוים אם לא ימולו וישפרו תורת
משה ויקס' א' מהם ויחזק להם אנשים אחים הלא ידעתם כי תימים קדומים רבה האל
שישמעו הגוים דבר שאין גליון על ידו ושיאמינו והיודע תחשבות האנשים ערות נתן
להם ברה"ק כמונו ואין הדל בינו ובינס כי אם האמונה תוכך לכותם ולכן מה תנסו
לאת' ה' להניח על צואר התלמידים שלא יוכלו גם אהבו ואכותיכו לכולם אך באמונת
עשו כאחין להושע כאשר הם היו נושע' ואח' שפירו להם השלוחים ההם האותו' והמופת'
עשה האל על ידם וישקום הסמוך ויחזק הנה חכר ספר כי האל בחר בגוים לקחתם

לנשמו וכמו שהעידו זה הגבויים ובלוי הוא מעולם חפשה ה' ולכן אגן שופט להעמים
 על אותם שיטובו אל ה' מהגויים אך לכתוב להם שלא יעברו ע' ושיחיקו הכיחוף ושיהיו
 כזהרים על הנחירה ומה שקשה ההסכמה ביניהם שיטלחו השליח חכירו לביה ושיאמרו
 להם המוסר' ביניהם דבר זה וכן עשו הנה כו' כפי' כי לא התירו התורה לא לבוים
 למשך לבם אך שקיימו מצות בני כח והם ע' וצריעות ואבר חן החיו וברכת השם בכלל
 ע' היא ובל' ופ' ככלל הדיקן הם שכתו דיבין שלהם כבר היו דמן עליהם לחוסר
 על זה אבל כוונתו היתה שקיימו מצות בני כח וכן כתבו הם כי ישו זה אותם שיטבלו
 הגויים האב והבן והרוח ובטבילה זו יהיו נושעו' אחר קבלת ע' וערייות ונחירה וסמכו
 בזה על ר' ל' שאמרו חל ולא טבל כאלו לא חל ע"כ לקחו הטבילה עקר בקבלת הגרים
 ונראה שכונתו היתה לקבל בר תושב הנקרא אנלנו בר ערל המקבל עליו' מצות כ"ץ
 ומה שידעה שלא עשו כן אלא למשך הגויים לאמונת' הוא מה שאלה להם א' מהם אבר'
 לא' מהאומר שכתב לו בה אני פלוגי אומר לכם שאם תמולו לא יועיל לכם המשיח כלל
 ומה היה מניק להם אם ימולו אלא פתח להם כן כרו לחוק לככם ושלא תחלוש דעתם
 מפני היותם ערלי' . עוד כתב להם כי הוא חציר כי כל מי שימול הוא חסועבר
 לכל התורה והרי הורה בבאן נחמות התורה לישראל כי כיון שהיחול חסועבר לכל
 התורה ימול את כנו כמצות התורה וכן ימך מבן לבן הכן ע"ם העול' וכן כתוב אנל'
 כי כשהובא א' והשלוחי' לרומא אסור כנחשתיים קרא ליהודים שסיו שם וא"ל כי הוא
 לא עשה דבר נגד היהודי' ואינו חולק כלל על מהגוי' האמת גס אחר כי לא מצאו
 היהודים שבירושלים נגדו דבר חייב מיתה ואם היה חלוק על התורה כבר היה חייב
 מיתה וכן זה אמר בא' מספריו כי הוא מאמין בכל מ"ט כתורה ובתקו' אחר כתב כי
 לא הטא בתורת ישראל . עוד כתב זה באגרת לרומיים אמר מוכיח ליהודי' אם אתם
 יהודי תקרא ותנוח בתורה ותתכבד בה' ותכיר הנוכו ותכחן המועיל כהיותך בקי
 בתורה ותבטח בעצמך סיותך מהשיב העורי' ותהיה אור להולכים בחשך ותהיה נלמד
 הכלתי יודעים ותהיה לך נורת החכמה והאמת בתורה למה תוכיח וולתך ולא תוכיח
 עצמך תהיה דורש לא תגמוב ואתה גוכב לא תחאף ואתה תחאף ותרחיק ע' ותגמוב
 הקדשי' תתכבד בתורה ובהיותך פושע בתורה תקל בכבוד השי' ושם השם בערב'
 מחולל בגויים כמו שכתוב המילה אחכם תועיל אם תשזור התורה ואם תחטא בתורה
 בריתך תחשב לך לערלה ואם הערל ישמור ברית התורה ערלתו תחשב לברית עכ"ר
 והוא הורה כי בני ישראל חייבי' לשמור התורה ואף הערלים אם ישמרו התורה תחשב

להם לברית אלנו הם דבריו :
 וזה אמת אלא כמי שכלנס ולא ימול או שמתו אחיו מחמת חילה או כברים
 תושבי' מכלל אן הדברי' נרא' כי לא כוונו יטו ותלמידיו לבטל התורה מןהרא'
 ולא

קשת ומגן

ולא מעצמ' וכן זה השליח היה מתנצל לעולם שהוא פרוש מאמונת הפרושי' וחולק על הצדוקי' והנוצרי' מתסבכי' במאמרים אחרים כמצאו לישו' ותלמידיו ולשוחיו כי התורה המעשית כתבטלה וכי האמונה היא עיקר ונתפקרו בזה בקצת פסוקי' ודי לנו בזה תשובה עלים' מדברי עצמם אפ' יהיה להם מאמרי' אחרי' סותרו' כפי פירושיהם לאלו המאמרי' כי הבא לסתור תורה אלהית ולשכותה צריך לבא בזה במאמרי' גלויים לא במאמרי' יסבלו הפי' וכ"ש בהמצא במאמריהם מאמרי' גלאו מפשוטים' שהם מורים על נחיות התורה :

ועוד

דבר במאמרי' הנכבואים שנתפקרו בזה בסוף הדברים אמנם בטענה הב' מה שאו' עתה כי אמונתם בשילוש ובהגשמה שכבר זכרנו בפ"ב פח"א מה שיש בה מהכניסול היא ראייה לבטל אמונתם בסתירת התורה כי סתירת התורה הוא נמשך לאמונה ההיא וכיון שאמונתם היא רחוקה מכל הקש שכלי כמו שהתבאר אף הנמשך אל האמונה ההיא מסתירת התורה הוא בטל ודי בזה ראייה ונרדף הכוזרי שהרחיק אמונתם זו ומפני זה לא נמשך אל תורתם כמ"ס א' אל החכם הנוצרי כשא"ל שאמונתו היא כי האלהות נגשמה והיא עובר ברחם הכתולה ממשואות בני יש' וילדה אותה אכזאי הנראה אלוה הנסתר נביא שלוח במראה אלוה אולם הנסתר והוא המשיח הנק' בן אלהים והוא האב והוא הכן והוא רוח הקדש והוא מיחד אמתו ונרא' על לשונו השלוש וכניו' מרו' בו ותלאוהו . וא"ל עוד כי כל האומות נקראים אל האמונה הזאת ומצווים להדבק בה ולגדל ולרומם משיח ולגדל את עצו אשר כתלה עליו . וא"ל עוד כי דיניהם וחקיהם הם ממצות שמעון החבר וחקים הן התורה אשר אין ספק באמתה ושהיא מאת האלהים . ודבר בא באון גליון בדברי המשיח ולא באתי לסתור דבר וחציה ממצות יש' ומשה נביאם אבל באתי לחוקם ולאתנם . כל אלה היו דברי החכם הנוצרי אל הכוזרי השואלו על אמונתו אולי יקבל אותה וכשתעו דברים אלו א"ל זה לשונו אין בזה מקום לסברא אף הסברא מרחקת הדברים האלה אף כאשר תאמת הראות והנסיין עד שיאמין בו כל הלב ולא ימצא דרך להאמין בוולת זה מה שכתברר אצלו יתחכם לסברא ויבהלה לאט עד שיקרב הרחוק ההוא כאשר עשו הטכזיים בכנסות המופלאים שהם רואים שאם יסופר עליהם מבלי ראותם היו מכחישי' בהם וכשרואים אותם מתחממים ושמ' להם סבה מהכוכבי' והרוחני' ולא ידעו הראות ואכי אמי מוצא דעתי נוחה לקבל הדברי' האלה מפני שהם חדשים לי ולא גדלתי עליהם עכ"ל הכוזרי :

והודיעו

בזה כי הסברא היא כנבעת אל החוש והנסיין ומה שאינו מושג בחוש ולא כנסיין והסברא מרחקתו אין ראוי להאמין ועל המאמין באמר באמת פתי יאמין לכל דבר והסם אלו האמונות מתגלגלו תסבכו לשכוש כפי מ"ס ז' המפורסם

המפורזי' כש"ס עם מה שהוא מסכים עם מאמריהם באון גליון ונר' כי זה טעמו כרזי' הדומיים סמך' נוצרים בלשוננו וכן הישמעאלני' קורזי' אותם רום ונוצרים הוא' ישו הנוצרי שהזכיר בתלמוד והוא היה שמו ישוע כמ"ס הרמב"ם בה' תשובה ובה' תלכים ואע"פ שכלל הש"ס לא נמצא אלא' יש' שמא בכונה חסרו העין' כיון שלא הוסיף את עצמו ושם הכופרי' חסרו העין' והם קורזי' אותו' יש' כי כן הלוועזות דומיפין' אין' בסוף השמות והישמעאלני' נשתבש להם זה השם וקורין אותו' עיסה ע"ס עשו' מפני שנמשכו אחריו הדומיים המתנייחים' לבני עשו' ובחבוריהם מצאתי' שקורזי' אותו' ישוע ונקרא בלשוננו נוצרי מפני שהוא אותו' קרישט וע"ס נקראים קרישטיאנוס' והוא לשון השתיה ובאון גליון שהיה שמו' יש' דינוורינו וכש"ס מני' כפי' כנ' פרקים שאנשי משמר לא היו מתעניין בא' בשבת וכ"א בפ' לפני איריהן לרברזי' רזי' נצרי' לעולם אסור כי היה אסור לשאת ולתת עם הבוים ג' ימים לפני איריהן וג' לאחריהם ויום האיר עצמו ע"כ היה אסור לפי דעתו לשאת ולתת עמהם לעולם ונתברר כי זאת האומה היא כק' נצרי על שם ישו' הנוצרי' . ובאון גליון יש' פקוד כי עליהם אמר ירמיהו כי יש' יום קראו נוצרי' בהר אפרים . הנה א"כ הם מודים כי שמו' ישו' הנוצרי' כמ"ס בש"ס והם נק' נצרים על שנמשכו אחריו וכפ' במהר הדק אמר כי ישו' נתלה ערב הפסח וכן הוא באון גליון בערב הפסח נתלה אלא' שגשתבש ביניהם קנת כי לילה א' קודם תליותו אכל עם תלמידיו ובירך על הלחם והיין במנהג ישראל ואמר כי הלחם הוא גופו והיין הוא דמו ועל הדברי' אלו נמשכה להם עבודת העוגה והיין נסייכם אלא' שנפל מחלוקת ביניהם היונים עושים העוגה חמץ והדומיים והנמשך אחריהם ע"ס המערב שהם תחת אמונת האפיפיור ותחת ממשלתו עושי' אותה חצה ועל מחלוקת זו הם טובים אלו את אלו כי כ"א מהם מחוייב כופר לחולק עליו ודברי' היוני' נראי' יותר לפי אמונתם כי ליל ערב פסח אין יש' אוכלו' עריין חצה אלא' חמץ וכבר כתבתי כי הם עושים כן כדי שלא ללכת בחוקותינו שאנו מקריבי' המנחה חצה ולא חמץ גם כענין טבילתם חלקים וע"ז כי היוני' טובלים גופם והדומיי' אינם טובלי' כ"א ראשם גם כזה דקון היוני' כפי אמונתם כי ישו' כשהטבילו ויחנן בירדן כל גופו הטביל כמ"ס באון גליון וכן א"ל בפ' במהר דין כי הכרוז יצא לפניו ת' יום ישו' יוצא להסקל מי שירדע לו זכות יבוא וילמד ולזה יש' רמו' בדבריהם שמתענים קודם הפסח מכל היוצא תכ"ח שכל פני הארץ כגון כשר וגבינה וכיוצא ותעניתם הוא תשעה ט' ביום כי תליותו היתה באותה שעה ונק' אלו הימי' כואר'שמה ונשתבש בידם כיר' ל' כרוז ת' וכן נשתבש להם כי לא היו אלא' ת' יום והם מתענים ת' היום כמו שלאחר הפסח עושים יום איד' יום ה' כמו' שעושי' ישראל כן הם מקרימו' להתעבו' קודם הפסח ו' טבועות וזה שבוש לפני' לפי שטתם שאומרים כי ישו' התענה ת' יום וירעב לאכול ויאמר השטן אם כן אלהים אתה אמור לאכני' אלו

שיטבו

קִשְׁת וּמִגְן

אִשׁוּבוּ לָחֵם וְהֵם אָמְרוּ כִּי הֵם מִקְדִּימֵי לְהִתְעַבֵּת קוֹדֶם הָאֵל וְיָמִים כְּנֶגֶד יְמֵי אֲדָם
שֵׁשׁ בָּתָּי יוֹסֵף וְהוּא יוֹסֵף שָׂאִין מִתְעַבְּרִין בּוֹ וְאִינֶם יוֹצֵאִי יְדֵי שְׂבוּעַת כִּי יִסּוּ רְצוּפִים
הִתְעַבְּתָה וְשָׂם בְּפִי הַנּוֹרָאִי אֵלֶּךְ כִּי יִסּוּ בְּדוֹן לְהַרְבִּיחַ עַל שְׂכָרָם וְהָיִיתָ וְהָיִיתָ לִישׁ וְכִי אֵל
בְּפִי הָיִיתָ עֲרוּפָה וְכֵן בְּאִוֶּן גְּלוּיָן כִּתְוִי כִּי יִשְׂרָאֵל הֵינִי טוֹעֵמִין עֲלֵינוּ שְׂהִיָּה בְּכַח בְּעַל
זְכוּב וְהָיִיתָ מְדֻכָּא וְכֵן כִּתְוִי בְּאִוֶּן גְּלוּיָן כִּי כִפְלָה מַחְלֻקָתָ בֵּין הַיְהוּדִים בִּירוֹשָׁלַיִם
קִנְיָתָם אֹמֵר כִּי יִסּוּ שׁוֹטֵט וְאֶחָיו שֶׁד מִקְצֵתָם אֹמְרֵי אִינִי שׁוֹטֵט וְאֶחָיו שֶׁד וְקִנְיָתָם
אֹמְרֵי אִינִי שׁוֹטֵט וְמַעֲשֵׂיו יוֹכִיחוּ וְהִיָּה יִסּוּ הוֹלֵךְ לִבְשׁוֹת כְּשֶׁעָרְטָה אֶמְרוּ לוֹ הַיְהוּדִים
עַד מָתַי תַּעֲשׂוּק כְּשִׂיבֵי אֶמְרוּ לָנוּ בְּפִרְסוּם אִם אֶתְּהָ מַשִּׁיחַ אוֹ לָאוּ וְהִסִּיב יִסּוּ וְאֵל גוֹי
שָׂאִי אֹמֵר לָכֵן לֹא תִאֲמָרוּ מַעֲשֵׂים שָׂאִי עוֹשֵׂה בְּשֵׁם אֱלֹהֵי יַעֲרִידוּ עָלַי אֲבָל אֶתְּהָ
אִינֶכֶם מִאֲמִינֵי וְאִם אֶתְּהָ מִאֲמִינֵי לְפִי שָׂאִין אֶתְּהָ מִאֲמִינֵי שָׂאִי שׁוֹטֵט וְאִינִי מִכֹּד
אֶתְּהָ וְיִלְכוּ אַחֲרַי וְאִינִי לָהֶם חַיִּים נְכַחַי וְלֹא תִאֲבָרְנָה לְעוֹלָם וְלֹא יִטְרַפוּ אֶתְּהָ מִיָּדֵי
וְאִינִי וְהָאֵל אֶחָד עַל דְּבָרַי יִסּוּ וְכִשְׂמַעְתֶּם דְּבָרַי אֵלֶּךְ רָצוּ לְרַבְמוֹ בְּאֶבְרָם וְאֵל לְמַתָּה
תִּסְקָלוּנִי וְכַתְּוִי מַעֲשֵׂי טוֹבִים הִרְאִיתִי לָכֵן מִאֲמִינֵי אֵלֶּךְ עַל מַעֲשֵׂי הַטּוֹבִים אִינִי אֲנוּ
סוֹקְלִים אֶתְּךָ רַק עַל חֲלוּלֵי הָאֵל כִּי אֶתְּהָ אֶדְעָה וְתַעֲשֶׂה עֲצָמְךָ אֵלֹהֵי הַטּוֹב יִסּוּ וְהִלָּא כְּתוּב
בְּתוֹרַתְכֶם אִינִי אֶמְרֵתִי אֵלֹהִים אֶתְּהָ וְאִם הֵם אֶשְׂרֵךְ נֶאֱמַר לָהֶם דְּבַר הַשֵּׁם קִרְאֵם אֵלֹהִים מִי
שֶׁקִּרְאוּ הֵאָךְ וְשָׁלוּ בְּעוֹלָם אֶתְּהָ אֹמְרֵי שְׂהוּא מַחְלָל כְּשֶׁאֶמַר שְׂהוּא בֵּן אֵלֹהִים עַל כֵּן
כִּתְוִי בְּאִוֶּן גְּלוּיָן וְכֵן כְּתוּב כְּשֶׁכִּנְסָם יִסּוּ לִירוּשָׁלַיִם וְיִצְאוּ לָנוּ הַרְבֵּה מִיִּשְׂרָאֵל קְטִינִים
וְקִטְנוֹת וְכִדְרוּהוּ וְהָיוּ אוֹ לֹא הוֹשִׁיעָה נָא וְכֵן כְּשֶׁנִּתְּפַס כִּיד יִשְׂרָאֵל הָיוּ אֹמְרֵי לֹא הִכֵּנִי
אֶמְרוּ אִם אֶתְּהָ הוּא בֵּן אֵלֹהִים וְהוּא הִסִּיב אֶתְּהָ אֹמֵר וְכִאֲמַת אִינִי אֹמֵר לָכֵן כִּי בֵּן אֵלֹהִים
יִשָּׁב לִימִין הָאֵל וְיִבָּא בְּעַנְיַת הַשָּׁמַיִם וְאִוֶּן קִרְעֵי הַכִּנּוֹר בְּדָרוּ וְכֵן כִּתְוִי שֵׁם כִּי הֵינִי
אֹמְרֵי אֵל הַפְּקִיד טַל קִיסַר שְׂהִיָּה שְׂמוֹנֵי עָלַי שׁוֹה הֵינִי חַיִּיב מִיָּתֵה לְפִי הַתּוֹרָה שְׂהוּא
בֵּן אֵלֹהִים וְעַל רְבוּהוּ לְמִיָּתֵה הִנֵּה הֵם מַסְכִּימֵי לְדְבָרֵי רָזָל כִּי בְּדִין חֹסֶת וּמִדֵּי רְבוּהוּ
שְׂהִיָּה חֹסֶת לִישׁ לְהִתְחַיֵּן בּוֹ וְאֵעִיפִי טַפְלָה בּוֹה שִׂיבוֹשׁ אֶתְּהָ כִּי לְפִי דְבָרֵי רָזָל לֹא עִשִׂיתָ
עֲצָמוֹ אֵלֹהֵי אֵלֶּךְ וְקִיף לְכַנֵּה וְהִסְתַּחֲוֶה לָהּ וְהִטְעָה הַרְבֵּה מִיָּשׁ כְּעַבְדוּת מִרְקוּלַיִם כִּי
בְּפִי וְכֵן עֲבָלָה עֲרוּפָה וְכֵן גְּלוּיָן לֹא כִי מוֹה כְּלוֹם אֵלֶּךְ שְׂהִיָּה אוֹ עַל עֲצָמוֹ שְׂהִיָּה בֵּן
אֵלֹהִים מִיָּתֵה חֹסֶת לְעַל רְבוּהוּ יִשׁ לְהַרְבִּיחַ אִפִּי לְפִי דְבָרֵי וְכֵן הַנּוֹקִי אֶמְרוּ
שֵׁם טוֹב הִצִּילָה לִישׁ בְּאִוֶּן וְשָׁלוּ מַעֲשֵׂי יִסּוּ וְאֵל טוֹכֵתָם דְּרוֹשׁ רַעֲתָם לֹא תִדְרוֹשׁ כִּי
הַנּוֹבֵעַ בְּהֵם נֹבֵעַ בְּכַח עֵינֵי וְכֵן נִמְצָא לָהֶם כְּתוּב שְׂהִיָּה יִסּוּ מִי שִׂיכְעִים חִכְרוּ
מִחֻיִּיב הוּא מַשְׁטַח וְהוּא שְׂהִיָּה אֵלֶּךְ רִיקָה חַיִּיב הוּא לְעִשְׂתֵּי דִין וְהוּא שִׂיכְרָא אֵלֶּךְ שׁוֹטֵט
חַיִּיב הוּא לְבִיָּהֶם וְכֵן שָׁלוּ בְּמַתָּה הוּא דִינוֹ וְהִסִּיב מַה שֶׁהִסִּיב כִּי בְּאֵתֵה לֹא הִיָּתָה כּוֹנֵתוֹ
שִׂיכְרָהוּ בְּאֵתֵה עֲבוּהָ וְשִׂיכְנָם הוּא בַּהּ וְאֵלְכֵנָה הַכּוֹמֵר וְהֵם לְפִי טַעוּתָם הוּא כִּידוֹן
בְּנֹאֵה רִתְחַת וְהוּא יִרְאֵה כִּי הַחֲכָמִי דְבָרוּ מוֹה שְׂעוּבָתוֹ אֶתְּהָ הַכּוֹנֵר וְכֵן כְּנֶגֶד

הַדִּין

הדין את' ה' תלמידו' היו' לישו' הנוצרי וכולם נהרבו והם תמו לו זכ אבל חלקו אותם כי
 חד' מהם עשו אוכזר גיוס' הפני סב"א מהם כתב' און גליון מספור קורותיו מפת לידתו
 עד תלייתו והשאר קראום אפוטטלים כלו' שלוחו' והם' סנו' כש"ס שהם מתינקיטס
 בני תורה כולם נהרבו עו' יש' כו"ט שס וכן נמצא כתוב להם כי תלמידיו נהרבו וכו'
 הוא מסכי' עם קבת שכוש' להם כי גם כרכרי תלמודם באון גליונס אין הסכמה בכל
 הדברי' ויש' הבטחה כיניסם ושנו' אם תפני' טכחה אם ככוונה לישות הדרכי' והם
 אומרו' כי נולד בבית לחם אפרתה ומת פקרו' בזה כת"ס ואתה בית לחם אפרתה בעיר
 לישות באלפי יהודה חמד' לי יבא לישות מושל' בישראל ואתה הוא כי זה הספוק כאמר
 על מלך המשיח אבל אין אומ' שגולד בבית לחם אלף מורענו של אותו שגולד בבית לחם
 והוא רוד בן ישי' בית הלחמי וז'ס' ומונאותיו מקדם שיצאתו מקדם היא מימים קדומי'
 ואם על ישו' כאמר איך יאמר שהוא מושל על ישראל אדרבה הם משלו בו וכל הפרט
 איכה מסכמת על עיני ישו' . . . עוד' יתפקרו באגדה א' שהיא בת' קינות' שמלך
 המשיח נולד ביום החדשן בבית לחם והיה שמו עמנו ענחם ובאז' רוחק ועל עוליס כשאוהו וכו'
 סותר רבדיהם כי ישו' מקדם הסודכן נולד ולא היה שמו מנחם ולא כשאוהו רוחק ועל עוליס
 אבל כמסד ביד ישראל' . . . אבל כרכרי חז'ל לא כתב' מקום לידתו אבל המה
 שקראוהו ישו' הנוצרי ולא ישו' הלחמי וכן כתוב ישו' רינצטרינו שכחוקם נצרות' נולד
 בת"ס כתב' ירושלמי עזר' אומ' כי תפני פחד' בראש אמר למצרים ומתפקרו' בזה צמ"ס
 ממננים קראחי לבני ואע"פ שהפסו' הוא על ישו' באמר כמו שמורה תחלת הספוק סב'
 כי בעיר ישראל ואוהבהו וכן כתי' בתורה שלח את' בני יעקבני אבל באמת יש' רמו
 כרכרי ל' כי היה כמצרים וסס למד לעשות פעולותיו שהיו טועני' ישראל שהיה עושה
 ככה בעל זכוב כמ"ס באון גליון והרמו שנתצא לחכמי' בזה הוא ח"ס כפ' הכונה אל'
 ר"א לחכמים והלא סטרא הוציא כספי' המצרים כשרטא שיעל כשאר אל' שוטה היה
 סנה זה מסכי' למאמר האון גליון כל דברי' הא' בביאתו למצרים והסכי' זה למ"ס
 כפ"ח כי ישו' הלך למצרים עם יהושע בן פרחיה רבו' . . . הס' כזה שטענו עליו שצ'
 כספי' ככה בעל זכוב היה פועל הב' שהיה שוטה ואחיו שר וזה בן סטרא שאמר עליו
 נר' שהוא ישו' הנו' בתלמוד ובאון גליון ששם אמר וכן כפ"ד חיתות' כי סטרא היא
 מרים מנדלא כשיא ואע"פ שיש' מרים אחרת מנדלאה הרדקי בתלמוד כפ' אטל חגיכה
 אבל איכה זאת שהיא אחו של ישו' הכק' סטרא כי אותה היתה בסוף התלמוד בימי רב
 ביבי בר אבוי שהיה סוף האמוראי' וכפ' המפלת את' בי בימי ר' הוה רב ביבי בר
 אבוי וזאת היתה בימי התנאי' ואפשר שהיו ב' כשים בשם אחר והיתה מלאכת' א' כי
 מנדלא כשיא פי' קולעת שער הכני' :

קשת ומגן

ונראה שגם כזה נשתמשו הספורים שלהם כי הם אומר כי קרובת ושו' היתה
שמה תקלדינא וכתחלק תארה אל הקרובה לפי שהיו שוות בשאר העצם
שלהם להקרא מרים וכ"א ל' כי הבעל היה שמו פעום בן יהודה היה ימיו רע"ק קרוב
לזמן החורבן אולי היה או האריך ימים והם אומר באון גליון כי ארוסה היה שמו
יוסף ואולי הכל א' כי באלותו זמן היו נזכרים ליוסף פעום ואם היה עם אביו יהודה אז
יעקב כמ"ט באון גליון עם אחד כזה נפלו הסכוסים כינוהם כי אינם שווים כמיו היה
אביו עד שאחרוניהם הוצרכו לתקן כי אביו של יוסף יבם אשת אחיו ויש שהיו מתארים
הכן א היבם ויש א האח המת ואמר כי צער גדול היה א הכותב יחוס יש' כי המלך
הורודוס היה מוכנס מלכתוב יחוסיהם ואם זה אמת הוא לפי שהיה עבד כמ"ט שבכתרא
וה"ל כיוון גדול כשהיו מייחסים יש' לאבותם והוא לא ה"ל יחוס יש' ושם בבת' א"ל כי
נתעברה הפנדירא ע"כ היו קורים למרים הטרא כלו' סטת דא מבעלה וגם אומר כי
מרים תקולבא וזכה היתה ועשתה תשובה והם מייחסים שיאמר זה באחו של יש' אבל
הוא מחוק דכרי ר"ל הטוענים עליה ותהיה הסכמה כינו כי מרים תגדלא כשיא נבעלה
בזכות ותהיה ההכחשה אם היא אס יש' או קרובתו והם אמרים כי אס יש' מעולם
לא נבעלה וכתולה היתה קודם הריונה וכתולה נשארה אחר לידתה וזה פנדירא כתב
הרמב"ם כי בוי היה ודוע מהדברים התלמודים כי גוי הכא על בת יש' בין באונם בין
ברצון הרי זה עושה אותה זונה ואפי' נשואה וואת ארוסה היתה כי היה מנהג בישראל
שהיו מייחסים הארום עם ארוסתו וכנו' כפ"א מכתובות וע"כ לא היה יכול לטעון
טענת בתולים וזה יוסף היה רגיל להתיחד עמה בכל לילה כבארת ומכת הועה ולילה
א' בא זה פנדירא וחשבה שהיא ארוסה וכתעברה תמנו והיה פנדירא חרש עצים
ומכ"א לא נו' כלום באון גליון כי הכחישו כי נבעלה לאיש אבל בקצת ספריהם כתוב כי
יש' היה חרש עצים וזה בן סדרא מדבריהם כראה שהוא יש' הפנרו שכ"א בע"פ פ"ב
מעשה כבן דמה אחותו של ר' שהשיכו נחש וכו' יעקב איש כפר סכניא לרפאלתו ולא
הנחוחו ר' לפי שהיו נושאים ומתנים עם המיני' ואין מתרפאים מהם אפי' לחנו ששה
דשאני מינות דמשכה וזה יעקב שהיה איש כפר סכניא היה מין מתלמידיו יש' כי כ"א
שם כפ"א על אתנן וזכה תמו לעשות תמנו כ"ה לכ"ג שאמר יעקב איש כפר סכניא
מאתנן וזכה קבצה ועד אתנן וזכה ישוב ממקום הטומפת בא ועד מקום הטומפת ישוב
וזה יש' שאמר יעקב איש כפר סכניא על שמו הוא יש' בן פנדירא ש"א כירושלמי
מעשה ביהושע בן דהא ששכבו נחש דבא יעקב איש כפר סכניא בשם יש' בן פנדירא
וכן מעשה אחר כירושלמי שהיה מין מלחש בשם יש' בן פנדירא וזה מסכים למע שכתו'
באון גליון ש"ל שכשמו יגרשו וירדו סמוקים ויקחו נחשים כירס ואם ישתה אדם עם
המות לא ויקחו ושימו יריהם על החולים ויתרפאו ונראה כי זה יעקב איש כפר סכניא
לא

קשת ומגן

ו

לא ראה יסו' אבל הוא על אמונתו • תכז נראה כי בן סטרא אשר הוא בן פמדרא הוא יסו' הנגרי שדברו ב"ל בהסכמה א' עם האון גליון וגם אמו מרים :

וכתב באון גליון רמז כי אמו נתעברה באיסור כי כתבו יחוס יסו' מיוסף עד אברהם כתב דוד הוליד את שלמה • מאשת אוריה וכן כתוב שלמון הוליד את בועז ובושו הוליד את עובר מרות וכן כתב יהודה הוליד פרץ ורחם מתמר ולא הזכיר בנקבות אלא אלו שיבא להם ח"ו אם פסול מזנות או מגניות וכתב זה ברמז לאמר :

אבל הסתירו זה והם אומרים כי לא נתעברה מאדם אלא נתהוה מרוח הקדש ככסן אמו וכתב גם ודבריהם סותרים זה את זה כי באון גליון כתוב כי יסו' כח מהגליל אל יוחנן להטבל ממנו ומראה כי בן היו מנהיגים ביש' הבא לקבל דברו חכרות היה הולך לירדן לטבול וזה יוחנן היה חסיד ומקבל בעלי תשובה ויוחנן היה מוציא ממנו ואמר לו אני ראוי לטבול ממך ואתה בא אלי וא"ל הניחה לי כי בן יואית לנו למלאת כל האמת אז הטבילנוהו וכאשר נטבל יסו' מיד עלה אל השמים והנה נפתחו לו השמים וירא רוח האל יורדת בוונה ותבא עליו והנה קול השמים אומר זה בני באשר ואשר יסד לי מאד אלו הן דברי האון גליון וא"כ לא נחה עליו רוח עד שעת סבילה ואיך יאמרו כי ברוח הקדש נתהוה וגם יסו' הנגרי לא אמר בשום מקום שלא הי' אב בשמי כי בכל מקום היה קורא עצמו בן אדם כמו יחזקאל אלא שהם כתבו בן אשה וההמון היו אומרים בן הבהמלך אבל היה קורא עצמו בן אדם ובשקרא עצמו בן אלהים והיו רוצי' לסקלו כמו שכתבתי אמר שגם ישראל נקראו אלהים וכמו אלהים • א"כ כבר בלה דעתו כי לא היה קורא עצמו אלוה באמרו שהוא בן אלהים ובכך נקראו יס' בני למקום שב' בניו אתם לה' אלהיכם והם אומרים כי בן אדם ר"ל בן אשה כי חזי' אדם על אשה שהרי אמר הכתוב ונפג אדם מן הנשים אבל לעיניו סיחם אין אדם חתיהם לומר בן אדם אלא ע"ש אביו ומעולם לא עלה בדעתו של יסו' שהוא כלא אב בשמי וכבר אמרה לו אמו פגם א' אביך קורא אותך ואמרה זה על יוסף כי היה מושב יוסף אביו בשמי וגם לא עלה בדעתו שיהיה אלוה לא בן אדם ותמיד היה אומר מחוייב הוא שבן אדם ימות אך חשב היות משוח • שלום להושיע יס' כמו שהבטיחו הנביאים וכש' ארבר כענין משוח אביה ראיות שצדיקין לא בא :

ובבר אמרו כי יסו' שאל לתלמידיו מה האנשים אומרים עליו והשיבוהו כי קצתם אומרים שהוא כביא וקצתם אומרי' שהוא אליהו ושאלו לשמיעון הנק' פירא ואתה מה תאמר השיבו אפי' אומר שאתה משוח בן אלהים חיים ואו יסד יסו' דבריו וב"א יסו' עתה תראה בני אדם אורבים אותי ואם ארצה ארץ דיני לבדי כראות האל ותיני לבדי אבל אני ואשר שלחני הנה הציב על עצמו שאימ' אלא שלחתי וכן כתב פירא

הוא

ב ב

קשת ומגן

הוא שמון בן פלא כי יטו אמר הנה השטן מתעסק להמיתני ומבקש מה' לקצר ימי
ולא יתכני ביד שטן ועוד אמר כי לא דברתי חלבי אלא ה' שלחני שהם פה לאדם מכל
אלה הדברים נראה כי לא טעה בעצמו היותו לים וכן כתיב באון גליון כי השטן הביא
יטו למדבר לפסיתו ולפדיוו ופע' אחת הביאו לירושלם על פנה ב"ה ואמר לראש בן
אלהים אתה השלך עצמך מן המקום גבוה שאתה עומד למטה כי מלאכיו יצוה לך ויטו
השיבו כתוב בתורה לא תנסו את ה' אשיכ' יגור ח"ל אם בן אלהים אהם אמור לאכני'
אלו שיטובו לחם ויהוה השיבו לא על הלחם לברו יחיה הארצה עוד הראהו השטן כל
העולם וא"ל אם אתה כופל ומתפלל אלי אתן לך כל הממלכה הזו והוא א"ל את ה' אלהיך
תירא ואתו תעבוד הנה התבאר שלא עשה עצמו אלוהים . . . וכן כתיב באון גליון שהלך
יטו לראות עץ תאנה אם יש בה תאנים ולא מצא וקלל עץ התאנה ותמהו תלמידיו ואם
המכובדו אלוה לא היות תמא' מזה ולא היה מספק אם יש בו תאנים אם לאו וכן כתוב שם
כי יטו היה הרע עצים והלך למקום אחד ולא היה יכול לעשות שם שום פלא ועוד כתוב
שם כי אדם אחד בא אל יטו וא"ל למד טוב מה אעשה ואצב החיים הנצחיים והוא
השיבו ולמה תקראני טוב ואין טוב אלא האל עוד שאלוהו תלמידיו שישיב ליומו
במלכות שמים והשיב' שאין זה בידו לתת להם . . . וכן כתוב אצלם כי הוא אמר אני
מפצמי לא אוכל לעשות שום דבר אבל מה שאשמע אעשה וכן כתב באון גליון כי האל
לא ראהו אדם מעולם ובאון גליון כתוב כי יטו התודה ואמר סניני מתודה לפסוק אלהי
השמי' ואלהי הארץ אשר צפתה הדברים האלה מהחכמים ומהסבוכי והודעתם לקטנים
וכן כל דבר לא נחסר אלי מאני ושום אדם לא הכיר הבן כי אם האב והאב לא הכיר
שום אדם כי אם הבן . . . ואם הוא היה האלוה לא היה מתודה לאל וכן כתוב שם כי ליל
שמסר ביד היהודי' הלך להר הזיתים עם תלמידיו ויאמר להם טבו לכם בזה ערב אלך
ואתפלל וילכו עמו ב' שמעון ויוחנן ויעקב ויחל להיות מרעיד ומתפחד מאד ויאמר
אלהים עצמה נפשי ער מות השענו לי בזה ויעבר מהם ויפול על פניו ארצה ויתפלל
ויאמר אלי אלי אתה יהוה יהוה תוכל העבר ממני זה אבל לא יהיה אלא דנוק' . . . וגם אל
תלמידיו ומצא' ישנים ולא ידעו להשיב אל יטו דבר ויאמר יטו כי הנה היעד אשר יפתן
בן אדם ביד מרעים :

וכר אלו הדברי' הם רחוקים שיאמרו כאלוה להיות מרעיד להחסינו ביד אנשים
ולתפלל לזולתו ולא קובלם תפלתו . . . וכן בשעת מיתתו אמר אלי אלי למה
עובדתי בן כתוב שנים חילתמידיו אבל ח' מהם בתיב כי אמר בערך אפקיד רוחי אבל
יוחנן שהיה שם בעת עלייתו והפקיד לו אמו מרים שיחיה לה לבן לא הזכיר מזה כלום
מכא' נראה תובאר כי יטו ותלמידיו לא טעו שיחיה היא האלוה אבל היה קודם עצמו
בן אלהי' לחיותו בעינו גדול תכל בני האדם ותלמידיו חשבו כי הוא מבחר המין האנושי
למעלה

לחַתְּמָה תִּמְרַע"ה כִּי מִרְע"ה הִיא אֵזֶל מִיָּדָה כִּי עֲבָד ה' זָיָא בְּמַדְרַג' כֵּן הִסְכִּיחַ וְכֵן כָּתַב א' בְּאֵגְרַת שְׁלַח לְעֵבְרִיִּים וְהִיא חוֹסֵב כִּי הוּא מְשִׁיחַ הַתְּכַבֵּא עֲלֵיו הַכְּבִיאוֹ וְשֶׁהַכּוֹפֹת יִתְקַוְּיוּ עָלָיו כִּי יִרְוּ כִּי מִגְּדָלָה מְדַבְּרֵי שְׁמִיעוֹן הַקְּרוֹי פִּירָא שֶׁאֵל לְאֵתָהּ מְשִׁיחַ בֶּן אֱלֹהֵי חַיִּים וְאִשְׁרֵי יִשְׂרָאֵל אֵת רַבְרוּיֹכ"א לְיָא עֲגָמוּ שְׁאוּנֵכוּ צְרִיךְ לְהוֹשִׁיעַ כִּי אִם הַזָּאן הַאֲוֹכְרוֹת מְכִיתַי יִשְׂרָאֵל - וְהַזָּאן בְּלִיּוֹן כָּתַב שְׁאֵמֶר לְאַשָׁה א' מְכַמֵּת הַבּוּיִם שְׁהִיתָה מְבַקֶּשֶׁת מֵאֵתוֹ שְׁיִזְיֵא הַשְּׁטָן מִקְרִיב בְּיָתֶהּ הַכֹּחַ רֵאשׁוּכָה שִׁטְבִּיעֵנו הַכְּנִי' כִּי אֵיכֹנָ טוֹב לְקַחַת הַלֶּחֶם מֵהַכְּנִי' וְלִתְתּוֹ לְכֹלֵבִים וְכ"א אֵיכֹנָ שְׁלִיחַ כִּי אִם לְזֶאֱן אֲוֹכְרוֹת מְכִיתַי יִשְׂרָאֵל וְכִשְׂרָאוֹ תְלַמִּידוֹ שְׁמֹסֶר בְּיַד יִשְׂרָאֵל וְלֹא תִתְקַוֵּי דְבַר מִמֶּה שֶׁשָּׂבִיעֵנו עֲלֵינוּ הַתְּחִילָה לְהַתְּחַבֵּ' וְלוֹמַר עֲבִיבֵי אֲמוּנָת' הַמְּפֹרָשׁוֹת תְּחַלְתֶּה שֶׁהוּא לְתַהוֹה בְּלֹא אִישׁ כִּי אֲמוֹ מְרִים נִתְעַבְרָה מִרוּחַ הַקֹּדֶשׁ כְּתוּלָה וְיִלְדֶתוּ אַחַר ט' מְרָשִׁים וְכִשְׂאֵרָה בְּתוּלָה אַחַר הַלִּירָה וְט' צ' וְזֶה יֵבֵא לְהַסֵּמֵה מִמֶּה שֶׁהִיא מִתְּפַשֵּׁט - בְּאֵתוֹ וְזָמַן שֶׁהַכְּנִי' הֵינּוּ מִתְּעַבְרוֹת מִן הָאֱלֹהִיּוֹת וְכִתּוּב בְּס' קוֹרוֹת - אֲלֶכְסַנְדְּרוֹס כִּי אֲמוֹ כְּבִירָאֵשׁ אֵשֶׁת פּוֹלְעִים הַמּוֹקְרוֹי - מִלֶּךְ יוֹן הֵינּוּ טוֹבֵינִי עֲלֵיךְ כִּי נִתְעַבְרָה מֵהַלְלוֹה אֲמוֹן - וְיִלְדֶה אֲלֶכְסַנְדְּרוֹס - וְהִיא אֲמַת כִּי נִתְעַבְרָה מִקְּתִירוֹ דְרֶךְ כְּשׁוֹף שֶׁהִיא - מִלֶּךְ מִצְרַיִם וְכִשְׂרָד וְנִתְפַקְרוּ בּוֹה מִמ' שֶׁהִיא הַשְּׁלֵמָה הַיְהִי וְיִלְדֶת בֶּן וְקִרְיָת אֵת שְׁמוֹ עֲמֹם אֵל וְהֵיא הַשְּׁמֹק כְּתוּב א' מִהֵם כְּרָאֵשׁ אֲמוֹן - בְּלִיּוֹן שְׁלוֹ וְהַזְּכִיאוֹ מִזֶּה כ' עֲקָרִים בְּאֲמוּנָת' ה' א' שְׂנוֹר - בְּלֹא אִשׁ כִּי כְּתוּלָה נִתְעַבְרָה - וְפִירָא הַשְּׁלֵמָה בְּתוּלָה וְהַכ' שֶׁהִיא לֹא כִי הוּא נִקְרָא שְׁמוֹ עֲמֹם וְזֶה הַשְּׁפָקוֹר הוּא כְּטַל מֵאֵנוּ כִּי זֶה הָאֵת כְּאֵמֶר לְאֵחָו קוֹדֶם לִירֵת יִשְׂרָאֵל ת' ק' שֶׁהִיא וְשֶׁשׁ כְּאֵמֶר בְּטֵרֶם יִרְעֵה הַנְּעַר טוֹב וְרַע וְהִיא הִיא שְׁיִיעֵד הַכְּבִיאוֹ לְאֵחָו וְגַם הַלְלוֹן הַרְס וְיִלְדֶת יוֹרֵה עַל הוֹמָן הַהוּא כִּימֵי הַכְּבִיאוֹ לֹא עַל זָמַן הַשְּׁתִירָד וְגַם פִּי' עֲלֵמָה אֵיכֹנָ כְּתוּלָה יוֹרֵה זֶה וְדֶרֶךְ גְּבִיר בְּעֲלֵמָה וְאֵלוֹ הִיתָה בְּתוּלָה אֲוִן יִכְרֵ דֶרֶךְ גְּבִיר הִיא וְאֵיכֹנָ כְּדֶרֶךְ כֶּשֶׁר בְּטָמִים וְכַתּוּב - עֲלֵי צוֹר וְאֵיכֹנָ ב' ב' יֵם זָכַן דְרֶךְ אֵשֶׁה מְכַפֶּשֶׁת אֲלֵלָה וְכֵן וְקִרְיָת שְׁמוֹ עֲמֹם אֵל - לֹא יוֹרֵה עַל אֱלֹהִים כִּי שֵׁשׁ הַמּוֹכַח נִקְרָא שְׁמוֹ ה' כְּנִי וְשֵׁשׁ יוֹרֵשִׁים ה' שְׁמֵהּ וְכֵן שֵׁשׁ הַמְּשִׁיחַ ה' צְרִקְנוּ כִירְמִיָּה וְגַם הַכְּתוּב אֵמֶר כִּי אֲמוֹ תִקְרֵ' שְׁמוֹ עֲמֹם אֵל וְכִתּוּב בְּאֲוֹן בְּלִיּוֹן כִּי הַמְּלֹאךְ קִרְאוֹ עֲמֹם אֵל - לֹא אֲמוֹ וְחֻקּוֹ אֲמוּנָת' עוֹד כִּי הוּא א' וְהוּא ג' וְיִסוּד אֲמוּנָת' וְזֹאת הוּא ע"ש א' מִהֵם בְּאֵגְרַת שְׁלוֹ כִּי ג' הֵם אֲשֶׁר יִתְנוּ עֲדוּת כְּשִׁמּוֹ הַאִב וְהַבֵּן וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְאֱלֹהֵי ג' א' וְמִכָּאֵן הַסְתַּעְפּוֹ לְהַסֵּה הַרְכִּיב דְבַרְי' וְהַעֲמִיקוֹ הַרְכִּיב עֲמוּקוֹת בְּשִׁלּוֹשׁ הוּא וְאֵיךְ הוּא ג' וְא' וְהֵם דְבַרְיִם כְּאֵמֶר' כְּלֵתֵי מוֹשֶׁלֶל' וְהַפְּעַר כִּי זֶה לֹא כִיּוֹן לְמַה שֶׁהֲאֵמִימוּ - הֵם כִּי אֲמַרוּ שֶׁהֵם ג' וְהֵם א' ר"ל שְׁעֲרוֹת' מְכֻוּפֶת כִּי מִשְׁכִּימֵי יוֹד בְּעֲדוּת' עֵשׂ הַיּוֹתֵם ג' וְיֵשׁ רֵאשִׁי שְׁזֹאת הִיתָה בּוֹכְתוֹ שֶׁהוּא כָּתַב שְׁמוֹךְ לְאוֹתוֹ מֵאֵמֶר קוֹדֵ' לִרְכִיב ג' הֵם אֲשֶׁר יִתְנוּ עֲדוּת כְּאֲרֵץ וְהֵם רוּחַ וְהֵם וְהֵם' וְאֵלֵהי ג' א' וְפִי' א' מִהֵם מֵאֵמֶר זֶה כִּי ג' יִתְנוּ עֲדוּת בְּאֲמוּנָת' יִשְׂרָאֵל הַרוּחַ הוּא כְּפֶ' יִשְׂרָאֵל וְהֵם' וְהֵם אֲוֹנָא מְכַלְבֵּי שֶׁהִיא בְּרוּחָהּ לְמוֹנֵי כְּעַתְּ תְלִיּוֹתוֹ וְהֵם א' כִּי יִסְכְּמוּן כְּקִי' אֲמַת זֶה פִּי' וְזֶה

קשת ומגן

זה המע' לאותו מאמר האמר באון גליון שהדוח והדס והמג' הס'ג' והס'א' וכזה יתפרט
שהאב והבן והרוח הס'א' והס'ג' כלומר מסכימו' בעדות א' וזה הוא הורם כל אמונת'
בשלוש ולפי שראו פקחיהם האחרונים ויה צו להחוק אותן ואמרו כי מעולם לא אמרו
על הדוח והמג' והדס' שהס'א' אבל אפשר להכחוש' כי המפרט פי' והאמונה כעצמה
היא טעות המפורסמת וכבר דברתי בפ"ב וה"ס' מח"א על דר העיון הפלסופי ואין
דיבור במקום הזה אלא עפי' דבריה' ומאמריהם' והנה נסתור הכומר נתגויר כי טען
אלהי' הנה אמרתם כי הכורא א' וזה משיח' הוא בנו וירד חן השמים בלי פירור מהאב
ורוח הקדש וזה הדין היה בין שני נהוגי' ניהוג האלהות וניהוג האנושיות ולא נפרד
ניהוג האיכוזות מניהוג האלהות כלל עתה באמרך כי הכן ירד ככטן מרים הוריענו
אם נרכך בין האב והרוח או נרכך הוא כעצמו אם תאמר שדרכו הכן והרוח לברם
נפסרו דברך שאמרת כי ניהוג' בקנין א' ניהוג האלהות וניהוג האנושיות שעה לא
היה הניהוג האב כלום וא"ת שהיה המשיח מקנין האב והבן ורוח הקדש מקצתו נרכך
נפסרו עליך דברך שאמרת לא תפרד קצתו מקצתו ומה שהטעה אותם לתת לו אלהות
הם פעולותיו שהיו יוצאים מדרך' הקש וישראל היו אומרי' ככה בעל זכוב הוא עושה
והם אומר ככה אלהי ואפילו היה בן אינו מחויב לו אלהות כי החיאת המג' ורפואת
המנוורעים עשו הנביאי' וישראל רצו לכחון אותן אם הוא עושה ככה כסוף או ככה לא
דנוהו למיתם וזה יתבררו ויצרפו דבריו אם כני' הם ומתער בידם על כרחו ונתפלל לא
אלהי ימות בידם ולא נענה בכל הכתוב בס' און גליון וצעק בעת מיתתו אלי אלי למה
עזבתני כדבריה' ויפה היו אומרים לו אם בן אלהים אתה הצל את נפסך וכיון שלא
היה יכול להציל את נפשו נתברר שלא היה לא אלהי ולא משיח' שדברו בו הנביאי' :

והנה כתוב באון גליון כי אחר שנתלה ישו חיה ואכל עם תלמידיו כלס חוץ
מא' שמו טומאש וכשהגידו לו לא האמין עד שנבלה אליו ואם תלמידו לא
האמין בתחייתו איך יאמינו אות' שלא ראוהו וא"כ הוברר הדבר שלא היה לא אלהי ולא
שלוחו לא אלהי כי האלוה לא ימות בידו אדם והכתוב אומר על מלך נור האומר תאמר
אלהי' אני לפני הורביך ואתה אדם ולא אל ביד מחלליך ואלו המוכי' בספורים אחר
ראותם מקרא זה איך מלא' לבם לדבר תועה על כורא שמי' וארץ די נשחיתתון בידים
לומר שמתער בידו אדם להריגה וסכר פי דוכרי שר הדוכרות על דרץ צתק וגם
נתברר שאינו שלוח שמיח המדכרי' בו הנביאים יקבץ נפשות ישראל וזה לא קבצ'
אכל גרם תפוסת' וכשאלו כן' התחילו לחון תרמית' ואמרו כי האבות והנביאים וכל
העולם היו נמסרי' ביד השטן מפני חטא אדה"ר שנטרד מג'ע והיו יורדים לגיהנ' לפי
שחט או היה דרכו בו וכורעו בתחלת ההולדה וקורו' לום החטא אורינכאל ואומרי' שצ'
באחד הן כעון חוללת זכוב ולפי שהחטא היה דבק במין האנושי לא היה כה בא' מהאנושי'
לכפר

לכפר זה החטא עד שכתבש' האלהות בתאר א' מתאריה בכטן אשה ויהיה להי ואנושי
 ואז נשפך דמו ובאותו דם נתכפר העון ההוא ויצאו הצדיקים מניהיב' וכנסו לג' ע והם
 התאמינים כז' יצגלו מהשטן כי כדאי טפה א' מדמו לכפר על כל המאמיני' בו וזה שורש
 אמונתם כז' :

וכבר אמר הרמ"בס' זל' כויכוחו עז' הרונה לסקר ירחיק עריו כי כל הקללות
 שנתקללו אדם וחוה והנחש מפני החטא ההוא נשאלו ועמין גיהכ' שלא נז'
 באותה ע' שנקנס בו ארה"ר אותו נתכפר ברחו של יסו הנוצרי עבין שלא יוכל אדם
 לברר אותו אם אמת ואם שקר ודי כזה סתירה לרבריה' אבל מדברי עצמם תצא להם
 סתירה כי באמת מאון גליוני' כתוב כי יסו אמר לפרושים לא באתי לקרוא כי אם
 החטאים ולפי אמונת' גם בעד הצדיקי' להוציאם מניהיב' היה בואו הכרחי וכשה אשימושו
 הפרושים על התחברו עם הרשעי' השיבם כי הרופא איכנו צריך לברואים כי אם לחולי'
 ואחר אמר כי הוא אמר שאימו צריך להושיע כי אם הפאן האבורות בית ישראל ולפי
 אמונת' בא להושיע המין כלוונם לא כמלט מדיבורו זה המכוב כי לא נמשכו אחריו
 ישראל גם במקו' אחר כתוב כי צעד א' היה עומד לפני יסו ואמר לתלמידיו כי ברוחם
 לבער ההוא הוא מלכות שמי' ומאמרו זה יורה שכל הזמן ההוא אמר כן לפי דקדוק
 לשון' א"כ נושעים היו קודם תליותו :

עוד כתוב שם שאחר לפירושי' אוי להם לפירושים כי תסברו דלתות עול מלכות
 שמים ורצה כזה במעשים' הרעים כמו שכו' שח ולפי אמונת' סבורי' היו עד
 תליותו ולא יסברו' הם עוד אחר אחר מינשה א' כי יסו ראה עשירי' ועני א' מוכה
 שחין מלקט תחת שלחנו פתותי להם והכלבי' מלחכים שחינו ואין חומל עליו אח"כ מת
 העני ההוא והביאוהו המלאכי' כחוק אברהם אבינו והעשיר ההוא מת והובא לגיהכ'
 והיה בצער מאש גיהכ' וראה אותו העני כחיק אברהם וא"ל שיטלחהו אליו במעט
 מים לרוות צמאו ואברה' השיבו הלא תזכור כעסיית' כשפע הטוב ולא היית חומל עז'
 העני פתה הוא בהפך כי אתה בצער וזה במנוחה א"כ אברה' אבינו לא היה בגיהכ'
 קודם תליות' יסו ואחר אחר כי יסו אחר יותר נקל הוא הכנס הגמל בכקב מחט מהכנס
 העשיר במלכות שמי' לא נתן הסמנע באותו זמן קוד' תליותו לא לעשיר וכבר כתבת
 מ"ש פירא הוא שחצין כי באמונת' יסו יהיו נושעי' כאשר היו נושעי' כעסיית' המצות
 הלא נתן תשועה אל הראשונים המקיימי' המצות קוד' תליות' יסו אלו המאמרי' נמצאו
 להם סותרי' אמונת' והם נתפקרו עז' ממ"ס לא"א ואתה תבוא אל אבותיך כשלנו'
 ואבותיו היו עז' נחוד ותרח היו בגיהכ' א"כ הוא כנס בגיהכ' עמם' אלא שהוא היה
 כמדוד העליון מניהיב' ותשובת' בדרם כי אין זה טלוח שיכנס בגיהכ' ולמה נאמר כי
 אל אבותיו הרשעי' ובווא ולא אל הצדיקי' כמ' ושם ועבר כי אחר שהכתוב סתום והוא
 בא

קשת ומגן

בא לכשרו טובה שיבא בשלנו כפרשהו בטוב ולא לרע וכן ההפך בו"ש ועקב כי
 ארד אל בני אבל שאולה ופי' גיהנום ואפילו היה כדבריה זה היה כשהיה חושב שיובק
 בדרך והשם שחא בעונו היה יורד לגיהנום אבל כשנמצא חי אמר עוד גוסף בני חי לאכה
 וארחנו בטרם אמות ולא אמר בטרם ארד שאולה וכ"א בעת מיתתו חנה אכבו מת
 ולא אמר יורד שאול וזה אפי' לטעות שפי' שאולה גיהנום ואינו כן ויורה ע"ז מ"ש איוב חי
 יתן כשאול תצפניו ולא היה מתחנן לאל שיצפניו בביהמ"ד וכן בדי שאול תרדנה וכו'
 ר"ל אם לא היו מתים בני אדם והיו הכל נחים על הארץ היו וורדי' בדי שאול לרוב הכבוד
 א"כ שאול הוא הקבר לא גיהנום ולהזק דבריה' אמרו כי ביום שלישי לתליתו שבה נפשו
 לעפר וכבר עם תלמידיו בגליל העליון ואמר להם כי הוא עולה בשמי' ויש לנו לפרסם
 אמונתו בכל העול' ולפי מ"ש בתוכיב' בתרא ירוש' של המתקדשי' והמטהדי' ל הנטות
 תלמידיו גכבוהו ליל שבת שהיה ליל א' של פסח שהיו ישראל טהורי' במועד ומתעסקי'
 צאכיל' הפסח ולא יכלו לשמרו ותלמידיו הללו שבת והוציאוהו מהשוחה שהכניסו אותו
 בה הנק' שפולקרי באון גליון וקברוהו בתוך גן א' והם העידו כי ראוהו חי ודבר עמה'
 ומי ואמין להם כי הכה טומאט' מתלמידיו העידו לו כי דברו עמו ולא האמין להם עד
 שבגלה אליו יסו וא"ל לא האמין כך כי לא האמנת בתמייתי זה כחבו הם ואף לדבריה'
 אם תלמידו לא האמין אע"פ שהעידו לו כל התלמידו' איך יאמינו זה ההורגי' אותו
 ואם היה אמת ה"ל להראות את עצמו כדי לבייש אותם ויכלמו על שהגדוהו ולאמת

דבריו :

אמנם

הטענה הנ' כמה שהם מכזבי' שהם מאריכבי' בהרבה דבריו וכזבי'
 שהארץ רעשה בעת תליתו וכותל א' מב"ה נסדק והמצוס תליתו
 מהישראלני' שרפו ברח א' ושיבאו חקבריה' הרבה מהנקברים ושבאו ונקמו' המזרח מלכבי'
 במנחה לפי שבשעת הלילה דרך כוכב גדול כנגד בית לחם וההלכים האלו באו להשתחו'
 לו ולקבלו באלוה וקורו' אותם אוריאיכושו והוא מלכישבא ושבא אשכר יקריבו וכן הביא
 לכוכב וזהו ולכוכב ישאו וכאו עד ירושלים ושאלו עליו להודודום שהיה מלך כירושל'ן
 ומתם הלכו לבית לחם והשתחו' לו ועבדוהו וע"ז עושים יום איד סמוך לליתו והם
 מתקשים בזה הספור כי לפי מרחק גדול שיש בין בית לחם לקצת המזרח א"א שיהיה זה
 בשנת הלילה ולא בשנה שלאחר הלילה כי כבר כרחם אמו למצרים מפני הורודוס ששחר
 שלא יפסיד עליו מלכותו ודי בזה סתירה לדברים כי הכל שחר וכזב והנה יש' ותלמי'
 טעו כי חשבו כי חיו אחרי מיתת' בקרוב ימים וקצתם יראו התחיה קודם שימותו
 ופאבלוג שהיה שמו שאול בן יוכה קרא לישו' בכור לבעלי התחיה וא' לבעלי התחיה
 ואמר כי הוא חולק על הצדוקי' המכחישי' תחית המתים ומורה אל הפרושי' המאמי'
 בתחית המתים וגם ישו' הביא ראיה לתחית המתו' אל הפרושי' ענת' ששאלוהו ע"ז

מאמר

קשת ומגן

ט

מאמרו אליו אברהם אלהי אצחק ואלהי יצחק אחר שאמר שהוא אלהים גורה בני עור
 יטובו ויחיו כי האל אינו אלוה למתיו ואלת הרואים תורה על מיעוט ודעתו זכר כתב
 א' מתלמידו' כי יסוף היה כב' האמר לתלמידיו ראו הפסוק הזה לא יסאף עליו אבן על
 אבן ואלו מתיו יהיה זה ומה האות על כואף לתכלית העולם הטיבם באורך יתן לכם
 סימן בידיעת זה ממלחמות וצרות באות וכסודו הסקוק עומד כב' כמ' דניאל
 ויתעוררו לרעות רבות וצרות ותחסך השמש והירח ואחר צרות אלו יבא בן אדם ר"ל
 על עמנו עם עכני השמים ככה גדול זמורה ויבא עם מלאכיו בחזרות וקול גדול
 ויאסף מר' בפעול השמים תקנה הארץ ועד תקנה הארץ ואמר אח"כ באמת אני אומר
 לכם לא יאמר הדור הזה עד שיטפס הסל' עכ"ר וזה לא יבא אל המציאות והוצרכו
 פקחים לפ' הדור היה מיסוף וע"ם העול' וע"ם יום הרין ואלו הדברים אין להם ראיה
 ומשמעות דבריו אינו כן שהוא כתן ותן מוכבל וכדומה לזה כתב א' מתלמידיו וכתן ב"כ
 סמני' דב' את' אלו והוא יק' ואל' שהיו במאסו' לכל האנשים בעבור שמ' אמתם לא יפול
 משבת' ראשם ארצה וכו' שקר' כי בלם נהרגו עוד אמר זה שאמר יסוף לתלמי' אם
 ירדפו אתכם כעיר זו לכו לאמר' כי לא תשלימו עם יסוף' עוד שיבא בן האדם הזה זה
 מורה שהוא תועה מיסוף קנה שמוותו הם וכן כו' כי כיום א' אחר יסוף לתלמי' באמת
 אני אומר לכם כי קשת מהעומד' עה לא יטעמו המות' עד שיראו בן האד' כמלכותו
 אלו הם דבריו ואל' שאמר זה מתחיתו כי בולם ראו אותה כעו' אמות' עוד אחר שאול
 הנק' פאלגו זה אני אומר כדבר האל כי אמתו ימים עד הנה' שנאמר בזה הארון
 לא יהיה קורמי' לאותם שמתו כבר כי הארון כעו' וקול ארצלי' וחזרות מן השמים
 ירד וזש' מתו כעבור יסוף יחיו א' ואחר אמתו ימים עד הנה' שנאמר יחד להקביל יסוף'
 ע"כ והנה המציאות' הסכים זה ופקחים' יתקנו כי הוא דבר כשגיל כל המאמי' כי
 אחר היות' חיים נשא' הוא חי עוד אחר באגר' טעלה לעבריים כי עוד מעט מועד הנה
 העת' ל' יבא לא יאחר ואף על יסוף והנה יבא כדאי זכרה יסוף אחר לתלמי' סימני' בהם
 יוכרו ויודלו מולת' כיו' מתלמי' אחר כי הסימן שלתן להם יסוף ויודלו בהם המאמיני'
 כי כשמו יגרשו וירחו השטני' והשרי' וידעו לדבר לשונות מתלפי ויקחו כחי' בידם
 ולא יקתה אדם עם המות לא ייקהו ויכחו ידים' על החולי' ויתרפאו ע"כ וכ' שקר והם
 אומרי' כי זה היה בתחלת האמונה לחנף' אבל יסוף לא נתן כזה תנאי ושעור ודברו
 היה מחלט ולפי' שהא' ככואות דמאל' שעתיד' להקיל' ומלחמת' גבו ומבוב הניחו כי
 גת' ל' מ' שיכלל אמות יסוף' הקרא אכני קרובט כלו' חולק על השמים זה כתב א'
 מהם בספרו וכן כתב באגרת' שלו כל מוח המורה ביסוף' הוא מאת האל וכל הכופר בו
 אינו מאל' והוא אכני קרישט ששמעתי' שיבא ועתה הוא בצולם אלו דבריו ושכחן הם
 מתחוקי' האפיפורי' בתחלת' שבת' על כסא ממלתם להמציא' המציאות לשלחם ככל

הארנות

ג א

קשת זמנ

הארצות כי כבר הוא בעולם שחצו זה בתינו רכוש וכן הגידו לנו זמננו שחצו זה
 ועושי' זה כדי לישב האמונה כלב העם ועבדיו אינשי רמחוקי עקרניה וכשראו שישו'
 לא בא לבטל התורה אלא לחזק' מצאו סוד לדבריו כי הוא בסלה כי כן א"ל הסמעת'
 מ"ש לקורמי' ולא תשבעו בשמי' לטקראי אמי אומר לכם שלא לישבע כלל לא בשמי' כסא
 אלשים הוא ולא בארץ כי הדום רגליו הוא ולא בירושל' כי קרית מלך רב היא ולא
 בראשך כי איך יכול לעשו' השער שחור או לכן אך יהיו דבריכ' הן או לאו והעורף
 שתשמים עליו רע הוא . עוד א"ל הסמעת' מ"ש לקורמי' לא תרצה אמי א"ל כי מי
 שיכעום על חבירו הוא מחווי' משפט ומי שיאמר לחב' ריקה חייב לעשות הדין ומי
 שיקרא לו שוטה חייב לביהס' . השמעת' מ"ש לקורמי' לא תאחף אמי א"ל כי מי שיכעס
 אשה ויחמוד בה הוא כואף אותה בלבו ואם עין ימיך ידחק נקר אותה והשליכס חוץ
 מוטב שתאכר אכר א' מאיברך מהכנס כלך לביהס ואם יד ימיך תדייך חתוך אותה
 והשליכס מוטב שתהיה חסר אכר א' משילך כל בושך לביהס . השמעת' מ"ש ואהבת
 אוהבך ואיבת אויבך אמי אומר לכם אהבו אויביכ' והטיבו לסונאיכ' והתפללו על
 דרעיכ' מדריכ' והוא בכף לא כתבוון לטור התורה אבל הים מתעמר לעשות גרד
 לתורה וב"א להם השמעתם עין תחת עין אמי אומר לכם אל תתמר במרעים ואם יבך
 אדם על לחייך הטע לו האחר ומי שחפץ לרויב אתך במשפט ולהשגיש פתנתך הנח לו
 גלימתך עוד א"ל באמר בתורה כי מי שינוח אשתו יתן לה ספר כריתות אמי אומר לכם
 כי מי שינוח אשתו אם לה כסבת מואף הוא ספה שתנאף ומי שיקח מגורשת ומאף הוא
 והנה בכאן השכ' לפ' שאמר אשתו אלא בתנא' פה פרות דבר בשטט הכתוב ומכ' לא
 גראה שסותר החזרה והלא הוא אומר להס' כמ"ס באון פלוג' כשראה השקין משימס
 שאמר דביאל' ככ"ס אס יהיו צרת רבות ורעות זלגן ותפלגו שלא תהיה כריתות
 כסתיו או כיום השבת הנה רבס' בקיום השבת אפי' אחר שנתפרסם האון גלמן שיהי
 תלמידיו כולם מתו קורה הסוכן כי שמעון יצאל התגס קיסל' שהיה קורסו החורבן א"ס
 הוא ברכים אלו לא נתכוון לבטל התורה אלא מתחמד להסוף גרדים פלוג לחוקה
 ולא תהיה :

אמנם

הטענה הד' מנד' הסרון יריעתו' והטענה אחת להמונה הנה אעפ"י שכל אלו
 הדברי' הם חסידות של שעות הם מודים על הסרון יריעתו' כי נר' שפ"ה
 משוכס הים שהרי הוא אומר כי בתינו אליהו הירב' שנים ומחפ' רעם ונס' תלמי' אומר פו
 א"ל קב' בשדה שקנה אחא שם בן חפזר וכן כתבו כי ירמיוס כתב ואחז"ל' כסף
 ואשליכס לבית סוכ' וסמל' כסף שהחזיר יהודה אסכריותא שבתם לו ה'ספד' וקמ'
 בהס' שדה א' מסוכס לבית הקברות והה'פ' אינו פד' מהוא אלא באכריות ובידמיה כתוב
 לך אל בית היוגר וטעה מיוצר ליוצר ומכ' גראה שפ"ה הן כי הן מפחדו כמי ושרא

כפרוים

קשת ומגן

יוד

ספרים ודינים וקדושים וגם שאול הנק' פאלגוס שהיה שליח ב"ר של ר"ג אבל מ"ח לא
 נתכון הוא לסתור התורה כמ"ש מדבריו שכל לפני שהוא אומר שהוא בא לקיים התורה
 ולחוקר זה רבו לבטלה התחכמו לו' כי ר"ג שהוא בא לחוק התורה השל היה שהוא
 פי' השל וידינה כפטיטה וכתבכו בזה בקצת האחרים נמצאו ליטא' ואלו טיקדו להם זה
 פס"ג ירונימוס שהחזיר והעתיק התורה ללשון לטון וסנה ושכש בהרבה מקומות והב'
 אבוגשי ואומר טוה היה וסדע אלני והתנצר ותלמיד גרבורי היה וגרבורי זה תקן להם
 כלי שיר והג' זה שאול הנק' פאלגוס והוא היה מיט' פת"ס והיה דודק ליטא' בהמות
 ר"ג אלא שבה אלני יטא' כחלום וא"ל למה תדרפני ואז האחיץ בו כף כתב פאלגוס והוא
 השליח הגדול שה'ך לאנסוכיאל ואל טוליכו ולרומי לפרס' אחזת יטא' ועל אמונתו קרב
 ברומי ואמר כי בעת הרינתו התורה בלה"ק והפך פניו לירושלים והוא שהקדו' תכשילו
 ברכום וסכר בזה ספרי' וז"ל המית כא כשכיל אדם והתחיה כשכיל יטא' והשכ כי בימיו
 יבלה יטא' לקכץ נסוות יחיו המתני' ואלו דבריו בסתירת התורה בפעם האחר הוא
 לכאר סתרי הפסוקי' שבתו' משה שלא התכוננו בהם חכמי ישראל כי כ"כ משה וזאת
 החיה אשר תאכלו וכו' ובראו' העבדני' אסרו כל אלה והם פתאים וחשדו דעת בני למש
 אקר הכורא' אלני כהתיר אלני אבל רעו באמת כי כף לא באמר' אלא כדמיון המושלים
 והרועים והמנהיגי' הספסוס הפוסעית' שסע' והמעלת גרה הוא כדמיון הרועה הנאמן
 שמנהיג עמו בדרך ישרה שוסע' שסע' הוא שירע לחלק בין טוב לרע ומעלת גרה
 הוא שיטמע וירא' וישום לברורעיו עיניו ההשפטי' לתועלת' עמו לא לתועלת' עצמו
 והכח' שהיא בהפך זה היא נק' שמתאם כדמיון הרוע' שהוא כהפך הא' עכ"ד והאריך
 בראיות ובהמוות אלני וסנה ארונימוס פי' כל המקראות למשל ועשה יסוד מה"ש וירא
 אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד שגרא' סותר מ"ש אלה השמאי' לכם ואלו
 דבריו סנה ראיו כספר תורת' משה שמתא החזיר באכילה וע"כ כאשר ליהודי' לאכול
 תהנו והם לא לקחו כ"א קליפת הכתב והניחו סאורס והעכף והפילו ראיות מתשה
 שאר המזיז והמחנן הביאוי' ראיה מתשה בתו כן שהתיר את החזיר וסחרו ואמר שהוא
 מתוק וטוב למאכל כמ"ש יזרא אלהי' את כל אשר עשה וכו' ומאחר שהוא טוב מאד
 אנו אומרים שהוא טוב למאכל כי כל דבר טנק' טוב מאד משום דר' בעול' אינו יכול
 להקר' רע ודבר שאינו רע אינו יכול להיות טמא ע"כ אחרנו שהחזיר הוא טוב למאכל
 ומפני עונג הכשר כקרא טוב ומפני לכלוך הגוף כקרא טמא ואותה טומאה אין לנו
 לעשות וכענין זה נק' החזיר טהור וטמא שהתירו הכורא' לאכול את כגדו ואשר לעשות
 מעשיו וכן אמר יטא' במתקן' אחר אין האוכל המכנס כפה מטמא האדם אך רעיון הלכ
 ומחשכ' הכשמה שהוא כיוסף ויעה מטמאי' הגוף עכ"א פאלגוס כל אשר ישמו לפניך
 לאכול קט ואכול ולא תשא אל עלני מה הוא אלני דבריו ירונימוס ושתסוכה הכוללת לכל

אלו

ג ב

קשת ומגן

אלו היא שהתורה פירטה שאינה בחירות טנא' פה אל פה ארבר בו ומראה ולא בחירות
ולא הוצרכ' התורה לבאר ולדבר בה' דיה' אלא הדינים שנאמר בצדק. השכיב עריתך
וכן להזהיר על הלכלוכים כבר כתב קדושים תהיו וענין וירא אלהים את כל אשר עשה
ובו' לא נאמר אלא על ענין טבעי הרברים שהיה כ"א מהדברים בטבעו הפאה לו לא
שיהיה טוב למאכל והיו כמה דברים מתוקים בעולם ואינם טובים והם סמי המית ואם
טובים בטבעם אינם טובים למאכל אדם ורז'ל הזכירו זה כילמדנו כי לא נתנו המצות
אלא לצדק בהם את הכריות והביאו מקרא זה טנא' וירא אלהים את כל אשר עשה והנה
טוב מאד ולא הבינו ממנו שיהיה הותר' לאכול לעקוד פשט התורה כמו שהבין ממנו
ירוממוס טאם כ' הכתובים כמשמע' הם סותר' זה את זה וכנטרך להוציא א' הפשטו
למה יוציא האחרון מפשטו להתיר מה שהיה מתפשט איסורו ממשה עד האפיקורוס
הזה והגה התורה מאסה לקרבן החזיר ופמרה הצאן והבקר והבאיאים מגנים החזיר
האוכלי בסר החזיר והסקן והעכבר יחדו יסופו והתורה כבר סלקה זאת המוכחה
כי כתבה טעם באיסור מיונים ג' לפי שיש בהם קצת סימני טהרה והם גמל ושפן וירכב'
וכן החזיר ואין במינים אלו דמיון לכלוך שלמד מזה ירומימוס ומ"ש יסו אינו וטמא
האדם האוכל הנכנס בפיו לא התירה התורה כי כבר הוהירם שיעשו כל מה שינווס
הסופרים והפרושים להוותם יושבים על כסא משה כמ"ש באון גליון והפרושים נוהרים
היו מהמאכלות האסורות אבל כוונתו היתה לומר כי המאכל עצמו אינו טמא הבוף
בטבעו ולוי המנוה האלתית והאוכל המאכל אסור לא המאכל טמאהו אלא עברו על הצו'
האל וז'ס חז'ל שלא ניתנו המנוה אלא לצדק בהם הכריות ויש שמשככים במאמר יסו
שהוא התיר מאכלות אסורות כמ"ש ח"ש האון גליון הנה אנכי שולח אתכם כצאן בין
הזאבים לא תרצו להביא שהקטן אתכם ואכן ולא חנעלים ובתי שוקים ולא תתנו שלום
לארצה בדרך ובאווה בית שתביאו אמרו ראשונה שלום לזה הכית ואם יהיה עם בן השלום
ינח עליכם שלומכה ואם לא ישוב השלום עליכם ובאיתו בית תשארו ואכלו ושתנו מה
שיש להם עכ"ד ולמדו מה שיאכלו כל מה שיתנו להם ואף מאכל אסור כי שלחם לכל
הגוים וטעו כזה טעוה גמורה כי זה כתוב בסוף האון גליון ובתחלת דבריו כתוב
שלא ילכו בדרך הגוים ובעיר השומרוני' לא יבנסו ח"כ ח"ש להם שיאכלו כל מה שימצ'
לא אמר זה אלא על בני ישראל כי לא היה דעתו אל הגוים כלל הי' כן כתוב האון גליון
כי אמר לאשה א' מבנות הגו' שהיא מבקשת מאתו להוציא מקרב ביתה השטן והשיכה
קמ' ראשונה שישבצו הדינים כי איננו טוב שיקחו הלחם מהכנים ולתת אותו לכלבים
הנה אמר בפיו' כי לא היה דעתו אלא לישראל ובאון גליון כתוב ח"ל הפרושים כי
תלמדויו חללו שבת כי יתלשו השכלים בשבת השיבם כי דור אכל לחם הפנים כבראח
מפני שאול שהוא אסור לו ואם ואחרו שהתיר קשבת מפני שרור אכל לחם הפנים ח"כ

תייר אשת איש לפי שרוד בא על בת טבע אשת אוריה אבל הוא נתכוון לומר ביהם
 עשו זה חפזי הרעב והתורה אמרה וחי בהם ולא שימות בהם א"כ אין להם ראיה
 מדבריו שהוא סותר התורה והנה בדבור אחרון מאון גליין א"ל יטו לכו ולמדו לבנים
 רבו ולטבול בשם האב והבן והרוח ולמדו אותם ככל אשר צויתי לכם הנה עשה הקדמה
 כוללת שילמדו אפי' הבני' כל אשר צוה להם והוא כבר צוה שיפסו מה שיאמרו הפרושי'
 והפרושים צוהרים היו בכל התורה מכל אלה הדברים עלה נירינו שלא רצה לסתור
 התורה כלל ולא רצה לבעור' עצמו לזה וטענתו היה שהיה חושב להני' חשיבה וכשתגלה
 נתבטלה מחשבתו והתפשטות אמונה זו היתה מטענת לטעות בהתחממות כמה
 שלא צוה ולא עלתה על לבו וכפלו באמונה הרחיקה עיון באמונת שלוש וההגשמת
 ועבודת הלחם והיין אשר כבר נתבאר בחופת כח"א בפ"כ וה"ה ממנו ביטול האמונה
 זו וככאן נתבאר נצחות התורה אפילו לפי הווייתם ולפי שראו המסך גלותיכו טענו כי
 בעון תלוייתו חרב ב"ה כי היה המרכן סמוך לתלוייתו ולפי דברי ד"ל הוא רחוק הרבה
 כי יצא המוצרי היה בימי יהושע בן פרחיה ויהושע בן פרחיה היה בימי ינאי המלך כמו
 שכתב בכרמית ובקירושי' ובמדרש חזית בסוטה ובסנהדרין וחכירו של שמעון בן
 טטח היה ואמח שמעון בן טטח הוא אשת ינאי המלך כמ"ס כרכו' ובקירושי' ובמדרש
 חזית וינאי המלך הוא הנק' אלכסנדר ממלכי בית חשמונאי ויש קבלת אמת כיריכו כי
 בשנת ד' למלך נולד לאכסנדר והיא שנת רס"ג לכנין בית שני ובשנת רנ"ט לכנין בתלה
 בשנת שלש למלכות ארסטובלוס בן ינאי והיה י"טו בשנת תלוייתו בן ל"ו שנה ולפי זה
 היתה תלוייתו קכ"א שנה קודם חרבן ב"ה כי זמן בית שני היה ת"כ שנה כמ"ס בפ"א
 טכ"ב והם אומרים כי בימי הורדוס נולד בשנת ל"ח למלכות אבנשטוס ומלך רומי ונתלה
 בימי ארקילוס בן הורדוס והיה שנותיו ל"ג שנה ולפי חשבונם שהם לפי תכ"ג ללידתו
 בשנותיו ואת שהיה ה' לפי קכ"ב שהיא שנת אלף שנה לאחר הכנית לפי קבלתיכו כי
 קצ"פ אחר המרכן כאלמד' אלפים לפי זה נולד כ"ח שנים קודם ונתלה ל"ה שנים קודם
 המורכבן וכ"ה הם אומרים בעון תלוייתו חרב הכנית ושמעתי כי בעלי התוספות כתבו
 וכן ראיתי בויכוח ה"ר יחיאל בן יוסף צרפתי ל"ל כי ישו' המוצרי שדברו בו חז"ל שהיה
 בימי יהושע בן פרחיה אינו זה שכתוב באון גליין והוא זה שהוכירו בפ"ד מיתות ב"ר
 שהכתיבו לו עדים והיה בן פנדרא ויכן מרים מנדלא נשיא ואותו נהרג בלוד כמ"ס טז
 וכן עשו לכן סטרא בלוד והוא בן פנדרא וזה א"א שהרי הוכחנו כי בן פנדרא הוא ישו'
 המוצרי וגם הם נק' מוצרי' על שמו וקורין שמו ישו' וכמ"ס על י"טו פ' נגמר הדין שנתלה
 ערב פסח בן אמרו על בן סטרא שנתלה ערב פסח וכמ"ס על בן סטרא שהכתיבו לו
 עדים לפי שהיה רחוק ואמרו עליו בפ' הכונה שהוליך כשפים ממזרים בן אמרו על י"טו
 שיצא ליסקל חפזי שכסף וחסית והדיח את ישראל ות"ס טעשו לו בלוד אינו חסוייב
 למוצרי

קשתו ומגן

לנצרים כי גם הם האומרים כי בירושלים נתלה אבל הפחמם היתה כלור והתליות
 בירושלים כי גם היתה סנהדרין ולפי קבלת האמת ה' שנה קודם המרכן היתה גלתה
 סנהדרין בירושלים ולא רנו דינו נפשות כח"ש כפ"א חב"ז ע"כ נראה כי יא הכנרי
 סנהדרין הכנרי היה ביתו והוא בן פרחיה ונתלה קודם המרכן יותר חמה שהם אומרי
 פ"פ ח"ש למעלה וגם לפי דברי עצמם הוא ניכר טעותם כי בימי ברוך קיסר נהרגו
 שמואל ושאול והיתה הריגתם זמן מרובה אחר תליות יא הכנרי ואחר ברוך קיסר תלך
 אספיקום וע"כ כן אחרת טעותם כסדרה בירושלים א"כ זמן מרובה היה אחר תליותו מרכן
 הכותף אמרנו לדברי עצמם וכמאזו כדאים בחשכונם כח"ש זה מספר ויכוננם סכנות
 טעות הקיסרים ולפי דבריו כ' שנה קודם מרכן הכית נתלה והם אומ' כי ח"ש כ"ט ח"ת
 שנה קודם הכית התחילו סמני המרכן כח"ש ביומא שהיה לפני עונש תליותו חנה
 מדברי עצמם הם נושבים ועוד אף למ"ש למעלה לפי דבריהם ל"ס שנים קודם למרכן
 נתלם והסמנים נראו קודם לכן ח' שנים :

ואחר

סנתבאר זה נכאר טעות' במה שתלו עצמם בכתיב הקדש שיתור' היתה
 עתידה לתחדש כי אין כונת זה המאמ' במקו' זה אלא לכאר כנחיות
 התורה כנגד חילוק' הכנרי' עלינו כזה תחלה כשתבאו כח"ש דע"ה הורני ח' דרך
 חקיק' וכו' וירובימוס העתיקו תן לי ח' תורה ואחר שדענו כי ההצתקה הנאת היא
 טעות נחית ראיתם וגם כהעתיקו' אחר' טיש להם כח' תלום הועתק כאשר הוא
 אכלנו ודי כזה סתרים ולדבריה' מרכרי' עצמ' עוד נשתבאו כח"ש ישיציה הן עברי
 אפתוך בו וכו' לא יכסה וכו' ולתורתו איים יחלו ופא' סכתו' הוא לפי דעצם על יא
 והלירו מזה שיחדש תורה ואין תכאן סכרה כי פי' ולתורתו איים יחלו תור' שהיא
 מאמר' אבל מרכרי' יא' עצמו כדתי' ראיה זו כי הוא כח"פ' זה לראיה על אימו' עשינו
 וזח' ולשמו איים יחלו כח"ש כאן בליון וא"פ שהוא טעה כח"ש ולשמו איים יחלו אבל
 היא ראיה לשתור ראיות' אצור ולתורתו היא תורה חדש' כי לא כיון יא' לזה עוד כשתבאו
 כח' תירמיה חנה ימים באים כח"ס' וברתי את בית ישראל ואת בית יהודה כרית
 חדש וכו' ופאלום כשתבש כזה כח"ס באגרת שגלה לעברי' ואין זאת כונת הכתיב
 אבל יאמר כי הכרית שיכרות להם כבאולה העת' ל לא יעירו אותה כאשר העירו סכרית
 אשר כרתי אתם כחורב והוצר ע"ז ח"ס נקתי תורתו כלכם ועל לכם אכתובם אחר
 שהתורה שנתן להם כבר יכתובה כלכ' באופן שלא יושאו בה עוד לא שירובימוס שהם
 זה כהעתיקו וכתב במקו' כתי אתן וכבר אמר במקו' אחר ארור האיש אשר לא
 ישמע אל דברי סכרית הוזה אשר בויתי את אבותיכ' כיום הוציאי אותם מארץ מצרי'
 ומה שהט' אותם לשון הכתוב כרית חדשה דרך הסתוב הוא לקרות חדש מה שלא
 כתבם' מתחלתו כדלוי ופא' כ' נתיקו' ונתפרסם אפ"פ אלא כשתחדש כח"ש לכו ונלכה
 הנלב

קשת ומגן

יב

הבגל וכחשם עם המלוכה לא ששתיית המלוכה לתכזר' חרטה אחרת לא קיו' הראשונה
 וכן זאת הכרית בעצמה היא על התורה הראשונה ועוד כי הוא אחד וכרתי את בית
 ישראל זאת בית יהודה והתורה החדשה שהם שובנו' להם ביתה ולא מכבו ישראל המה
 וגם כיוסף הפסוק אחר לא ככרית אשר כרתי את אבותי וכ' בהנחילו אות' מארץ מצרי'
 ואבות הערלי' לא ירדו למצרים ולא הונח' חסם ולא כרת אתם ברית מעול' זהם דוח'
 זה באחרם שהם בני יש' ויהודם אחר אשר בני יש' ויהודה שגא' עליהם הכתוב הזה לא
 אבו שמוע בקול ה' אלהים ומרו ועצבו את רוח קדשו ולזה נתנם למשל ולשגינה בגוים
 אשר הדיחם עם אחר שגלה להם המשיח ולא קבלוהו וכל זה הכל ורעות דוח בו ה'
 הנטיחם כי בטובם סבותם וכעת הגולה האמתית לא יקשו ערפם ויאמינו בטי' זכותם
 צדקו כתיב בתורה אם יהיה נרחק בקצה השמים וכו' ומל' ה' אלהיך וכו' וכן ירמיה
 אחר והשיבותים אל המקום הזה וכתתי להם לב' א' ודרך א' ליראה אותי כל הימים
 וכתתי להם ברית עולם אשר לא אשוב מאחריהם להטיב אותם וכתתי יראתי כלבם כל'
 ראויה כי בצוא הגאול האמתית לא יקשו ערפם וישמעו בקולו וכבר הכסחים זה בתורה
 באחרו ומל' ה' אלהיך את צדקך והחילה הוא שיפשו הטוב כשכב ולא ישלום בהם לצדק
 שאשר היה שהם קרם חטאו וז' אל ימים אשר אין לי בהם חפץ אלו ימות המשיח שאין
 בהם לא וכות ולא חובה כי פטיות המצות באותו זמן והיה טבע ואין עם וכות כי כן
 דותן טבעם ולא חובה שלא יעשו הרע וז' יחוקל והסירותי את לב האהן וכו' וכמד'
 קבלת אחד שאין בהם לא וכות ולא חובה כענין הצדקה שגא' אפס כי לא יהיה כד'
 אהבין עוד כשיתבאו תת' שיירמיה כשהכטיח בגאולה אחר הלך וקראת את הרבנים
 האלה צפונה וכו' שזו בנים טובים והיה כי תרכו ופרייתם בארץ בימים ההם וכו' לא
 יאחרו פור ארון ברית ה' ולא יעלה על לב ולא יוכרו בו ולא יפקרו ולא יעשה עוד והנה
 א' תהם הטב המקר' הנה ראויה חותכת על התחדשו' תורה כביטול תור' הקדוש ככ' זה
 שהשיח המדומ' כי פן כתוב בעת שהיא יקראו לירושל' כסא ה' ונקוו ליה כל הבנים לשם
 ה' לירושל' ולא ילכו עוד אחרי שרירות לבם הרע והכין מזה כי כבא ישו' בתקוים זה
 כי או שפסקו תהיה לפי אמותם וכ' שקד כי קוספנסק שהכריח דומי ואיטליה על'
 אמות ישו' היה אחריו יותר תחאתי טנה כי ישו' כולר לפי השכונם שנת ג' לפי תשס' ה'
 ליעורה וקוספנסון היה שנת ר' אלפים וכ' ליעורה כמו שהוא תבואר ברברי סימל' לרומיים
 וכתב זה וסיפ' השער כשפור טלות הקיסרים ועוד כי הכתו' או' תכף ליה המאמר
 ביהמה האנה ילכו בית יהודה על בית ישראל ויבאו יחדו מארץ צפון על הארץ אשר
 התחלתי את אבותיכם וכ' לא יזה אל המצוי' עריון אמנם בזכות הכתו' אונה לחד'
 תורה ולכתיב תולדתו הי' אלא לו' כי בעת הגאולה לא יהיה מקום מיוחד לירושל'
 למבל' העשע' שהיא שאלה' כמות שהים הארון שג' ודברתי אתך מעל הספור' אבל בירושל'
 בולה

קשת ומגן

כולה תהיה קדש מוכנת לקבל הכבוד וכן"ש ונבאו במיכם ובנותיכם ואל' כו' מלאה הארץ רעה את ה' ונ"ש בעת ההיא יקראו לירושלים כסא ה' כנגד מה שהיו אומרים ארון ברית ה' כוונ' הכתו' לו כי קדוש הארון תחול על ירושלים ואלו היתה הכוונה לכתב' תורת הארון היה ראוי שיאמר אחר שאמר לא יאמרו עוד ארון ברית ה' מאחר שיורה על קדוש תורה אחרת ולא הזכיר זה אלא שיקראו כסא ה' לירושלים יורה זה שעל שכוני הכסא נתכוון הכבוד לא על שכוני התורה וזה פירש' בפי' לם' ירמיה וכו' ולא יזכרו בו ולא יפקדו ולא יעשה עוד פי' הוא ז' שלא יעשה עוד להביאו בחלחמה כאשר עשו בימי עלי שהביאו למלחמה על פלשתים והכוונה ככז' הוא כי מלך המשיח כיון לחמותיו לא יעטרך להביאו עמו הארון כמו שהעיד עליו הסתוב והכה ארץ כשכבט פיו וזכרו שפתיו ימית רשע וכן מס' הקשיבו אלי עמי ולאומי אלי האויבו כי תורה מאתי תצא ומשפטי לאור עמים ארביע וכן כי מציון תצא תורה אינו ר"ל שתתחדש תורה אלא שתצא הוראה ולמוד בדרך הישרה ודומה לזה מס' ז' הכי אמי ברתן תצא תורה לישראל פי' הוראה וכן ע"פ התור' אשר יורוך וכז' אינו מצוה להם לעשות תורה חדשה אלא הוראה ולמוד ונצא מהתורה שכלא בהם והסנהדרין יפרסוהו להם וכן נתלי' במאמרי ר' ז' והתשוב' הכוללת להם שהם היו אחר ישו' ולא האמין בו והנה כתבטלו כל ראיות שחשבו להתלות בהם על כיטול התור' וחדוש און גלוכם ולפי שהם מורים שתורתנו האלהית היא מן השמים ולטעון שנסתכית לתורה אחרת היא טענה נופלת מאלה כי הדבר האלהי לא ישתנה כי לא אדם הוא להנחם ע"כ התחמנו לתת דופי וחסרון לתורתנו השלית ואומרי' כי היתה חסרה ונעדר' השלימו' עד שבא ישו' והשלית' וקראו תורת משה מלמד תינוקות ותורת המעשיי ותורת ישו' תורת האמונה ואע"פ שיאו' עצמו לא קרא אותה תורה חדשה אמנם קרא מה מצוה מהלחה והיין ברית חדש' וחסרון שכותבי' לתורתנו השליתם מכל חסרון הוא אם עזר הנחתה האמונות השלמות ואם מצד המצות אמנם אם מצד הכתה האמונות השלמות אשר יסודם הוא חזיון האל היתה תורת משה חסרה ותורת ישו' שלימה כי תורת משה לא גלתה סוד השלום וההגשמת' אלא כמשלים וחדות נעדרה והכונה והביאור והו' רמז אל המסו' שהיה בימי משה ותורת ישו' גלתה הסודות הלא יותר והם הגשמת ישו' כבטן מרים ותליותו על עץ ואו' הסוד המסוה שהיה על הסודות הלא לא שפדיון כשאר המחינה על עיני בני ישראל כי לא סר עדין עד שיודו בכיאת המשיח ישו' לשה הם דברו פאכלוש' אמנם אם מצד המצות היתה תורת משה חסרה כי המצו' שלקחו' לב' המצות מדיניות וקורו' אותם מוראיש והם המצו' השכליות שהכוונה בהם להשלים האדם בעצמו וכמה שיש תקלה הוא עם זולתו ולמצות משפטיים וקורין ויראיש והם המצות המסרו' למנהיגי המדינה ולמצות מיוחדות לעבודת האל וקורו' אותם סודותיכאליש כי סודא בלשון יון אלוה' ואלו הן המצות

התלויות

סתלוות במקדש ובקרבנו ואומרו כי כב' חלקו' אלו תורת משה חסדה אם כמדוינו'
 כי תורת משה לא תקפיד כי אם לתיוקן המעש' לכר לא לטהר הלכ ולעשות ההדות
 השוכות ומ"ג התורה לא תחמוד אשת רעך הרצון בו לא תעשה נופעה הנשקיה
 והחכוכ מזה שיראה שאתה תומד אותה ואם כמטפסיות כי תורת משה תתי-סדכית
 לגוי והוא חזן מהקא הטבלי גם רוצה כשגבה גורה עליו גלות עד מות הכ"ג ואין
 מטפט שום כי זה יעבש ווס א' וזה יעבש ע' שנה עם היותם שנים כחטא ואם יצא חזן
 לעיר מקלטו והרגו גואל הדם פטור ואע"פ שהוא מורד וזה שהרג באובג יסרב וכל חזן
 מהקא הטבלי ובמכות האלהיות ג"כ חסרה כי הקרכנות הכחות לכפר על העונו' לא
 היותם בהם רי עד שנהרג יאו' אלו הם דבריהם לתת דופי לשלמות התורה ולתת יופי
 לחסרון אמונתם וכל זה שקר אם חזר האמונות אין צורך להשיב עליהם יותר מת"ט
 כביטול אמונתם באלו שהגאיה אחסם כחלק הא' מדר המכות הנה התורה השלימה
 אותנו לטהר הלב כמ"ט כפיך ובלכבך לעשותו ואהבת את ה' אלשיך והיו דברכים
 האלה על לכבך ולעבדו בכל לכבכ לא תחמוד והוא כלב כמו ש' תחמוד יפיה כלכבך
 וכן לא תתאה והוא כלב כמ"ט תאות לבו נתת לו ולא תתורו' אחרי לכבכ לא תשנא
 את אחיך כלכבך לא תקום ולא תטור והיותם קדושים כי קדוש אני ה' וכמטפסיות
 התורה העידה כאמר כי מי גוי גדול אשר לו חקים ומטפטים גדוקים ולהתיר רכית
 סנהרי אינו חזן חן מהקא כי הוא ול' האח לאסרו הוא ג"כ לא יחייבהו הקס וענין השגב
 עד מות הכ"ג הוא להשקיט הגואל כי כמות הכ"ג שבישראל יתחם על מיתת קרובו
 ולא יחס לכבו וכן יושר זה הדין הוא נכוני על כ' הקדמות תוריות הא' כי השוגב כריך
 כפרה ולזה הכיח כשכס או שצירה לחטאת והשגי כי מיתת הגדוקים מכפרת ולפי
 שאין שגבת הריגת הנפש קלה כשגבת חייבי כריתות שיספיק לו כופר נפשו כשכה
 או שצירה ע"כ כשמת הכ"ג אשר באכלו הקרבן מתכפר כאזל כהניס אוכלים ובעלני'
 מתכפרים א"כ רי כפרה כזה ואז ישוב וקודם כפרה זו ישב בעיר מקלטו וגלות מגיכה
 חן היסורין ואם יצא מעיר מקלטו ונהרג הוא פשע על ענמו והגואל אינו ראוי להעבש
 כי הרוצח שוגב פושע הוא הלא תראה כי התורה חייבה כפרה אל השוגב בקרבן כי
 מי שחוא שלם בשכלו יוסר שלא תצא שגבה מתח' ירו ובמוצ' העבודה התורה השלימה
 כפרה בקרכנות ואמונתם בהריגת יאו' לכפר זו היא טעמתם וכבר כתבנו חסרונם כזה
 עוד הם נותנים דופי על מה שרנו זל כשור של ככרי שהרג שור של ישראל בין תם בין
 מועד חייב נזק שלם ושור של ישראל שהרג שור של ככרי בין תם בין מועד פטור ולזכה
 זו כבר נו' כגמ' שהתלוננו פלוסו' או"ה והעידו שהתורה כלה אמת חזן מדבר זה או
 רעהו דוקא אי לאו דוקא ואפילו לפי טעותם אין זו תלונה על התורה אלא על החכמי'
 שלא דנו כמ"ט מטפט סכתוב והשעם הנו' כגמ' לא יקבלוהו דאה ויתר גויס דאה

שלא

ד א

קשת ומגן

שלא קיימו ו' מצות שקבלו עליהם בני נח והתיר חמונם לישראל אבל נדחה אותם ונא' להם כי הדין נותן כן שאם שורי נכנס ברשות חבירו חייב ואם הונק פטור חבירו וכן אם נכנס שור שלום בארץ ישראל ולפי שהם התירו לשבוע להטיל מום בקדשי שמים בקדושת תורתנו הלאה לטטיל בה וזהו המצוה לענות להם באולתם אכתוב ככחן פחיתו' און לנינם שהיא תורתם כאשר הוא מפורסם בספריהם ואע"פ שאינה חלל דברי ליננות כבר אמרו כל ליננותא אסורא כר מליננותא דעז ומדבריהה יתבאר כי ע"ס היו אף התלוו הנעבד א' כתב א' מהם כי ושו' מולד מכתולה לקיים מ"ש הנה העלמה חסד וטעה בכתוב ב' עוד אמר שהיה יסו מכית לחם לקיים מ"ש ואתה בית לחם ארץ יהודה און אתה צעיר באלפי יהודה וטעה בכתו' . ג' עוד כתב כי הודרום הרב כל הנערי' אשר בבית לחם וסביבותיו מנ' שנים ולחמה לקיים מ"ש קול ברמה נשמע רחל מבכה על בנייה וטעה כי אלה הכנים לא היו לרחל כי בית לחם כחלק יהודה ונס כי הכתוב הזה באמר על גלות ישראל וכבר באמר על בשורת גאולת ככל ושכו מארץ אויב ושכו בכים לגבולם : ד' עוד כתב כי כשתת הודרום הבוא ונסף יסו' ממזרים אל הגליל אל עיר שמה מריט לקיים מ"ש כי יקרא שמו מריט וזה הפ' אינו בכתוב והודרכו המפרשי' לו' כי הוא מ"ש וכנר מרששו יפדה . ה' עוד כתב כי יסו' אמר בתור' לא תנסה את ה' להיך וטעה בכתוב : עוד כתב כי יסו' אמר לשון את ה' להיך תשתחוו ולו לכבוד תעבוד וטעה בכתוב : ו' עוד כתב כי יסו' הלך מחקרו מריט לכפרניוים הצומד על שפת הים מגבול וכולון וכפתלי לקיים מ"ש ארצה וכולון וארצה כפתלי דרך הים ועבר הירדן וגליל הירדן וטעה בכתוב : ז' עוד כתב כי יסו' אמר לתלמי' השמעת' מ"ש לראשונים ואהבת קרוביך ואיבת אויביך וטעה בכתוב : ח' עוד כי על יוחנן הסובל בא' הכה אכבי שולח מלאך לפניך ופנה דרך לפניך וטעה בכתוב . ט' עוד אמר כי יסו' הים מרפא חולים וא"ל שלא יפרסמו זה לקיים מ"ש הן נערי אשר בהרתי בו בחידי רצתה נפשי אחז דוחי עליו והשפטי לבנים יביר לא יכה ולא ירוץ ולא ישמע א' כחון קולו קנה רצון לא ישבור ופסחה כסה לא יכבה עד ישלים לנינוח משפט ולשמון גוים יחלו וטעה בכתוב . י' עוד אמר כי יסו' היה מדבר לעם במשלים לקיים מ"ש שמוע תשמעו ולא תבינו וראה תראו ולא תדעו שמן הוא לב העם הזה ואזניהם הכבד שמעו ועיניהם השעופן יראו לעיניהם ואזניהם ישמעו וכלבכם יבינו וישו' וארפא אותם וטעה בכתוב : לא עוד אמר יסו' לפרושים כי עליה' כתוב העם הזה בשפתיו כבדוני ולכורחק מחבלי ללא דברי יעברוני ומלמדים מוסרי' והצית אנשי' וטעה בכתוב : יב' עוד שם שאלוהו הפרושי' אם מותר לתת גט לאשתו לאיזה סבה שתהיה ושיב לא ששמעת' כי בא' עשה ה' און ואמר ע"כ יעזוב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו ב' לכשרא' וטעה בכתוב : יג' עוד שם כי יסו'

וְשֵׁן אֲחֵרֵי לְתַלְמֵיהֶם בְּכַחַל לַיהוּדִים שֵׁן בְּחַיִּיל הַעֵינַי וּבְחַיִּיל לִי הַמַּחֲסֵה לְרַגְלֵי עַלְוֵי לְקַיִם
 מִ"ש אֲחֵרֵי לֶכֶת צִוּן הֵנָּה מִלְפָּנֶיךָ וְכֹל לְךָ עֵינֵי יְדוּכָבֶעַל עַל חַמּוּה אֲתָנִן וְעַל אֵשׁ כִּי אֲתָנִן
 וְעַל עֵבֶר בְּכֵתוּב יָד וְכֵתוּב סָס כִּי הַפְּרוּשִׁי כֵת הַלְלוּ חַמּוּה עַל אֲשֶׁר עָבַדְתָּ קוֹרְאֵי אֲחֵרֵי
 יִשְׂרָאֵל הוֹסִיעָה כִּן רֹדֵד וְחַ"ל יִשְׂרָאֵל אֲתַעֲתֶם מַעֲוֵלֵי וְיִזְקִים הַסְּלֵמֶת הַשְּׂכַח וְעַתָּה
 בְּכֵתוּב . ט"ו עֵדֶר כֵּתוּב סָס כִּי יִשְׂרָאֵל אֲכַל הַפֶּסַח עִם תְּלַמְדֵיהֶם הַלֵּלֶם שְׂמֹחֲרִיתוֹ כֵּתְלֶם
 וְהִיךְ ח"כ בְּעֵינֵי מַסַּח יוֹסֵף וְיוֹסֵף אֵל פֶּסַח נִתְּלֶם וְהָיָה שָׂקָה כִּי לֹא יִהְיֶה נֶפֶשׁ בְּיַם קָדֶשׁ
 וְכֵן כֵּס"ס אֲחֵרֵי וְתַלְמוּדוֹ עָרַב פֶּסַח וְכִבְרָה סְאֵלְתֵיהֶם לֹא מַסַּח מְקִי בְּאֵן גְּלוּנִים וְחַ"ל
 אֲזַיְנוּ מְכִינֵן וְהָיָה . ט"ז עֵדֶר סָס כִּי יִהְיֶה אֲסִקְרִינִי לְקַח מִתְּכֵהנִי לִי בְּסָף וּמַסַּח לֵהֵם
 יִשְׂרָאֵל כִּשְׂבָאוֹ לְתוֹפְסוֹ כִּי נִתְּן לֵהֵם ס' כִּשְׂתֵּכֵאוֹ לְתַפְסוֹ מִי־אֲשֶׁר אֲכַבֵּי אֲשֶׁר הוּא יִשְׂרָאֵל
 וְכֵן עָשׂוֹ וְחַ"ךְ נִתְחַרְטוּ וְהִכִּיאוּ לִי בְּסָף לִבְכִינִי וְלִקְנִי וְחַ"ל חֲמֵלְתֵיהֶם מְסִתִּי דֶם נְדִיקָה
 חַ"ל וְהָיָה לֹא אֲתֵי יוֹדֵעַ וְהַשְׁלִיךְ הַכֶּסֶף בְּמַקְרָאֵם וְהַלְךְ לִי וְתַלְמֵיהֶם עֲצָמֵיהֶם הַכֵּינִים לְקַח
 הַכֶּסֶף וְאֲחֵרֵי אוֹכְרֵיהֶם לְקַרְעֵן כִּי הוּא עָרַךְ דֶּם שִׁמְרֵן וְהוֹסֵס עַתָּה לְקַח בְּיַם אֲחֵרֵי
 לְאֲחֻוֹת קִבְרָה לְבָרִי לְכֵן וְקֹרֵא הַדָּק חֵלֶק רַחֲמֵי עַד הַיָּם הַזֶּה וְאֵלֶּךְ נִתְקַיֵּם עַד יְרֵמִיָּה
 שִׁיקוּל לִי בְּסָף עָרַךְ כַּעֲרֵךְ שְׁלֵחֵן מִיִּשְׂרָאֵל וְנִתְּנֵהוּ אֵתָּה כַּעֲרֵךְ שָׂדֶה וְזָרֵךְ כֹּאשֶׁר זֹנֵי ה'
 וְעַתָּה כַּעֲיָקֵךְ הַכֵּתוּב בִּי אֲזַיְנוּ כִּלְלֵךְ בִּירְמִיָּה וְכַעֲרֵךְ הִירְמִיָּהוּם הַטְּעוֹת מִיִּר וְלֹא חֲזָא
 הַכֵּתוּב בִּירְמִיָּה הַעֲוֵי עֲרַבְתָּ שָׂקָה כִּי הוּא רָשָׁע עַל־אֵל בְּלֵא"ק שְׂתוּב מִיִּזְמֵה הַפ' כֵּסֶס
 יְרֵמִיָּה כ"ב הַסֶּס וְכֵן אֲבַגְמֵסוֹת לִי כִי לִמְהֵלֵא סָס וְיִזְמִיָּהוּם הַעֲלֵם הַזֶּה בְּהַעֲמִיקוֹתוֹ
 יְרֵמִיָּה אֵס"פ הִיךְ כֵּתוּב אֲחֵרֵי . י"ז עֵדֶר בְּתַבֵּעַס כִּי עַל יוֹסֵף בְּאֲחֵרֵי קוֹל קוֹרְאֵי
 בְּמַדְבַּר עַבֵד דְרֵךְ ה' יִשְׂרָאֵל חֲסֹלוֹתֵיהֶם וְעַתָּה בְּכֵתוּב . י"ז עֵדֶר כֵּתוּב סָס כִּי א' אֲסָל לִישׁוֹן
 מַסֵּ הִיא חֲזוּה א' בְּתוֹרֵי הַשִּׁיבוֹ שְׂמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי א' הוּא יֵט וְאֲהַבֵת אֵת ה'
 אֱלֹהֵינוּ כִּלְלֵךְ וְכִלְלֵךְ אֲשֶׁר כֵּתוּב וְכִלְלֵךְ מֵאֲחֵךְ ע"כ וְהַכֵּסֶס עֵבֶר הוּא סַעֲאִוְהוֹ אֹהֵ אֲחֵרֵי
 קָרִית שְׂמַע לֹא הִיט יוֹדֵעַ . כ' עֵדֶר כֵּתֵב כִּי עַל יוֹסֵף בְּאֲחֵרֵי קוֹל קוֹרְאֵי וְכֵן וְהִיט
 הַעֲקוּב לְמִיָּסוֹר וְהַכֵּסֵי לְרִכְוִים מַטְוִי וְרָאוּ כֵל בְּשָׂה אֵת יִשְׂרָאֵל ה' וְעַתָּה בְּכֵתוּב .
 כ"א עֵדֶר כֵּתוּב סָס מַעַר הוֹלְרֵית יוֹסֵף אֲרוּם מְרִים הִיט חֲסֵלְסֵלֵת כֵּתוּבֵן רֹדֵד וְאֲחֵרֵי
 כֵּתֵב הַכֵּל בְּאוֹן אֲחֵרֵי וְאֲחֵרֵי הִיט חֲסֵלְסֵלֵת סְלֵמָה וְכִרְכִּי רִבִּים הִיט אֵן גְּלוּנֵי שִׁט
 לֵהֵם מִד' תְּלַמְדֵי מוֹתֵיהֶם וְחַ"ךְ וְכִבְרֵה הַסְּתַדְלוֹ אֲחֵרֵיהֶם לַעֲשׂוֹת פְּסָה מִיְּבוּסָה לִיטֵס
 הַעֲבִינֵי כִּי וְכֵלְתָם וְאֲחֵרֵי רֵאֲתֵי הַסְּפֵה הַהוּא וְכַעֲבִיאוֹ מֵאֵת מֵא' אֲחֵרֵי כִּי הַסְּפִים
 עָמוּ מְלוּנֵי וְכִי לֹא הַסְּפִים עָמוּ וְמִתְקַן לִי מִחֲשַׁבְתּוֹ וְלֵא עֲזָרֵס מִחֲזוּאֵר וְכִבְרֵה רֵאֲתֵי
 גְרִי נִרְעֵתִי הַסְּדִים חֲכֵמֵי בְּמִקְוִים אֲתַגְּבִירוֹ עֲפִינִיז וְזִכּוֹנֵת כַּסְּפוֹר הַתְּלַדְוֵי לִיטֵס
 כִּי הַסְּפִים מְחִיֵי מִיָּסִיָּה מִמַּעֲבָר כִּי תִדְרֹד וְחַשְׁבוֹ כִּי הַלְלוּם אֲחֵרֵי שְׂהִיט מוֹרְעֵי רֹדֵד
 אֲרוּסֵתוֹ מוֹדֵעַ הַהוּא וְכִי סִכְרָא מַסֵּס כֵּלֵא רֵאֲתֵי אֵף הַסְּפִירִים וְכַחֲרֵכָה מִקְוֹמֵת מֵאֵן
 גְּלוּנֵס מְחִיָּאִים מְקוּקֵי כַּעֲעוֹת הַמּוֹרֵס עַל חֲמִדְוֵס לְהַלְרִיךְ בּוֹה הוּא אִיבֹדֵר וְכֵן וְכֵתֵב

קשת ומגן

יש די תדבירו ה'לח' גם מדברי עצמו כי הוא אחר כי ו' חדשים ונ' שנים בעצור השמים
 ולא היה צמר ושקר הוא כי בטנה הנ' אחר ה' לא היה לך הראה אל אחאב ומה כתוב
 יש' אחר לתלמי' אוו לכה כאשר ידרכו אתכם כל האנשים כפי זה היו עושים הנביאים
 ואבותיהם אבל אני אומר לכם אהבו אויביכם הטובו לטוביכם ברכו מקלכם התפללו
 בעד צדדיכם ואם יכבד אתם אחר כלני הטובו לו האחר ואם יגזל אתכם כתבתם
 ומלבושכם לא תחזעו אותו ותנו למי שושאל חכם עוד צוה אהם קלה וסדרנו לו' מה
 נאכל ומה נשתה ומה נלבוש כמו עושים הנוים כי יודע אבירם שבטמים מה שצריך
 לכם בקשו ראשונה מלכות שמים וצדקה וכו' יתן לכם אל תסדרנו ביום אחר כי יום אחר
 יסדרנו לעצמו וכדומה לאלו הסמיות של טעות כתב ה' כי זהו מה שהם טוענים
 האלמות תורתו כאשר יוצא בזה אין ראוי שתקרא תורה כי בטמירתה ישמר הקבוצ
 המדיני וכו' יתפרס' ויתפרר בצחיית תורתו הקדושה אחר שהכאים להתפאר כסתירת'
 הם חסרי חרע וחברי תורתם הם הכל כדף ודי בזה ראיה לנצחיות התורה האלהית
 מדברי עצמו ואחר שפנים ומירות ישאל דבר בשבח תורתו' השלימה אך יוכלו לתת
 חסרון לשלימותם :

ועתה

אפרט סמומור המדבר בשבח תורתו הקדושה כדי שיהיה סוף דברינו
 עתה בדברי קדושה והנה המקור הקדים לרבר כנמצאות היותו משוכחו'
 שבו המציאות ומציבות חלק גדול מחכמת האלמות והם השמים אשר התסתכל בהם
 ומשיג מהותם' השלימות' הווייתם' שיש ענין גדול ומכבוד האל ומציאותו ומפעולותיו
 ומה ה' די' בזה העולם השפל שהם כתכלית החכמה והשלימות וזהו :

ה' שמים

הספרים כבוד אל וחפשה ירו חבירי שקיפ וכלל יום וכלל לילה הם
 קתחדשים חפשה בראשית והנותן כל' עתותיו ויומוי בעיניית עושיף'
 שלמות על שלמות וזהו יום ליום יביע אומר ולילה לילה יחוס דעת' ואלו הספרים
 והתנועות אינם בתנועת השפתיים ובהרמת קול אלף השבית' שכליות עיניית ו' אין
 אומר ואין דברים בלי כשתע קולם ולא כשבית' עתה אם יש אל הנבלים קולות אלו לאו
 כי בבר דרכו בזה להעלה וכל המציאות הוא כולל זה הספור כן אין חלק ממנו יותר
 מיוחד בזה מחלק אחר כי המציאות כולו הוא איש' חפיר על מציאות' אל' כ"ש
 ו'ם בכל הארץ ונא קום ובקצת תכל' מליהם והמספר כבוד האל יותר מכלם הוא השמש
 כיהוא המאור הגדול וכלם הם חקבלים ממנו אורה ומכוכים תנועתם אבל תנועתו
 כ"ש' בחכמת הנבלים ועם היותו הגדול שכלם אינו אלא כמשרת' למלך המספר
 כבודו ולזה יחד בזה ששם ר"ל בשם השמש כאלו הוריענו בזה השם שאינו אלו מטעם'
 הקדמים אלא משמש ומורת' לאל' וכן' חמה כי שבעו לחמם וכן' חרם כי שבעו ליבם
 ו'ה השם ר"ל שם השמש הוא היתר עצמילו כי הוא הקודיענו גדרו וכאלו הוריענו
 הכתובים

שכתובים כאלו אשמות תמו נדר השמש ותהיה התשובה מסרת לאי מחמם ומיכש וזהו
 שמש חרם חמם וזש לשמש שם אהל כהם כלומר השמים שאינם אלא אהל לשמש והשמש
 הוא אספר כבוד האל כי חגרותיו נודעת גדולת צדקתו ית' כמ"ט בן בביורול זל חגרותו
 העבר גדולת הארון נודעת והודיענו המאורר מפעולות השמש המיוחדות לו על שאר
 הכוכבים והגלגלים כי הוא סבת היות המורכבות כלם כי הוא המכין אותם לקבל
 הצורות בשמחה והוא כחיו לתת להם הצורות כבכורתו ע"כ דמהו לחתן הוצא מחופתו
 המתחר עט כלתו המוכנת לקבל ההוים תמו ולבכור שיש בו כח לרוץ אורח להשלים
 רצון שולחיו כלי חולסה וזש והוא יוצא מחופתו ישיש כבכור וכו' והודיענו עוד המאורר
 כי פעולותיו הם כוללות כל המציאות נגלה וכסתר וזש מקצה השמים מוצאו וכו' ואין
 כסתר חמתו כי חמו הוא מתפשט בכל המציאות אפילו בחקומות הסתתרים תמו
 ובסבת חומן המגיע עד עומק הארץ הם יוצאים אודי מהארץ ומתעכבים היסודות
 ומתהוים ההרכבות כמ"ט כז' מערכים הקודמים ואחר שהקדים המאורר כל זה ביאר
 כי התורה היא יותר שלימה כספור כבוד האל יותר מהשמים והיותו ככבוד שבתם והוא
 השמש ולא תורת ה' תמימה וכו' חלק התורה ששה חלקים תורה ועדות ופקודים ומצוה
 ויראה ומשפטים ונתן לכ"א מהם תואר ופועל תואר התורה תמימה ופעולתה מטיב
 נפש ותואר העדות כאמנה ופעולתה תחכימת פתי ותאר הפקודים יאריה ופעולתם
 משמחי לב ותאר המצוה ברה ופעולתה תאירת עינים ותאר היראה מהורה ופעולתה
 עומדת לצד ותאר המשפטים אמת ופעולתם נדקו ויחדו ובכלם הוכיח שם האל המושג
 ואמר כי אלו התארים ראויים להם יותר מהשמש המתוארת בהם ופעולתם היא יותר
 שלימה מפעולות השמש כי גם אלו הפעולות הם מיוחדות לה והחלק הא' הוא תורת ה'
 הם המצות המורות דרך האדם הנכונה להתקרא' אל' והתורה בלו הדבר' היא תמימה
 ושלימה מהשמש כי אצפי' שהשם הוא שלם ואין בו חסרון כמו הלכנה התורה היא יותר
 שלימה כי השמש הוא בעל גוף וכל גוף הוא בעל חסרון בלי ספק והתורה היא להיות עיון
 שכלי בלתי צריך אל חומר ואמנם פעולו' התורה הם להשיב הנפש וכו' היא יותר
 שלימה כפעולתה מהשמש כי אצ"פ שהשמש היא מטיבה נפש מהחוליס כעת הודיעה
 כמו שהיא ידוע לרופאי' והוכיחוהו רז' וכן כתוב ורחש לכם יראי שמש בדקה ומרפא
 בככבים אבל התורה היא מטיבה הנפש השכל' הקיימת לצד והשמש אינה
 מטיבה אלא הנפש החיונית בעורה קיימת בגוף כי כסוף ישיבה המות' והחלק הב'
 הוא עדות ה' והם הדברים שא"ל לאדם להשיגם כשכלו ולא בא עליהם מאפת שכלג
 והתורה העידה עליהם עדות ה' כאמנה ואפי' אל הפתאים כותנת התורה חכמה כזה
 שהם יודעים מה שלא ידעו חכמי' לב וכו' היא יותר שלימה מהשמש שהשמש אינה
 מעידה אלא על הדבר' הטבעיים והתורה היא עדות על דבר' יוצאי ממנהבו' אל
 עולם

קשת ומגן

עולם וחס עדות יותר נאמנה כמפורסם כבוד האל והצדקותו קדמני שהצדיק המצדיק
 עליהם השמים והחלק הג' הם פקודתו והם המצות השכליות שהם צדקות וצדקות
 הראשונות שהיה כמעט חשיני אותם בלא התחלת חופת והם ישרים וישרי אדם
 צדק וישר להביאו לשמחת הלב כי מהם ילך דרך ישרים לעיונים שכלים משמחים
 השכל שחיה בלתי פוסקת והם צדקות יותר שלימות המשמש כי אע"פ שרובן ישרה היום
 לצדק ולדרוש כח"ט בתפילה הנלבלו והשמש משמח הלב ביום ולא בלילה והפקודות
 משמחי הלב לעולם יום ולילה לא ישתנו והחלק הר' הוא מצות ה' והם מצות עשה
 ובכללם יש טעם נכון ע"פ אמר שהיא ברה ואין בה עבירה ומרוב כהירותה וההירות
 היא מאירת עינים כאדם שהיה כחשך ורחם עליו השמש וכזה היא יותר שלימות
 מהשמש כי השמש היא מאירת עינים והיא ברה שאינה בלכת שיש לה שחרות ואין בה
 אור תענה והמנוחה היא יותר שלימה כזה כי השמש היא ברה וישתנות העינים ולא
 אינה מאירה העינים גם לא בלילה והמנוחה ברה לעולם ומאירת עינים בכל שעה
 גם השמש מאיר עינים הנפשים והמנוחה מאירה עיני השכל להתקרב אל האל ופחית
 הה' יראת ה' והם מצות ל"ת שמטהר הגוף מהתגאל כדברי החנונים המלכלכים
 הנפש ולזה היא עומדת לעד כי אינה מורכבת יחי סבת הפחדים אבל אינה עומדת
 לצד הסיוות כי דור הולך ודור בא ויראת ה' מהורה עומדת לעד ומעמדת לעולם
 ופחית ה' ומשפטי ה' והם המשפטים הנכבדי בתורה על הממונות והנפשו וכלם אחת כי
 גבול מאל אחת והמכוון מהדוקי הנפלי בין בני אדם הוא לשפוט ביניהם באמת וצדק
 יחדו כי אע"פ שה' א' מהטועני חושב שהאמת אלו כשישמעו דין ישמעו ויאמרו אמת
 והמת חייבו ישמעו ויאמרו אך סקר נחלנו כי והן מטבע האמת שחלק עליו ע"פ ואמר
 אמן וברכה וגם כל העם הזה על מקומו כי בשלום החיוב כמו הזכירי ואף כריני
 נפשות הקרובים באים ודורשים בשלום דריני והשמש אע"פ שמשפטיה כרוב אמת
 לפעמי' יכולו משפטיה מפני בחירת האדם או מפני שאר המערכו הפנמי' משפטי'
 כמו שיריע לחבתי המשפטים או מפני רצון האל המפר אותות כדים וקוסמים והולל
 וכו' ש' ישעיה יעמדו נא וישעוון הוכרי שמים וכו' הכה יתנו כקס וכו' ואחר
 שהשלים המאור שלמות התורה הנותנת חיי העם"כ הוסיף לו כי גם תעמוד גבתי יש
 בה ויש הנחמדים מזה וגו' ומתקין וכו' כי בה ישיג אדם כבוד גופני יותר מהפועל
 והכבוד ותעמוד גופני יותר מהפועל והעיד המאור על עצמו כי הוא נוסף בכל
 תלקיחם ה' ה' כי ידע שבשמו אותם יש לו בהם סקר רב באהרית כמו העקב
 שהוא בסוף סוף וסוף אחר המות בעם"כ והתפלל לאל שיעלה מעצמות ומסתרות
 ובשלא יתעלה בראו יסיה תמים וינקה מפעם רב והתפלל שיהיה לרצון אהרי פיו והבין
 לבו גרוב ספנו גיה וזש"ג עבדך נהר בהם וכו' שגאות מי וכן וכו' גם פודים וכו'

קישת ומגן

טז

יהיו לרכון וכו' ורבי בזה"כ"ס לחסום פי המוצרים כסתירת חרתינו השלימה כי שלמותם
 יורה על נכחיותה שחזר המכוון לכאר במקום הזה כי הדבר השלם הוא הנכחי הקיים •
ונדבר עתה כמה שאפשר לרכב על הישעשע' הטובני"ג כסתירת תורתו
 עם הודאתם שהוא מן השמים לא שהומרה באלקראן אחנס מניח הכימוס
 ע"כ א"ל כפי' שהוא שלוח להם בתורה הדשה מבטלת שאר התורות והאמין אמורה
 שלימה בכבואת מצע"ה ושהתורה ניתנה על מן השמים באמונתו וואמונת המוצרים
 והאמין בכל נביאי בני ישראל שהם נביאי הדרך ושהם הוכרלו מאשר האומות בחול
 הכבואה בהם ושלא היה בכל שאר האומות נביא אלא הוא שהיה מכני קדר בן ישמעאל
 ואיוב מהרומים ואכלים מהשמים וגם האמין כי ישו' הנצרי היה מנביאי בני ישראל
 בתסוה בבטן מרים אמו כוללת וזכר וזה כי לפי שאר"ל נתהיה בלא זכר ונקבה וזוהו
 בזכר בלא נקבה וזכר אדם כלם בזכר ונקבה חוייב שיתהיה א' בנקבה בלא זכר וזה
 היה ישו' קראוהו ציסי' כן מרים כי רוח הקדש נכנס בכטנה ונתגשם עם וכולד כהולד
 אדם וכתבדל עם בני ישראל וקודים אותו רוח אלהים ומשיח ושעשה אותות ומופתים
 ובהחיות מתים ורפואת מצורעי' באשר מיחסי' לו הנצרי' והאמין כי האון גליין שקודים
 לו אינביל הוא מן השמים והאמין בכבואת תלתדיו בעלי האון גליין אחנס מה שטובני'
 המוצרים על ישראל כי הם הרגוהו וישראל הורו להם כזה הוא תחיש כ"ז כי מעולם לא
 כחסר ביד אדם ולא נהרג אלא רעין היה כי אחר הרגו נרמה להם כישו' זהו הכחשת
 בזה ואחר שאורו בכבואת ישו' ושהואוהו מכלי זכר וכפרו המסרו ביד ישראל וכ"ז נודע
 ומפורסם אלנו שאינו כן תספיק תשובתנו על הישמעאלים להיות תשובה עליהם אחר
 שזה הוא חשודם אמנותם וכ"ס כהכחשת הכחשה מה שאנחנו מודים זה לזה מהנמסרו
 בידנו ותליתנו ועוד הוא קראו משיח ואין המשיח בא אלא להשיע הנפשות כרעתינו או
 להשיע הנפשות כרעת הנצרים והם אינם מודים לנצרי' בזה כי ח"ו שיהיו הכבואים
 בביהנס ולהשיע הנפשות לא בא א"כ אין זה משיח ודי בזה תשובה עליהם ושליותו
 היתה לכטלה כי היהודים לא קבלוהו והנצרים אינם עובדים אלא התליו ואינו ישו' לפי
 דתם אכל עור יש לכן תשובות מיוחדות כמו שאזכיר הא' מפני שהם אומרים דברים
 סותרים התורה והשכל והב' שאין להם מופת לא בכבואתו ולא כספרו שהוא מן השמים
 ה"ג שחפצנו נראה שאינו מן השמים שנתכלכלו הדעות בהכנתו ואין זה דרך ספר להי
 זכר' שבאו בו דעות סותרות העיון השכלי ה"ה שהוא חכור מכלכל אין לו גידים
 ורגלים :

ואתחיל לכאר זה והמעין בדרכי ימצא כל אלו ה' טעמת אמת ואם הם
 מעורבות זו כזו כי כן יתחייב לפי ערכם פהם מה שאמרים
 דברים כנגד התורה המפורסמת מספורי הקדמונים כי ארס' רסימיו אלף וכ' שנה
 נכת

קשת ומגן

וכח חיה אלף ות"ר שנה וממרוד היה בן כנען ואינו כי אם בן חם וכוש אינו כנען ולום
הוא נכחו ולא בא על כנותיו ועושים בזה הקדמה כוללת כי אנחנו החלפנו התורה וזה
תפורסם ביטולו כי קודם אמנתם היתה התורה תפורסת ככל העולם יסודים ונצדרי'
וכל שאר אומות ואפילו בין חטף קמץ לחולם אין ביכנו שינוי וגם כתוב כי יש ביד יהודי'
תורה ובה דניי האל ואם החלפנו אותה לא היה אומר בן ואחריו לא החלפה כי כבר
היתה ביד היהודים ונצרים הטובאים זה את זה ואין נעלה הסכמה בזה לנתי אומות
טובאות ואו תפורות ככל העולם והם אומרים כי זכרים הנכחו שהרגו ישראל הוא זכרים
בן יכריחו ואין זה אמת לא זכריה בן יהודיע זהם אומרי' כי המן היה בימי משה וכתוב
במפרס ואמר משה לקרון הוא קרה והם אומרים כי גשו היה בן מרים בת יעמרם אמת
אהרן וכל המונח מאמינים בן כמ"ט במפרס כי אהרן אחיו מרע"ה היה אחי מרים אם
ישו ואתה רואה מה יש בזה מהכוב כי יותר תאלף שנים היה ביניהם וכשאלו זה פקחיה'
תקנו כי זה אהרן אינו אחי משה אלא שאהרן היו מתברכים באהרן והיו קורין בניהם
על שמו והוא אלזל א' מסודות אמנתם מוסב אותו ליחידיו והם תמיהים ממנו איך הוא
דבר זה פשוט אלזנו אבל המונח אינם אומרים כן אלא כמ"ט בפשט כתביהן וגם אינו
מתוקן כי שם כתוב מרים בת עמרם ועמרם הוא אחי אהרן ע"ה ואומרים כי השליח
הרמנו היה רוכב על גמל ושרתה עליו נבואה והביע הגמל לארץ מרוכב כבדות והוצרכו
פקחיהם לתקן זה כי נפשו דבקה ברוחניים וכשאר גופו בלא נפש ועד הכביד ולא היה
מת לא היה מגיע כבדותו להפיל הגמל לארץ ואמר להם כי חלו' א' מות' ושעה בכבואה
וזה כיוון השכון באמר בדקדוקו ואם חזל אמרו חלו' א' מס' בכבואה הוא מספר שלם
לדגנין כמ"ט דכש א' מס' בחן ודומה לאלו לומר שהם תחת סוג א' מתחלפים בפחות
ויותר לקחו השכון א' שלם לא ע"כ הדקדוק והם מאמינים כי האשה אפשר לה ללדת
אחר ו' שנים להריונה ואנחנו לא נתן בזה אלא שנה א' ככהמה גסה וזה ג"כ דרך זרות
ואמרו רבה תוספאה עבר עובדא באשה שהלך בעלה לת' ער תריסר ירחי שתא
והם אומרים כי הולד ישן בכטנה זה הזמן והאשה שמתלמדת באמת לו' שהיא מעובר'
וממתיכין לה ער' ו' שנים ואם ילדה הפיסין הולד לנחלת בעלה שנתלמדה ממנו וזה
אלזל ענין פשוט לא יספקו בו כלל ועוסי' בו מעשה והאשה שהלך בעלה למרחוק וישב
לאחר ו' שנים וימצא אשתו מעוברת לא יספק בזה שלא יהיה בנו כי ישן היה וניעור
ואתה רואה בזה כמה הוא רחוק מהאמת אלזל כל האומות היו ואשר היו קודם לזה המעו
וכבר העירו כי נולד א' אחר שנמחו לו השנים בכטן אחו ואינו לא ראייתו כס' חכמיה'
אלא שינא כשער בוקנו ואינו העירו לי נשים שאשה א' ילדה לת' חדשים והיו לולד שתו
שינים וא"כ אין מסמינים ראיה שטן שעובר כמעיה ואפשר צונתה תוך ט' חדשים כמו
עשו שולד בארית עער והם אומרים כי מה שהנולד לת' חדשים אינו ולד של קיימא
הוא

קשת ומגן

הוא מפני שיטו הנצרו כולל לה' חדשים וגור על כל המלכים לה' חדשים שלא יתקיימו
 והנה הנצרו שחקרו כמה צמד כבטן אמו אומר כי בכ"ה לחדש חרמו נתעברה זכ"ה
 לחדש ריוחרי כולל והם ט' חדשים ואם תשאל להם קודם ואיך מתקיימים המלכים
 לה' חדשים או לא לא יוצאו תענה וכבר נתחברו ספרים קודם לידת ישו וכמנא בהם
 זה הענין כי הכולל לה' אינו מתקיים כולל להם לו' וגם מהם ספריון האמת יושם
 ספרי היונים כי אכזרם טסה בימי מרדכי הקודם לישו השתדל לתת טעם לזה וכן
 ארסמו וכן כתבו מהם חכמי רתם כמו כן סיכא וכן ראד והם אומרים כי המלאכים
 הם מתים והם חולקים על הפלוסו' שאומרים בגדר האדם שהוא מדבר חי מת להבדילו
 מהם חיים מדברים בלתי מתים והם אומרים כי המלאכים מתים ושאלו א"כ מלאך
 שמת מי ימיתנו ומאד אמונתם בי השדים הם עובדים אל כמו האדם וגם להם נותנה
 תורתם ויש להם ספרים בענין השדים בתחלת הכריאה אחר ה' למלאכים עברו כי
 איני האלוה' ועל השליכן האל מן השמים וכל אלו הדברים רחוקים מהאמת ומחוקקים
 בהם לשדש אמונתם וכספור יוסף הכריז וחלוחותיו האריך הספר בדברים בדיונים לא
 נו' בתורתו הקדושה וכן בספור לטודכרים לא באו בכתיבו ולא בספרי הדומים
 שידעים ענינו ומתפארים בן וכמעטיו וכן בספור פדעה עם משה יש בספרם הרבה
 דברים לא נו' ויש כפלסם כי עם ערעה יצאו אלף אלפים וגם יותר עד שאמרו בקחית'
 טון גוומא לרוב האלפים הנו' כזה הספר וטבעו בו' לחדש ולזה היו עובדים יום אר
 כי לחדש הא' משכתם רומת יוסף וזה א"כ כי בט' ולחדש הא' יצאו ישראל מצרים
 ואם יאמרו שטכיעה לא היתה עד בי' לחדש הב' זה א"כ כי אחר זאת מהים הלכו
 דרך ג' ימים ולא מצאו מים וכו' למדה כ"ד יום לחדש הב' אם הטכיעה היתה בעשור
 בן וסם עמדו עד שמתו המים להם וסם חק ומשפט ואח"כ נסעו מים וכו' לאלים
 וחנו סם על המים ואח"כ באו למדבר סין בט' ולחדש הב' וכו' א"כ פיוס א' א"כ טכיע'
 פרעה לא היתה כי' לחדש לא הא' ולא הב' וכתוב בספר כי הא' אחר לישו אני עשיתך
 טליח ועשיתי דרך ועצמך אלהות וישו התנצל אליו וה' ואמר אני לא אחרתי אלא מה
 שנויתני ואתה יודע מה שכלפי ואני יודע מה שכלכך ומאלו השמות הרבה וכספור
 אברהם עם נמרוד יש להם הרבה דברים לא נו' בשום מקום ואמר כי העקידה היתה
 ליאמעאל במקום מכה וצלאו סם קרן האל הקדמוני' ויש גוה' להם דעות לא יצחק
 הוא הכעקד ומי שהוא מכרך את האם אינו אצלם כן מות והמכה השליח או אחר מורעו
 הכן' אצלם בשם הנשואים הרבים אותו וקבאים פוגעים בו ואומרים כי שנותיו של
 אדם היו קצובים און פוחתים ואון מוסיפין עליהם וזה כנגד כל מה שקדמו מן התורמי'
 והפלוסו' וכן כתב הרמ"בם עליהם כס' פרקו משה ברפואה ואומרים כי הרבים היו
 יוצאים בכל יום טבת ביפעה עד שכו' ישראל ופיעטו להם מצודות מע"ט וכיום א'

לקחוס

ה א

קשת ומגן

לקחום מהתורה וחמו עד פתח לא יבאו הרגים חן הים אל היבשה והרבה רכבים
מביאים לשחוק המורה על סתירת תורתם לא אהרין בהם :

אמנם

לפי שכל המתבאר בכבואה והוא שליח האל לבני אדם לתת להם התורה
דרך לתת להם חופת לוח כמו ששאל פרעה לחסה בתחלת שליחותו י"ב
הכמיסה השתדלו לתת ראיות על אמתו שפרס שהוא חן השמים על יבויאם ודרכי
ראיותיהם לומר שהוא הפורסם נבוא ונכבד והנכבד לא יבוא ז"כ בשאמר זה הספר
נתן לי האל להביאו אליכם ראוי להאמין בו ואפי"פ שהספר הוא מפיר בהרבה מקומות
שהיה שליח האת האל כזה הספר אין להם ראיה כי עדיין לא קויים להם שהספר הוא
זההאל וראיותם זו בטלה כי איך נתאמת להם שהוא נבוא ואם תפני הפלאים אם נעשו
על ידו כמו שטוענים הינו מודים להם אפשר היותם בכסף אם תפני סגרת הפתירות
בהו טוענים אפשר היותם בקסם ובמספטי הכוכבים ואפילו נתבאר שהוא נבוא אין
בכחותו מוכחת שהיה שליח תורה וכבר אתר כי הוא בא שליח אל השמור והלכך
ואל העבר ואל הכן חורין ואל הזכרים ואל הנקבות כלומר לכל העולם ולא נדק
באמרו זה כי לא נתשבו אחריו אלא הישחשאלים וישאל לא האמינו
בהסה שכתב תורה על ידו עד ששמעו הס עשרת הדברות מעי האל אמנם
שיהיה מחוק נבוא תפני הפלאים טבא' בקריעת ים ויאלמינו בה' וכמסה עברו ובהם הם
טוענים על הנכרים שאין להאמין בישו שהוא אלזה תפני אחיאת המתים כי גם אליהו
ואלישע החיו מתים ולא היו אלוהות ולא תפני שנתעברה מרוח הקדש כי גם אדם
נתהיה מעפר כרוח הקדש ואין אלוה וכן בא' אליהם כי אין ראיה מפלאו אם עשאו
שהוא נבוא תורה כי גם שאר הנביאים עשו פלאים ולא היו נביאי תורה ובהם הם אומרים
כי אין פלאו חופת על תורתו כי אומס עמה קריש שאלו ממם אמת וקריש להם אמת
לב' חלקים ולא האמינו בו ואלו אמתות אחרים תמנו ולא עשאו והיו שכתוב בספרם
על לשון האל לא נמנעו תלצמות אמתות אלה שהכויכום הראשונים והם תפרטים
שההכובה היא אחר קריעת הירח ואתה מפר כל זה ואלו היו אמתות אמתים לתם לא
השאינו רוסס לעשות מס חג יום שכקרה בו הירח כמו שאנו עושים בקריעת ים' עוד
יש להם ראיה אחרת באמתת שליחותו והוא מהענינים הנכללים בספר יהוא שהם
ענינים כוללים כל שלמות אם באמתת האל ומביאותו ואמתותו אם בהנהגת ההמון
בפגולות השחכות אם בגלוי ענינים גרים בהכללה האלוהה והצער האחרון אשר
כל למעלה מחקק אינשו וכא' הוא בטל אם באמתות אם בא' עליהם חופת שכלו כבר
קדמתהו התורה ושטוב ברכיו מהם למדוהו וכבר קדמוהו חכמי האומות כי כבר היו
החכמות שלמות כיון בנאמי ואם לא בא עליהם חופת אין בהם ראיה שלא יסו המצאה
תמנו ואם יבקינשות כבר קדמוהו בנאמיים ורתתת תמלתיי סמרינות ועוד כדריע תה

שום חסדו כי באותם זמנים ואם בגמול ועונש והם דברים לא יעמוד בהם חופת שכלי
בדין לא בתאמת מה שפניה שבתאמת שליחותו בשכולם ואחמה אומרים שאין הענק
כמו שהכניח זמי יכריחם להאמין זה :

ר' איה

אמת באמת שליחותו וקול שהספר בעצמו הוא חופת על עצמו כי הוא
דברו אליהם לפי שאין אדם יכול לחבר כמוהו ולא כפרש' א' מפרשיותו
בזה הם מרבים דברים כי הקדוש ב'ש'ו' שלטון היו תהיה האמת דרוה וכן כתוב בס'
הוא לו יוקצו האדם והשר להביא דוגמ' זה הקרא' לא יביאו כוחו זה האמרים אחרי'
דונחת זה וכבר השיב תשובה נחת הכוונת והאמר מי שרצה להישרו בדבר האלפים
לדבר אנלו כי האלפים ודבר עם ב' זהו הוא מרמז את זה צריך לדבר אנלו דברים
אדעים שאין מדהם להם ולזו שאמין עם זה כי הכוונת דבר עם אדם ואם הספר הוא
הוא חופת אל השמע אלפים לפי שהוא לשון אף חכמה אמת חופתו לזנוב ופיקראותו
לפניו אינו מדרול כינו וכן ולתו זמן. השון הערכי ע'פ' דברי הכוונת ונדק בהם וגם
הספר שומר כל זאת עצמו שכתוב כי שפוא עליה אל הלפן ואל הסחור ואל העבר וכן
חורין וגם פתוב עם לא. שלחתי עליה אלל בלשון עמו כדי שיבאר להם והרי כי לשון
הספר לא יבינה כי אדם הערכי ולא העכרי והלוננו וגם כספ' כתוב כי לא ירע פדוש'
אלה האל והשקעים בחכמה א"כ לא בא עליה אלל אליהם :

דלפי

מה שנתברר חמה וחקרתי כספריהם וזה חופת. שהוא להם ר' איה שפוא
ספר אליה לפי אמות הכלו הוא סבת הספר אמונתו גללו להסבין עניינו
ולפי שהשרש להם באותו ספר שהמפרש אותו כולל כוננת מנחו הוא כופר כמ' ש' בן
סינא כשם בן עבם וחכמהם פירש בכוננות מתחלפות ע'כ' כ"ה והמפרשים מחזיק
זולתו ככופר אם פירשו פולגת פירושו וז' השופט בן דקד שוקנו של החכם בן דקד
המפרש דברי ארסטו שהיה אחרון הפתוי דקם מהשקטות כשראה בלכול הנדול סמל
בן ראשונים וכו' האחרון מהם אומר כי מ' שקדמו הוא בופר ע' ב' אומר עם הספר כי
מביח הנימוס ע' אחר האחר זה לשון תפטר אומתי על ע' ב' כתות כלם באש חזן
מא' וגם זה בן דקד אומרים הפתחה היום כי גם הוא ספר פועותיו ובתב זה בן דקד
כי ראשון מי סבל כל שקדם בפירוט היתה כת א' שמה אלכובאל אה"כ באה כת אחר'
שמה אל מעתלה אה"כ באה כת אשצריה אה"כ באה כת א' ויקים אה"כ בא אכוחמד
אלנולני שבאר החפחה בלה להמן ופירשה באשר הפואה אלנו סברתו והפכתו וזה
כספרו שקראו הכוונת והשכ שהוא חבר ספר לתאמה עליוס אה"כ הניח ספרו הידוע
בהפלת הלוטסיק ועצן עליהם לסעופם בשלות ג' מנה קרועתם ההסמחה ובה
בם שאלות והביא טענות מסופקות ודמיונות כפופות הטעו רבים מהאנשים והתורה
אה"כ אחר כספרו העניע בהשת רגלות לקראן אלארן יתן עספר ההסלות הסימאמר'

כלוויים וטהאמת אחת קיימו כשחטבו בן על פלתי אנשיי אה"כ צא כשערו הירוש
 בספקות העניינים וזכר בו מדברות הירועים וזאת שהטאר מהם להם מוסף אם לא
 האמינו שהל' בלתי מניע השמים הראשון והוא אטר סודר וזאת זה המניע וזה ביאור
 ממנו אמרת בסכת החכמים בירועת האלהיות והוא כבר אחר בזולת זה המקום
 שיריעותם האלהיות אמורות בחלוקת הענין בשאלת ירועותיהם ואולם כשפרו אטר קראו
 המדקדק מהטעות צדד כו' על החכמי ורמו' ששיריעת אמנם תביע כרחוק והיא שפיה
 ושאלת המדרגה מסוב מדרגות הנבואים ביריעת וכן גלה זה בעיני בספר אשר קראו
 תכלית ההצלחה ושבו האנשים בסכת זה הטעות והכלול ב' כתות כת הגיע לנמות
 החכמים וכת הגיעה לביאור התורה והשתדלות נטיותה לחכמה וזה כלו שגבה אכל
 ראוי טורח התורה על גלה שגם ולא יגלה להחן הקפוז כינה וכן החכמה עכ"ל
 והאריך בזה כי זה הוא הוונת התורה וכחכמה וזה אשר פעלו זה האיש ר"ל אבוחמד הוא
 כמזיק אל התורה והחכמה :

עוד

כתב בן דאד על אבוחמד בספר הפלת התפלה ז"ל וזה האיש כפר לפלוסו'
 בנ' שאלות הא' ביעורי' הכ' באמר שהוא לא ידע החלקים הב' בקדמות
 העולם גם אחר עליו וז"ל כי כס' הפלה הפלוסו' אחר כי לא דכה א' מהישמעאלים
 ביעוד הרוחני ואחר בזולתו ששנטי' אירכרו בן ולפי זה הנה לא יהיה על כפירת מי
 שידבר ביעוד הרוחני ולא דבר בחושט הסכת' והענין זה המאחר ביעוד הרוחני וכבר
 חזר ב"כ בזולת זה הספר בכפיר' בהסכמת וזה כלו כמו שתראה עכ"ל ואין ספק כי
 זה האיש ר"ל אבוחמד שגה על התורה כמו שגבה על החכמה עכ"ל בן דאד כס'
 הנו' :

עוד

כתב עליו וכבר כלכל זה האיש החכמה כלכל גדול והוציא החפת' משרטיה
 ודרשה וסנת אלו הכלכלי' הוא ההפסך אחרי האמרי' הם' ולפי שראה עליו
 בן אביטאל' כלכל זה הם' אחר ספרו' לאנשים מה שישינו הקדמו' סיכוכ' האל
 ושלחו עכ"ל . גם כל חכמיהם החיוקו אבו נצר אל פראכני' ון' סינא פופרים' תפמי
 טפרי' ספרים בפירושים רחוקים להספיק עם הפלוסופי' בנ' שאלות בקדמות הענין
 ובידיעת האל חלקים ובנעיונות העולם האחרון ויש כלכל גדול כיניהם בהכנת הספר
 כי לפי מקומות ממנו יראה שהטוב הוא שיתכודר האדם לברו ולא שיתחבר עם בני
 הארץ ולפי מקומות נר' שיוחר טובו ההתחברות מההפירד ולזה קנתם תופסים דרך זו
 וקצתם תופסים דרך זו כמו שספר בן סינא בספר סיכוכ' יקראן במשל' שגשא אסאל
 וסלאמן . ויש כת א' הפרשת אותו כולו נסתר חזן מנבא' קרויה אלנפיס' הוכירה
 הרמב"ם ז"ל בפ"ב מה"כ מהמורה' כלומר אנשי הנסחר והא' יתיק העתיק אנשי
 התן' וזונו יפה . ואחר שזה הוא כן איך זשינו אלה הדברים המבוארים כלכל באמונה
 עכניניה

קשת ומגן

יב

עניינים אלה הם • ע"כ המופת היוצא גדול לסתור דעתם הוא כלכול אמונתם
 מפני הסמך לפירושי הספר כי אין הדרך העניינים האלהיים להביא האדם לכלול
 ולאכדון . וכבר הצלנו הא' מרץ בשמסר לנו דרך קבלה דרכים לפרש התורה
 וכמסכו איש מפי איש מפי נביא נאמן והכובר בקבלה אינו כופר כמי שמסרה לו מבעלי
 הקבלה אלא בא' כמי שכופר בתורה ואין אלו אצלו טובים אלא גוים גמורים וקשרם
 לא נמסרה להם קבלה כפי' עמקן והביאם לאכדון אף לרברי עצמם עם היותם
 מאמינים בו :

ובאשר

ראה השופטן' ראד הראשון בספרו שחבר מדרגי הראיות באמונת
 חולשת אלו הראיות על שהספר הוא אלהי לקח לו דרך אחרת ואמר וזל
 וכבר יועמד על זה הענין מדרך אחרת והוא הקשת זאת התורה בשאר התורה וזה
 שאם היה עובל הכביאים אשר הם בו נביאים הוא הכחת התורה במחזה הא' כאשר
 התישב הענין הוא מהכל רצו' האומרים בתורות במציאות הכביאים הנה כאשר
 יכללו הספר שהוא מהתורות המקומות לחכמה והמעשה והמקנות בהנלחה עם מה
 שיכללוהו שאר הספרים והתורה נמצא תותיר בזה הענין שאר התורות בלתי בעל
 תכלית וככלל אם יהיו הנה ספרים באים בתורת שגר שאינם דברי אלהים חיים לזכותם
 וזאתם מסוג דברי האדם והפירם ממנו כמה שיכללו מהיריעה והמעשה . הנה כר'
 שהספר אשר הוא אלאקראין יותר ראוי בזה בכללים ואתה יתבאר לך זה מאד אם עמדת
 על הספרים רצון התורה והאגביל ולא כמינו לבאר תורה מהתורות החוקיות לפדת
 ונאמאליים על שאר תורות היהודים והכנעני' ויתרון הלמוד המונח לישמעאלים כיריעת
 הא' ויריעת העברי' ויריעת מה שביניהם הצטרך זה לעורת רבים עם הגרתינו
 הכונה להשלים זה ולזה נאמר בזאת התורה שהיא חותמת התורות ואמר המניה
 הפיחוס לכן השיגי משה לא הרחיב בו אלא נמשך אליו וזאת התורה כוללת כל האנשי'
 וזלז אתם בני אדם איני שלים האל לכלם ואמר שולחתי אל האדום ואל השחור עכ"ל
 והאריך ליפות דבריו אלנו :

ואחר

שהמופת אליהם על תורתם זאת שהיא אלהית הוא מפני השיקש לתורת
 משה השלמה וכי יוש לה יתרון עליה בכל מה שזכר כשיתבאר עזר העמך
 הוא שגר א"כ אין להם ראיה על תורתם שהיא אלהית ויתבאר זה משני פנים שזכר
 מפני זכותם וזאתם מסוג דברי האדם אם מפני שלמות המעשה אם מפני שלמו הידיעה
 באל :

אמנם

מפני שלמות המעשה תורת משה היא שלמה וזאת היא חסרה כתכלית
 החסרון ומה שיש בה שנראה שהוא שלמות הוא חקוי לתורת משה תחלה
 כמה שהם מתפארים מענין התפלות בו כתוב בספרם כי התפלות עניינם כריך
 שיהיו

קשת ומגן

שיהיה על הדימה ועל הכפירה כאלו . וכתבן רשד כספר הפלת ההפלה שחקת פלות
 המזכחות כתורתם ומצא בה זה פועל יותר שלם משאר התפלות המוכחו בשאר התורות
 וזה כמו שהתנה במספרים ועתותיה והזכרותיה . ושאר מה שכתבה בה מהטעמה
 והעוצמה ר"ל הפעולות והמאמרים המפסידים עכ"ל שם . וזה המניח ראה תורת
 פטה שלמה וחסד ומקן לחקות אותה ביותר שלם שבמניס ולפי שידע שהיחד נכבד
 ש"י וי"ט לתפלה ולתשובה הוא יום הכפורים וי"ט כו יחמש תפלות תקן להם חמש
 תפלות בכל יום ולפי שהוא יום צום ותשובה תקן להם ל' צומות ולפי ששתי אסור
 להתפלל אחר להם היין לעולם והעתיק יום השבת המיוחד לתפלה יתירה לערב שבת
 בחגי היום לפי שיש מקצה המזרח לארץ יש' חצי השוכ וכחצי היום הוא ככנס השבת
 בקצה המזרח וכך הקו לתורה עם שני מועט ולפי שהחוד והסד הם מתועבים לישראל
 הרבה אחר אותם להם ע"כ נתן להם השחיטה וה"ל מה שהותר לכני ישראל הותר לכם
 ולפי שראש שעשורו כני ישראל היו מתקרכים לאל בתת ממונס תרומה ומעשרות
 לצרכי האל תקן להם שיתנו א' מה' מממונס בעין יפה לישראל בתרומה ולפי שראש
 שישראל היו רוחצין בעלי קריון בע' קבין לתפלה כדי שלא יהיו מצויים אצל נפשות
 להרחיק הדימה ואף היתר אלא לנודך נתן להם רחינה לבעלי קריון ואף רחינת ירום
 רגלים לתפלה כמנהגו כל אלו מקוים עם תוספת להכדיל בין תורתנו ותורותיו
 ופעולותיו והשאר מהמועברות גם הפסח ואמ' שהוא זכר לעקידה וערכב הרבדים עם
 יום הזכרון שהוא זכר לעקידה וזוה אותם להקנס מאויביהם כדי שיתחוקן להעמיד
 הכמוס דוגמת לא תחיה כל נשמה פן יחטאו אותך לי והשאר המילס להם כאשר
 התווקו בה תימות אברהם אבינו כמו שצוינו בתלמוד ערכי מהול והשארם בלא פריע'
 אלא לזרעו של אברהם כאמרם ז"ל ;

אבות

אמת הוא כי התפלות הם תהילים מהוימה והכפירה וכפארו אליהם כי
 החביבה שהם עושים במכה דוגמת עליות הרגל היא להחיות כאמונת
 מרקולים שהיתה עם כרגימת אבנים ובאמונת פער שהם כורעים ראשם בארץ
 ומנביהם האחרים וגם באמונת כמוש שהיתה עבודתו לעמוד עליו בכבד בלתי תפוד
 גלוי הראש ; ומענין הזמות היא מותרת להם כפרהסויא בענין ירחיקהו השכל יתעבהו
 הרמין יגרש ארם אשתו ותכשא לאחור ותטוב אליו יגרש ארם אשתו וישא אחותה בחייה
 יגרש ארם אשתו וישאנה אשה בחייו ככנים וכלא בניס היס וימה גדולק מו וטומאה .
 עוד כתוב בספר בא עליו אשר ייטכ לכם שנים ושלם וד' הנה תתיר הנות ומי שהלך
 למדינת היס ועמד שם שבע שנים ומצא אשתו מעוברת באמנת לומר כי לא נבעלס היס
 ומה ועון פלילו כזה . הנה התבאר חסרון תורתם ושלמות תורתנו כמעשה מלכד
 שיש בנמס התפלה וההכדל הנדול בין תפלותינו לתפלתם ואין להאריך בזה .
 אמנם

קשת ומגן

כ

אמנם מפני שלמות האמונה באי מפני שראה שיסוד תורתנו הוא להאמין במציאות האל ושהוא א' קבל זה ממנו ואע"פ שהנצרי חולקים עלינו באחרות והאמינו השלוש והוא ג' כ האמין שישו הנצרי הכיח תורת אלהית סחך עלינו כזה ולא עליהם מפני שראה שהמופת השכלי קיים לאמונתנו כי כבר נתפשטה הוחמו חכמת ארסטו והוא בחכמתו קיים האחרות אחר קיימו המציאות ולפי זה יסד להם שיאמרו אין אלוה לא האל וזאת היא האמונה שלהם ועל זאת האמונה נקרא הישמעאלי ישמעאלי עם תוספת אמונתו בשליחות זה השליח וכמו שאמונתו היא לומר שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד ותחלת הדברות אנכי ה' אלוהיך וכו' המורה על המציאות והאחרות כמו שפירשתי בח"א כן יסד להם אותו מאמר תמורת ק"ט ובאמונה זו אין בינינו ובינם שום הפרד ולא בינינו ובין הפלוסו' ואעפ"י שלא העמיקו בסודות המרכבה בכנאי בני ישראל ובסודות השמות כחכמי הקבלה אינו מויק כזה באמונה וגם אכחנו לא נחשוב בופר מי לא נכנס לפרס אבל לאמר שהוא חסר הדיעה ואם לא ה"ל מוס אחר אלא חסרון הדיעה היו נפלים בעינינו אחר האמינם שראי האמונה ובענין הרחק הגשמות שהוא שרש אמונתנו ג' כ ראיתי היום המופי חכמי דתם אמונתם כזה אמונה שלמה ואומרים מה שאכחנו אונ' כי מחויב אמונת האחרות הוא הרחקת הגשמות כי כל גשם הוא מתחלק וכל מתחלק יש בו רבוי . והא' אין בו רבוי וא"כ אינו בעצ גשם וכן אין לו תקום כי כל מתקומם הוא מוקף והמקום מוקף אותו וכל מוקף הוא בעל גשם והאל אינו בעל גשם א"כ אין לו תקום וזאת היא אמונתם בזה היום אבל לא כפלו באמונה זו מפני הכרעת פסוקי הספר הנמסר להם אלא מפני שראו מופתי החכמ' בזה קבלוהו ממנו מהפליסופים אבל הספר הוא חייב הגשמות והמקום לא' תכל זה ואעפ"י שתורתנו הקדושה והשלמה דרך העברה והשאלה היא מדברת בא' בעניינים גשמיים זה הוא מפני הכרח הדבור שאין בעל גשם משיג אלא דברים גופניים נתנם לבו התורה השלמה השורש האמתי בזה כי אינה מדברת על זה אלא ע"ד הסכנה לאשר לא העמיקו בחכמה וזה השורש אמתה אותו התורה באומרה כי לא יראני האדם ומי זנאמר במצמד הר סיני כי לא ראיתם כל תמונה אחר שאמר על אותו מאמר עצמו ויראו את אלהי ישראל ויחזו את האלהים ונאמר עוד על אותו מאמר פנים כפנים דבר ה' וכו' הסה גלתה באמרה כי לא ראיתם כל תמונה שאותם ראויים גדלו את אלהי ישראל וזאתם הפנים שדבר עמהם אינם דברים גשמיים וחס ושלום . אבל ספרם לא הכיח דברים גשמיים לאל והיותו במקום ע"י האופן אבל חייב עצמי הוא מחייב לאל ה' זמון' והמקום ושהוא נראה להם ראייה מוחשית ובעלה האי' מתחשבת הסכלים :

אמנם בענין הגשמות הנה השופט בן רעד הא' ביאר כי הספר הוא מחייב אותו יותר מביטולו וזה לשונו מהמכואר מהתורה שהוא מתארים אשר שתקה מהם

קשת ומוגן

מחס והוא אל הביאור כקומו ויתר קרוב מהסלוק ומה שהתורה כבר ביארה להפנים
יהודים בפסוקים מהספרים ואלה הפסוקים כבר הביאו לחשוב שהבשמות לו מהתוארים
שהם בכבדו יתר כבודא והנכבד כאשר הוא בתואר היכול והרצון וזוהי זה מהתוארים
שהם מושגים מהבורא והנכבד אלא שהם כבודא ויתר שלמים במציאות ולזה שבו
רבים והישמעאלים להאמין בכבודא שהוא גשם לא ידמה שאר הבשמים ועל זה הם אל
סאכלה ורכים נמשכו אחריהם עכ"ל. והמדרכים הרחיקו הבשמים מהאל והוא הרחיק
זה ובנה אותם ואמר כי הם יצאו מדרכי התורה כי המסלך הבשמות מהאל יקרה לו
בתורתם ספקות מאשר הניחה ביעדים ובחלומות וסלוק הגד אשר הוא אינו גשם ותשו'
התורה מדומה וזה שליוחות הנביאים הוא נכבה בתורתם על שהמחזה הוא יורד להם
מן השמים ועל כנויה תורתם שהספר הרמזו ירד מן השמים כמ"ש אהנו האדמוהו
בלילה כרוכה. וככה ירדת המחזה מן השמים על שהאל יושב בשמים וכן היות
המלאכים יורדים מן השמים ועוזים אליהם כמ"ש אליו ועלה הדבור הטוב והמעשה
הכבד ואמר ועלו מלאכים והרוח אליו וכאשר תסתלק הבשמות תסתלק התנועה
וכאשר יסתלק התנועה יסתלק ציור מה שבאל בתורת אל השאר הוא תמיית המתים
משה בורא ועלה לו בעלי לשאר וכן יקשה ביאור סיפור היורד
המפורשמת ואם היתה היורד קרובה אליו מעבין אל השאר עם מהשבא בו נמשך
בתורה ויחייב שלא יבואר להמון כמה שיכין אלם לבטל אלה הנגלים כי פעולה
בנפשות ההמון אומנם הוא כאשר לוקחו על נגליהם ואלם כאשר יבוארו נמשך הענין
בם אל א' מב' עניני' אם שישולח הביאור על אלה ודומה אלה בתורה ותקרב התורה
כלה ותבטל החכמה המכוונת ומכה ואם שיאמר באלה כלם שהם מהדומות וזה כולו
ביטול לתורה ומחיתה מהכפאית מבלתי שיטער הפועל בזה וברל פשינו בתורה עם
מה שאתה כאשר בחנת הראיות אשר יצטרכו בה המבארים אלה הדברים כלם תמצא
בלתי מופתיות אבל הנגלים התוריים יותר מספיקים מהסדרות שהאמת בם יותר
עכ"ל :

עוד

אמנם שאם היה סלוק זה התואר תאשר יעמוד עליו המופת כשטען הכופר
נמרוד לא"ע"ה כאשר נאמר לו ארון אשר יחיה וימית ונאמר אני אמת
ואחיה היה מספיק כשיאמר לו אתה גשם והאל אינו גשם וכן היה מספיק בזה מרע"ה
כאשר טען פרעה ככפירתו האלהות וכן היה מספיק תמיח הכימום בענין אל דבאל
בהישרת המאמינים שיטעוהו משהוא גשם והאל אינו גשם עכ"ל. והנה התבאר כי
הספר בכללו אינו מרחיק הבשמות מהאל אלא מחייבו וכשולחין זה בפסוקי תורתו
שהם מחייבים הבשמות ואלה בטבלו כי הוא חסרון כמ"ל רצה לקבץ בין שני ההפכים
בשהוא מוחש ואינו גשם ואמר שהמחויב בזה שישכך לשואל שישאל האל הוא גשם או אינו
גשם

קישת ומגן

כא

גסס בטיח' לו הוא אור כי הוא התואר אשר בא בספר באחריו הלאים אור השמ' והארץ
 ואשר נתיח הנימוס כשלאמ' לו ראות ארוניך ואמר אור ראותו והרבה מאמרים שהם הוא
 אור וסמך עליהם כגליהם ואמר טוה המשל הוא חוק ההתייחסות כאל כי יקובר שהוא
 מוחם ולא הראות מהשינו וכן המחשבות עם שהוא אינו גסס זה העלה בו זה האיש
 והנה אתה רואה חסרון זה הספר שהיה אמונה הכחשה העיון והמוציא בגלם זאת
 האמונה לפי' יאות אל המושכל הוא אלגס מפסיד כוונת המניח ומה שתקן צוה זה
 הסכל הוא קלקול כי הוא הרחיק שיהיה גסס וחייב כי הוא חקרה כי האור המוחש
 חקרה שהוא איכות כאור השמש שהוא איכות חקרה ל' השמש
 ועוד עדין כשארנה הקשוא כטעמות כמרוד ופרעה ואל דבאל למה לא אמר הוא אור
 ואתה אינך אור סוף דבר בהשגה יתהלכו ולכל כיו ישראל היה אור בחושבותם וכל מה
 שהעלינו מדרגת זה האור הוא שאמרנו שהוא חומר לשכר הצדוקים לעוה"כ פה לא
 נתינו דבר נכבד בעולם הזה מהאור שהוא עצם דבר ואינו גסס ואלא המסודר באורך
 בראש אור אבל ליחס עצמות אל שיהיה האור מוחש מושג לחושים הוא שכלות מביא
 לידי כפי' ודוי כזה החסרון וכן לעיני הנר כל הספר הוא מחייב אותו וכן היו הישעשע'ג'
 מחזיקים כזאת האמונה עד שבא בת המעשה ואלא וסלקוהו ונמשכו אחרים אחרוני כת
 האל טעמיה אכל בגלם הספרי ומייבדו זה באומרו הרחמן על ערכות ובאמר דבאל
 כשאלו השמים והארץ ובאמר דבאל ערכות דרך עליהם ימים שמה ובאמר דבאל
 הענין מהשמים עד הארץ אחרי עליה אליו ובאמר דבאל העלואים והרוח אליו
 כיום הוא חתמים אלף האמתים שהשמים שיתר כפני הארץ וז"כ הם יתמידו ואמר
 ז' רעד טיש הרבה מאמרים בזה יגידו על חיוב הנר שאם שולח הבואור עליהם שבה
 התורה כולה חתבארית וז"ת שהם מהמדומות שבה התורה עלה מדומה כי תורתם היא
 פנייה על שהאלהים בשמים ושממנו ירדו העלואים כחמה הלאהים הכביאים
 ושמהשמים ירדו הספרים עכ"ל . . . ובשכלחן זה האיש במאחריו זה הספר שהם מחייבים
 לאל המקום והצר וראה שזה יחייב הנשמות הטיל פשרה בזה כי חיוב הנר אינו מחייב
 המקום והכדיל כינייהם כי המקום הוא אשר יקופהו שמה שטחים מצלה ומטה פנים
 ואחר ימין ושאל זה רחוק שיהיה אל' שיהיה גסס חוקף אבל הנר הוא ענין אחר כי
 ידוע הוא שחוק לגלגל המקוף בכל און שם מציאות ולא מקום וכשיאמר הספר הוא
 בשמים הוא מכוון צד עליומיה שמים וכשיאמר שהאל באותו צד לא חייב לו גשמות כי אין
 שם מקום זה הסכל בתוך מציאות למה שאין לו מציאות וחייב לנמצא המציאות בהחודש
 מאתו ית' צדדי' ההצדד הגמור אכל מכל זה יתבאר חסרון הספר החכיח עניינים
 וכולבלים סותרים המופת שאם יפורטו כצד מסכים אל המופת תפסד צורת הספר
 ומה שבא בתורתנו השלמה בזה שהא' הוא בשמים הוא להורות דומתו על כב' ראוי

קשת ומגן

ויכר גלה זה שלמה באחריו הנה השמים ושמי השמים לא יוכל לכוף אף כי הכית הזה
וכו' וכו' השמים כסאו והארץ הדום דגלי וכו' וכמו שאין הדום הרגלים דבר מוחש כאשר
אנחנו רואים כן כסא השמים אינו דבר מוחש ודברי חז"ל האומרים הוא מקומו של עולם
ואין העולם מקומו וכענין התראות לאנשים ראייה מוחשת כתכלולו המעייני מלפני
תורתם בלכול גדול וזה בסבת נפשות הטפר הסותרים זה את זה ודכו הסתמיים
ההתראות על המלקים אותו כי לא נמצא מאמר חסלק אותו אלא א' הוא מ' שם
לא ישיגוהו העינים והוא משיג העינים ולכן האמינו את המעשיות אלה שהאל אינו נראה
אל גבו אותם מאד על זה והחזיקים כופרים לפי שהסכל ככללו הוא מניח כי האל
הסכלותם הוא נראה ראייה מוחשת ושמונתם היא כי המאמינים יראוהו באחרית ואלים
המעשיות הביאם להאמין כי האל בלא נראה לפי אמונתם שאינו בעל גשם ובהסתלק
הגשמות יסלק הגד והמקום וההסתלק החקוק וסתלק הראות וכת' אלשעריה חתרו
לתקן שיעוב סילוק הגשמות לא יחייב סילוק הראיה ולפי שהדבר קשה הצטרכו בזה
למענות המעלות משובשות ועל זה כלו ימיהם אחרונהם אבל ק' דאי חלק בכל זה
בהנחתו הראשונה כי האל הוא אור מוחש נראה וכבר כתבתי חסרון זאת ההנחה עם
היות שלא תקן מאמר הספר שאמר לא ישיגוהו העינים והוא ישיג העינים וכל זה יורה
על חסרון הספר שכל לתקן וכתן להם מכשולות כלו ימיהם בהם . וכענין הדום
העולם שהוא יסוד תורתו והצירו עליו הנפלאות שנגעו לנו הכיאת אותו שתור' הנחה
מוחלטת אין בה מקדש ספק והתחילה בראיית ברא אלמים ותיבות של ב"ר ירמיה
זה והשאירה דשם כזה במנות השבת ובספור הנפלאות כמוצרות והנה נפל ביניהם
כזה מחלוקת גדולה כי המדברים בהם החיובי אמונה שלמה באמונתו אלא שטרחו
לאות זה בהקדמות חסרו' נותני' ספק בלב וחולשה באמונה . ועל הפלוגה האמינו
הקדמות אמונה שלמה באמונה ארסטו שהוא ראש לאמונה ואלא ספקו בה כלל ואכן
דבר הל' פראכי בסראת מאמר לפלוסוף וראה ממנו שהוא מופק בשאלה ופי' ואמר כי
לא נסתפק הפלוסוף בזה כלל וכו' באלינוס כוונן גדול באחריו שאת השאלה ממופת
לא נודע לה הופת ויראה הוא שהענין גלוי מכוואר יורה עליו המופת כי השמים
קדומים הוא נפסד וגם הוא כתב כי הנבואה הוא לבח המדמה והפלוסופיה היא לכש
השכלו לא יאמין באומר נכוח אם לא ימצאו בכת' סכלו' כ' לא יאמין בחדוש אפילו
אמר נבואה אם לא יחייבוהו הסכל . ואכן סיבא אש' פ' שספרתן יקראן הכיח זאת
השאלה בלתי מפורסמת וחוכמת אכל דעתו הוא כדעת הפלוסוף בקדמות העולם
וכשנשאל בהם שכל הם' תורתם שהעולם נתיחד אחר בלא היה יופסד אחר היותו
סיב וואת תשובתו הנה בא המופת החותך שאין בו מדה כי הנבליים
הם קדומים נמנע הקדש ומה שכל בספר כי הם עתה עמים ונמצאו אחר שלא היו ד"ל
שאינם

לא יאמרו שכן - לחיילות ענמם אבל קדמה להם סכת מצילותם זהם טבלתם המפדום
 קדם קדומים אליהם קדומות ומן ומ"ש כס' קדומות ומן הוא הערס למשכילי ולמכונים
 והנה בא בספר כי כסא כבוד הים שרם הנחמלי' ור"ל סכתו הנשמית ואתר ככר
 פהס כזה ומה טבל בספר המפדום העמים וכלונס עכין זה למי ספקדו פהס מחו סמת
 עכ"ל . ואכזמך אל גולני קדמית עכמו חקיה כספ' הספלה פסקתר דעות
 פעלוקוף בקדמות העולם ופן בספר חלומי העונות וכספ' הכונות אבל הוא נרצות
 קדמות דחה כמנהגו להאמן בקדמות העולם כמו שגלה דעתו כספרים אמדים
 דין רטר הכחור פני' לספר שמש כתב שהעסק בעולם אס הוא תחודס הוא הים
 ומגפון כי אכלו הדבר פטום כי העולם קדמון . וכן כת' פספר הרדוקים הטכני'
 זאבר בעפד' י' סאזק הכר אגרת לקיים כי החמה סראזן הוא קדמון . וכן אבו
 כע' י' אלסד' האמן הקדמות . ולפי שארצנו כת' מייח' וידע אס העולם
 קדמון אונתחודסיה הימר נדחה כי העלמה היא סכופקת אכלו פירס הוא חללס שיסא
 ספילוסף סמוסק כזה אסיה סלמס היא סלסזן ערבי לית ספרו יאר' כ"על האיות
 וסו סקר בי לא יאמר אלא גל ספק וגס כספר אע"פ סהו חזכור כריאת העולם
 כזמן ספרי אחר ארני כי אלא כדא סמים ורצן כספיק ומים אבל לא החלש סמאמר
 סנכרא מלס דבר אבל וראש חזקו סהו ענין קדום לעולם וס סהו ספסר מענינו לפי
 היות העולם וסיה ערמו או סוכתו כל' כסא סכבוד על המים ו' רטר ספסר כספ'
 קדוסיס סמכונס קבילסיהיס מזה סמאמר כי סעולם קדמון ואמר עור סכט אל
 סמים וס ענין ואמר' רטר סעומט כי מחויכ סלס יתכאר דבר מוס לסמון ולא כמון
 לסכחו על חלת סמל כי חולת זה כבר כוטלס סמכמה סתודית כי אס יאמר לסמון
 ססכרת סתורק כעולם סהו סמורט וסחא ככרא סכלתו דבר וכולת ומן פנת זה דבר
 א"ל טכניחמו סמכמים כ"ס סממון עכ"ל וסמכזון ממח לפרס לסמון כי סרזון
 מסעולם הוא ככרא הוא לגמר כי סאז' הוא סיעתו והוא ססגית עליו :

ובענין קדמות סמכז' לחרס כפינולות' אסר סכונס איותו סרעוס ססלמה סמכס
 סמחלמת וכחית כמים זהו שרס סתורה כלס כמחול ועונס . וכעמון
 קדיעת סאז' מס סוכח סחרס כזה סמחז סדבר סמוס למעסקים בעיין וכמעט כענין
 סמכין כפסמו סלקה סמכו סרעוס כד' סמחלמת ואתר כי סחמס הוא כעל סמירס
 וסמלסו כדקו וסמכז' כד' סמכז' סמלמט סתורק סללית סמס סתוקתס כספר
 סרמון וסמכ' סמכז'
 סמכז' סמכז' סמכז' סמכז' סמכז' סמכז' סמכז' סמכז' סמכז' סמכז' סמכז'
 סמכז' סמכז' סמכז' סמכז' סמכז' סמכז' סמכז' סמכז' סמכז' סמכז' סמכז'

קשת ומגן

אם לא בספר זה רכבה מאמרים יש בספר הנמצא בנצח בלגו שחננו' העולם הם משוערו
 מהאל . גם יש סתירות בספר כי יש מאמרים וזו כי האדם בעל בחירה ויש לו קנין
 בעניינים אפטרניים ואינם מחוייבים וזה בהרבה מקומות אך כאשר קמו יריהם ואשר
 תקמו ולא מה שקמתי ומה שהקמתי וחלו המאמרים מורים שהעניינים אפטרניים יקבה
 אותם האדם בבחירתו ובהרבה מקומות סתירה במקום א' מתחלתו לסופו והיו בחמרו
 אשר מצאתכם תלמה כבר מצאתכם כאשר אמרתם זה מעט הוא מאלל כפשותיכם
 ובמקום לו אמר ומה שמצא אתכם יום השמירה בכונות ה' כי כבר סתר מאמרו הרשעון
 וכ"א ומה שמצא אותך הטוב הוא מהאל ואשר מצאך מהרע הוא מפשך כי בתהילת
 המאמר יורה על החוב וחיפו על הבחירה וכן יש ספורים קשיא לום כאמרו וז"ל ע"ל
 טבח'ים כפי הבחירה ואכיו יחדו ויכזרו וכאמרו בראתי אלה לך וכמעשה בעלי
 הסדר יעשו ובראתי אלה אל האש ובמעשה בעלי האש יעשו והנה חכמיהם הוקשו לום
 להם אלה המאמרים כי הם חכמו מהם כי הספור הראשון מורה על שסכת הכפירה
 אמנם הוא גדול עלים והאמת יסככה בראית האדם והשני מורה על שהכפירה
 והמרי הם בחי' אלהים ושהעבר מוכרה אליהם ולזה נפרדו השמאלים כוח הענין ל
 שתי כתות כת האמינה שקנין אדם הוא סכת המרי והטוב ושהעבור זה סודו עליו
 הנמול והעונם והם המעש'אלה . וכת האמינה סותר זה והוא שהאדם מוכרח על
 פעולותיו ואבום והם כת אל בבריה כלו תאמיני ההכחה ואחרונהם הוקשו כוח הרבה
 וזה כי אם הכחנו שהאדם מוציא פע' לותיו ובוראם חויב שישו הנה פעולות לא ילכו על
 רצון האל ולא בחירתו ויהיה הנה בורא וולת האל אמרו וכבר הסכימו שאין בורא וולת
 האל ואם הכחמהו ב"כ בלתי קונה לפענו חויב שיהיה מוכרח על פעולותיו הנה סדווי
 הוא משער מה שלא יוכל ובאשר צום האדם כמה שלא יוכל לא יהיה סדרל בין ציווי
 וצווי הסמור כי הסמור אין לו יכולה וכן האדם אין לו יכולה כאשר לא יוכל זה הספק
 נפל להם בהכחם כי אין בורא וולת האל ואנחנו האמרו כי האל נתן רשות לאדם
 בפעולותיו ואין של בורא אותם כי אם הוא בבחירתו אמנם הקשיא אשר אפשר להקשו
 בזה מדרך השאל אשר ידע האל' זה שיבחר האדם או אם לא ידע אותו שאם ידע אותו
 א"כ כבר הוא משוער השאל ואין לאדם בחירה לפשות הפך ושרשבו הוא שהאדם הוא
 בעל בחירה ואם לא ידע קום ויבחר האדם היה נראה כי זה חסרון האל אם לא ידע וזו
 קשיא פלוסופים ור' בר' דר' כוח בספר אהב משפט ונרבר עזר כוח בחלק שיבא אח'ל
 כע' ה' וכונותינו במקום הוד לומר כי ספרם הולך להם כלכלים וערכוביא בחמנותם
 וזה יורה ש'זנו ספר אלהי והענינים באמרו להם חכמים ומכלכלים ואחר שהם
 מורים שהספר סותר קצתו אל קצתו הודאת בעל דין כמאש עדים דמי :

ובענין

ובענין

שכר הנפשות הניח הספר עמיניס גשמיים כי הטובים מהם יבכחו לב"ע
 ויתענוו עס במאכל ובמטפה ובתשמיש הזורות ויפישות ודמיונים
 גשמיים והרעים מהם יבכחו לבהיכס מקום שריפת אש ויתמיד זה עליהם והמוני חממי
 דתם קבלו כל זה כפשוטו ואומרים כי ב"ע הוא בשמים מקום אלכות וצמחים בעלני
 טעם וריח ותראה ונהרות מושכים דבש וחלב וכל מיני תענוב ולא יספיקו לכל זה כלל
 ואין רמז בתורתם לתענוב רוחני וכל זה גמוב הוא אחו ממה ששמע ממדרשי חז"ל מענין
 ג"ע יבויגם ואינם יודעים מה ר"ל בהיכס וקראוהו חכמים כן ע"ש ג"ע בן הכס שהיה
 כידושלס מקום שהיו סורפים שם כבלות וכיוצא בזה וכתוב בספרה בלשון היה זת שרפס
 האש בשצור מעשיהם מהם עד ארכובותיו ומהם עד מתניו ומהם כלם ושם הוציאו מן
 האש מי שמנחתם כלכו משקל גרעין מהאמונה עד חרדל וכיוצא בזה הרבה בספר
 ולפי שזה הענין מורה על חסרון התמיכה התעוררו המגיליהם לרעת אחרת לומר שהכל
 הוא משל לעמיניס רוחניים והמוכיהם הם חבנים אותם הרבה על זה ויצל זה חלקו בזה
 לכתות כת ראתה שאותו המציאות הוא בעיניו זה המציאות אשר הנה מהנעיות
 והערבות ואין בהם התחלפות כסוב לא שזה נפסק וזה מתמיד וכת ראתה שהוא גשמי
 אבל סברה שאותו גשמיית הוא מתחלף לזה הגשמיית וזה סבה להיות זה כלה ואותו
 כשאר וכת ראתה שהכל הוא רוחני וכן עבאס מהאומרים שהוא גשמי וזה מהם שאמר ו
 אין בעולם הנה מהאחרון אלא השם כלבר ובנסחא אחרת בס' הפלת ההפלה אין
 באחרית העולם אלא השמים ועל"ן רשר שהורה על שאותו מציאות צמיחה אחרת
 יותר עליונה מזה המציאות וענין אחר מעולה יותר מזה הענין ון' סינא הוא מהמאמיני'
 שהוא רוחני והוא מבנה הרבה המון שאין מרגישים תענוב כי אם גשמי וחלק שכר
 הנפשות לב' חלקים הא' מי שלא השיב מושבל וזה אין כינו וכן הכהמה הכרל כי לא
 ישיב לא הענוב ולא שכר והשני מי שהשיב המושבלות וזה ישיב תענוב רוחני כהדרכן
 עם השכל העובל. והב' מי שהשיב רעות נפסדות ואמונות רעות בא"י כשתפרד נפשו
 מגופו השאר כשער מתמיד על קיצורה מהשיב האמיתות. אמנם אכונצר נתבלבל
 בזה הרבה כי הוא כתב בס' האומה המעולה כי הנפשות הרעות ישארו אחר המות
 בצער אין לו הכלות. ובספר הסנהגות המדינות כתב כי הם נתכות וסולרות לאכרון
 ואין השארית אלא לנפשות המינולית השלמות ובפ' לספר המדות אמר כי הנלות בני
 אדם אינם אלא האלו החיים ובהם העולם וכל מה שנא' בזה וזה זה הנה כספויי הכל'
 לוקמות וצל זה הרצת הם כת א' נקראים אל' אכבקה כי הם יראו שאין תכלית לאדם
 אלא הקינן בהנאות ואכן חמד בס' הכוונות כותן תענוב לנפשות טובות ויצר ל הרעו'
 והכל הוא רוחני ובקצת אברותיו כתב כי התענוב הוא לנפש בהשליחה עצמה בהשג'
 המושבלות כי כהפדרה תהדוף וקר המונע מתנה וסם התאוות הגשמיית תתענג בתה

טעמינה

קִשְׁת וּמִגֵּן

הַשְּׂמִינָה - וְהַצֶּעַר כִּי תִשָּׂא הַנֶּפֶשׁ חֲשׂוֹקָתָ לְמַה שֶּׁלֹּא הַשְּׂמִינָה וְתִשָּׂא תִמְדַּר כּוֹחַ
הַצֶּעַר וְזֶה ע"ד ך' סִינָא שֶׁהִזְכַּרְתִּי כִּי זֶה הָאֵשׁ לֹא הַשְּׂמִינָה חֲכָמָה כִּי אִם הַסִּכְרִי ן' סִינָא
כִּי הַסִּכְרִי עָלָיו כֵּן רָשָׁד בְּסֵפֶר הַפֶּלֶת הַהֶפְלֵה - וְן' רָשָׁד הָרֵאשׁוֹן ג"כ עִם הַיּוֹתוֹ שֶׁהוּא
חֲשָׁדֵל שֶׁלֹּא לְהַזְוִיא דְבָרֵי הַסֵּפֶר הַרְמוּז הַמַּס גִּזְרָה כִּי הַסֵּכֶל הוּא חֲשָׁל לְעִנְיָוִים רֹחֲמֵי
וְאֵתָה רֹחֵם כִּי הַסֵּרֶן הַסֵּפֶר שֶׁחֲמֵי רִתֵּם הַחֲתָפְלָסְפִי נִכְלָמוּ מִמֶּנּוּ כִּהְנִיחָה וְזֶה הַזְוִיאָוִהוּ
כִּי גַבְלָהוּ וְיֵשׁ מִי שֶׁאֵתֵר לֹא בֹא אֲלֵיכֶם מִי שִׁבִּיד לֹנוּ שֶׁהִיָּה אַחֵר מוֹתוֹ בְּג"ע אִוּ בְּהֵינֵס
וְזֶה אֲמָרִים אֲתִינוּ בְּפִיֵּס וּכְשֶׁפֶתֵס וְהוּא רְחוּק מִכְלִיֹּתֵיֵס לִלְוֵי הַמִּזְבֵּחַ וְהַדְּבָרִים ג"כ
מִרְאִים הַסֵּרֶן גְּדוֹל הֵלֵךְ תִּרְאֶה הַסֵּרֶן אֲמוּכָתֵס כִּי הוּא הַבְּטוּחָס כִּי יִחַוֵּר הוּא כִּמֵּן עִו
וְזֶה יִחַוֵּר כִּמֵּן פְּרַעֲשִׁי וְיִדְכָקוּס וּיִכְכֹּס לִבְג"ע הוֹרֵה עַל זֵימֵוּ כִּי בְּג"ע רֹחֵה לְהַכְנִיֵס
בְּזִיּוּף וְאִין כִּכְנִסִּים עִוִּים אֵלֶּךְ בְּהֵינֵס עִם הַשָּׂדִים שֶׁהֵם כְּתוּרַת שְׁעִירִים וְמֵה שֶׁכָּתוּב
מִעֵינִין ג"ע וְגִיֵּהֵס הֵם הַסֵּרֶן גְּדוֹל וְאֵתֵר לֵהֵם כִּי הַכְּתוּלֹת הַחֲתוּת הוּא יִשָּׂאֵם וּיְכַעֵם
ע"כ הַכְּתוּלָה הַחֲתוּת מִקְשָׁטִים אֲוֵתָה לְכַבֵּרוֹ - וְעִנְיָוִי ג"ע וְגִיֵּהֵס לְקַחֵם כֶּשֶׁמֶס
וְאֵף בְּקִרְיָת הַשָּׁמֹנֶת בְּג"ע וְגִיֵּהֵס לֹא יִדְעוּ מוֹצֵאֵם אֵלֶּךְ מִמֶּנּוּ וְלֹא כִּי בְּכַד אֵלֶּךְ אֵף
בְּכָל שְׁמוֹת שֶׁכִּפְלוּ בְּסֵפֶר אֵינֵם אֵלֶּךְ גְּבוּכִים מִמֶּנּוּ כִּי הֵם קוֹרִים רַבִּית לְמַה שֶּׁאִין כּוֹרִיבֵו
וְלֹא יִדְעוּ מִהוּת מוֹצֵא הַשֵּׁם וְיֵוֹס הַשֶּׁכֶת קוֹרִין אֲוֵתוֹ כִּי מוֹנוּ לְשׁוֹן שְׁבִיתָה וְאִין לֵהֵם כִּי
שְׁבִיתָה וְכֵן הֵם קוֹרִים אֵת עַצְמָם שְׁמוֹתָ הַחֲנִיפִים כִּי הִיָּה אֲוֵתָה חֲנִיפָה פּוֹשֶׁטֶת טְלָפִים
לְהִרְאוֹת טִהְרָתָה דוֹר טְהוֹר כִּי עִינְוִי וְחִזְוִיתָו לֹא רִנְחָן - וְכִתוּב אַחֵר אַחֵר קוֹרִים עַצְמָם אֵל
סֵלֵאֵם גְּבוּב מִהַתּוֹאֵר שֶׁתִּאֵר הַמְשׁוֹרֵר לְאוֹמְתָו שׁוֹלְמִית ע"ש יִרוּשָׁלַם וְשִׁלְמָה מַלְכָה וְכִי
הֵם שְׁלָמִים בְּאֲמוּנָה וְהַמְלָאכִים קוֹרִים אֲוֵתָם מְלָאכִים וְאֵינֵם יוֹרְעִים שֶׁרָשָׁה אֲוֵתוֹ שֶׁ
שֶׁהוּא עֵינִין שְׁלִיחוֹת וְכֵן כְּדָבָרִים אַחֵרִים לֹא אֲרִיךְ אַחֲרֵיהֶם כִּי לְפָרֶסוּם וְכִשְׁלָמָה
כּוֹנְנִינֵו כִּי הֵם שֶׁהִתְחַלְּנוּ כִּי שֵׁאֵם אִין לֵהֵם מוֹשֶׁת עַל סֵפֶרם שֶׁהוּא אֵלֶּךְ אֵלֶּךְ
מִשְׁלָמוֹת הַאֲמוּנוֹת שֶׁמִּצְאוּ כִּי אֵינֵו מוֹשֶׁת הַלֵּל כִּי אֵינֵם שְׁלָמוֹת אֵלֶּךְ חֲסִרוֹת וְן' רָשָׁד א'
אֵשֶׁר אַחֵר כִּי שֶׁכָּתַבְתִּי שֶׁהוּא יִחַכֵּר סֵפֶר לְבֹאֵר יִתְרוֹן סֵפֶרם עַל שֶׁאֵר הַתּוֹרוֹת לֹא עֲשֶׂה
זֶה וְלֹא יִצְטָהוּ לְעוֹלָם לֹא הוּא וְלֹא מוֹלְתוֹ כִּי אִין לְדַמּוּת הַסֵּפֶרִים הַכְּדוּיִים לִסֵּף הַאֵלֶּהִי
אֵלֶּךְ כְּדַמּוּת הַקּוֹף אֵל הָאֵרֶם : וְכִשֶּׁאֵר לֹנוּ לְבֹאֵר הַמְאֵמְרִים כִּי עֲצַמָּת הַיּוֹרְדִים בְּסֵפֶר
מִוִּר' עַל שֶׁאֵינֵם דְּבָרִים אֱלֹהִיִּים חֲפְזִים כּוֹכְבֵם וְחִפְזֵי הַלְשׁוֹן הַמְדוּבָר כִּי הֵם זֶה הַהִדְרָתָם
לְפִי מֵה שֶׁכָּתַבְתִּי עַל דְּבָרֵיהֶם כִּי הֵם כִּי גַם הֵם כִּי עַצְמָם יִפְלֹא מִעֵינְיָהֶם רֹב הַסֵּפֶר וְאֵלֶּן
עַמְדוֹת עַל הַסֵּפֶר כִּלְלֵו הַרְחִיבֵנוּ כּוֹס יוֹתֵר כִּי לֹא עַמְדוֹת כִּי אִם עַל הַלֵּךְ א' מִמֶּנּוּ וְעַל
מְאֵמְרֵים חֲפְזוֹרִים כִּי כּוֹס חֲכָמִיֵס ע"ד הַרְאוּהֵם מוֹשֶׁת עַל כּוֹנְנָתָם :

וְאֵתְחִיל כִּי הַמְּכַוֵּן הַאֵלֶּהִי כְּשֶׁלֵּוּת הַנְּכִיָּאִים וְלֵת עַל יְרִיֵס תוֹרָה
לְכִי אֵרֵם הוּא כְּדִי לְהַעֲתִיקֵם מִהַמְּמוֹנוֹת הַנֶּפֶסוֹת הַמְרִיחֹקוֹת אֲוֵתָם
מִשְׁלָמוֹת הַחֲנִיפִים לְתֵת לֵהֵם אֲמוּנוֹת יִתְקַרְבוּ כִּי הֵם אֵלֶּךְ כְּדִי שִׁינְוֵו הַהֲנַלְחָה
הַחֲרוֹנוֹת

קשת ומגן

כד

האחרונה ולפי שהרחוקים מהאל הם ההמון שלא השיבו מוטבל ע"כ צריך שתהיה
התורה המיסתית באופן שיכלו בה תועלת גם ההמון כלשון מבוחר להם לא ימטרך
לעצור וכן הורה המניח כי כן כתוב בס' לא שולחתי שליח אלא כלשון עמי כרי
שיבחר להם וכן כתוב שם בכר בא אליכם הרופח מארזיכם והורדנו אליכם אור
מבוחר והוא רמו אל הספר וכ"ס אם השליח בא לאומה שהיה צריכה שליחותו
כלשון מבוחר וביטוהו הם וכבר הודו הם כי זה השליח בא לאומ' סכלה לא השיבו מוטבל
כמו היוני' ואחר שסם מורים בכל זה א"כ בספרם זה לא נשלמה המונה כלל ופקחיהם
כלן ויניהם בהכנתו ונסתבכו בו סוכך גדול כמו שביארתי למעלה וכן הספר מעיד
על עצמו שהוא עמוק כי כתוב שם ולא ידע פירושו: אלא האל והסקופים בחכמה
עוד כתוב בשם השליח שאמר אין ערשה שאין עם נגלה ונסתר ולכל אות נבול ולכל
גבול עיון וכן כתוב בספר אבל השקופים בחכמה מהם והמאמינים יאמינו כמה
שהורד אלך ואשר הורד מלפניך עוד כתוב שם אלהים יעיד כאשר הוריד אלך תורידו
בידיעתו והמלאכים יעידו והאלהים עד ויסקיף באלהים עדות והו' לשון הספר ר"ל כי
המלאכים יביעו הספר והאלהים מעיד כי בחכמתו ובידיעתו שלחו ויש לסמוך כזה על
עדות האל אין ספק אם מתאמת לנו שהוא מעיד כן וזאת היא השאלה כי להקנות
אמונות אמתיות בא להם בס' דרך חקירה כאלו היה ספר מספרי הפלוסופי' כי ברברו
באחרות בא להם דרך מופת זה אבס' כתוב לו היה בה לזהות חזלתו נספרו עוד כתוב
שם לו היו עמו אלוהות כמו שאמר הנריכו אל כעל הגבל דרך זהו לשונו והו' עיון
פלוסופי לא תאמ' נכואיי כי הפלוסופים ישיבו זה בחקוקם וההמון שלא ידעו דרכי
המופת לא יועילם זה ולא היתה כך דרך תורתנו הקדושה כי במשג מודע אל ההמון
כלם כי האל הוא א' טבא' אתה הראית לדעת כי ה' הוא האלהים ובו' מן השמים
השמייעך וכו' והב' כי באמת מצאיות האל ושאין אלוה חזלתו בא במופתים חלושים כי
בספרו ויבא אברהם עם נמרוד את' כי נמרוד היה אומר שהוא האלוה ואברהם אמר
לו האלהים מביא השמש ממזרח הכואהו ממערב וזה את' הנריי נאמ' מהמדרשות
ורחוק שיהיה זה דבור אלהי אלוה לא עלה על דעת נמרוד לעולם ולא פניעה סכלותו
לזאת הכפירה אלא שהיה אומר שהשמש הוא האלוה הגדול כמו שכתוב בדברי הנאכה
הקדמונים וכבר הורו הישעפאלים כי תורת הנאכה היא היותר קדומה שכתורות אבל
טענה זו חלושה כי יאמר לו נמרוד ואותו האלוה שאתה אומר שהוציא ממזרח אמר לו
שיצואנו ממערב ואין הכרח בזה שתאמין כי בין שתאמין באלוה חזלתי ועוד שבענין
האחר' הוצרך הספר לעדותו של האל' כי כן כתוב שם העיד האל כי אין אלוה
חזלתו א"כ לא נתן לכה מופת באחרות . וכענין הנפש הפלוסופ' דברו כזה בחקירתם
עמינים דרכה והוא בספ' לא פירש מהותם אבל אמרום נאום שאילוף מן הדוח: אמר
הדוח

קִישָׁת וּבִגָן

הרוח עמין אלהו ואחר סדרך שאלה הזכיר הנפש ולא דרך סיפור היה דאורי להפיק השאל
שאלתו ולהודיע מהותה והכל יודעים כי הוא עמין אלהו ולא חדש דבר וכשאר השאל
במכובתו וסם בספוריהם אומרים היהודי שאלים ממנו זה וכשהשיב להם זה אמרו לו
הפתאי אומרים כך והוא השיב אם יהיה הים דיו וכמוהו פעמי לא יספיק לרדיעת הל
זהד' כי מה טבא כספ' מעבין חכמות הטבע' אין בו סום חידוש אלא סיפור דברים
מוחשי מושגי לחלושי השכל וזה שכתוב שם וזל' הלא נשים הארץ מוכת וסהרים
יתדות ושמו הלילה לבוש והיום מחוזה ושמו שנתכם מנוחה ובנינו עליכם שבעה
חיוקי ושמו כד ומעובר ושמו השמים תקרה שמורה והורדנו מן השמים תים עוד
כתוב שם הלא תראו איך כרא שמים האל ו' שמים דכוקים על הירח כס אור ושם השמש
כד המצמיח לכם מהארץ כמה עוד כתוב שם אשר שם לכם הארץ קרקע והשמים לאהל
עכשוו כריאת שמים וארץ יותר גדולש מכריאת אדם וכל רוב האנשים לא ידעו כל אלה
כתוב שם לא תפלא לכריאת האל זה החוק הקיים אבל רוב האנשים לא ידעו ועוד או'
הדברים הם עניינים המונים ידעום הנשים והוא הפליג שרוב האנשים לא ידעו ועוד או'
שם לתת סכה שלא לעבוד וולת הכורא המי שיכרא כמי שלא יכרא הלא תזכרו ואתה
בחן אותו אחר עוד התעבדו וולת האל אשר לא יועילכם דבר ולא יוויקכם עוד כתוב
שם אתם בני אדם אשר משל ושמעוהו אשר יקראו תחת האל לא ידבר וכוב ולא
התחברו בו ואם ישאל להם הזכוב דבר לא יבינסו ממנו עוד כתוב שם הבל ספק כורא
שמים וארץ עוד כתו' שם לא שאלתם מי כרא שמים וארץ ואמרו האל עוד כתו' שם וכן
בראה אברהם מלכות שמים וארץ ואמר על אברהם כשראה הככבים אחר הניע עקר
עוד כתוב שם כרא שמים וארץ ומה שכיניהם כשעה ימים ועוד כתוב שם יום א' לפני
כוראך כאלף שנים ממה שאתם מונים א"כ בשעת אלפים שנה ככרא העולם
וכן כתוב שם כפי' אבו חמד אל גזאלי כס' מאזני החכמה כי זאת היא כונת הספר
וכספ' הרמזו כתוב כי הארץ שטחית וכבר בא כמופת חכמי האצטגנימות שהיא
כדורית וכן דעת חכמי התלמוד כמו שגרא' כגמ' עז' שאמר כחשכה כל שכידו כדור
ופי' זל' כגמ' דתפים כולי עלמא ככדור וכן הוכיחו מחאן כמדבר סיני רכה כל אלה
הדברים הם המוניים לא גילה להם שום דבר כסדר הכריאה כלל' והה' שרוב
הספר הוא דרך מליצה כדברים בלתי מוכני' יצטרכו לפרשם כחסרון מלא וחסר או
בחילוף או בתיקון ובהבאת חברים מלשון הלעזו' וממאוררי הערכיים והוא שחבו האל
וכשכתת השליח ובהגזמת עונאי גהינם ונעימות הגן ונהרות וספור פרעה וענייני רוב
דברים וכוכה מעוטה הפך דברי החכמים לבלול ענייני' גדולים כלשון קצרה והוא כי
יש כספ' דברים מביאים לדי שחוק ופקחיהם התעוררו כוה ואמרו כי בלא ספק הם
משל לדברים רחוקים ואחר שיש כספ' משל בלא ספק נפל הענין כיניהם במחלוקה

חתום הוא אשר הוא חסל ומה הוא שהוא כפשוטו מהם כי הם כתו' האכן שחור האל
 כארץ עור כתו' גם כל בן אדם יאכלנו העפר הפלא הזכר עוד כתוב גם כראובן אדם
 מתחלה מטעם אשר שמוהו שבת ורע בקרחה יגור כתו' גם העונן יפנים אדם בקבר
 והגאון בקרחה . ואמר כי ברא אחד אל: השלח לרפאת אחיו משלשוליו"ל כאל ימות
 האל שיאתה רבש ויתרפא ואתה הרבש והוסף לו השלשול . וא"ל לא צדק דבר האל
 והשיבו צדק האל וזכר בטן אחד וכתו' גם כי הסכמה אכדת המאמין ופניה זה הלשון
 יורה כי הוא טובה הסכמה ופל זה רבו אכלם הפירושים . אבל אבו חמד הביאו גם'
 מלאו המעשים בטובה הסכמה והם נצחם לא ירעו כוחתו ופידושו שאין אל המאמין
 אברה נדיק לחור אחריו אלא החרמה וזה המאמה הוא כתו' גם מחבר הפנינים
 והרבה דברים כיוצא באלו מקלוקל העמינים וקלקול הלשון המדובר בו וכתוב גם
 התאנים והיותם והר סיני וכן כתוב בלשונם הערכי אלתין וותין ויבול אטור וזה
 מקום האמונה הנה צדאתי אדם במדור ישר אשר קחורכוון תחתית התחתית לה אשר
 האמניו יצאו המדק כי יש להם מצד לא יוספר האם אין האל שופט האופטים בתכתי
 לק זה הלשון כדרי שתוכל לקיים יצוי כל העם כי זהו דומה לכלם כדרי שלא תטעה
 בפעך ותחשוב שהם מסתירים אותו והיה הודים מפני השיבותו אלא מפני כלפולו לא
 חובה ספר בעולם כמותו כדרי להפיהלם כי אינו פועל אינו שומי שירצה להכיר כי אין
 הספר אלהי יבין זה המה שאמר להם לחשוב קולר הלבנה ע"פ הסכמה ולא ידע לתת
 להם דרך שיהיו אריות קבוצי בתקופות השנה והלואה חכמת קבועים שלא כשתנס
 באלפים אהמנים אפי' רבע"א ויבין בנות דתיו היתה אלהי שתכח המוחנס ולהיותו
 בעדרי הסכמה אשרם להם ואין חכמה יותר מפוארה המוחנס וכלו דברים בין
 האלים והשמועאלים על צמינו רתותיהם כי הסכמה כתב אל השמועאלים כי אין ספרם
 אלהים ונס אחר בה' כי כג"כ אכלו ושתו ויכללו פנים פיפות וגם כתוב מרים אם
 אפי' הוא בת עמדת אמות אהרן ונס ביניהם יותר מאלף שנים וגם יש גם' הוא
 דברים נגד התורה ומה שאומרים שאמנו החלפנו כתורה אלו הדברים לא אמרנו מניח
 נמוסם אלו הם דברי הנצח וזרקו מה והיטעמנו השוב לנצרו כי אמונתם היא
 כנגד התורה והשל כי אין יעלה על הרפת כי מי שיד ברחם אמונת חדשי' קלובלך
 ברם יהיה לום וגם אח"ך גדל כח ילה ושתיה והיצאת רעי ומי רגלים וגם אח"ך כתפס
 כיר היהודים וכו' אותה לעשות לו בעתה אל קונס ולקת קנה כירו ורוקקים בפניו
 ואח"ך תלו אותו בקלח של כרוכ ודקין מסתרים כיריו ורגליו והיה קורא אלי אלי למה
 עזבתני ולא תענה ומה שאומרים כי בא להיטיא הצדוקים מנהיגם אין אפשר שמרע"ם
 ואברהם אברהם האל יהיו כההיגם וכל זה יורה שאמונתם שקר וכן גם' אין בליין שלהם

קשת ומגן

יש סתירות אין דבריו' בדברו חזירו כספור יצו הנצחי אכל אלהים מנצח ויוסף
אמונתם וזרק הים מעליו כזה: נחמא כל א' מהכתוב צדקה בביטול האחרת ונחמא
סתיהן בטלות ורופת האמת קיימת וכאלן נשלמה כוונתו: פתסבה על שיה האומות
הטוענות כחידוש הורה אחר תורתנו מדברי עצמם והיא התשובה השלמה ועליהם
כאמר כחלו פתאים אולת ועל נחלי דת האמת כאמר סוף הפסוק וערומים יכתירו דעת
ווכיתו להסתיר דעת האמת ולא דאינו לא' מהקורמים מדברי בזה כי אם דרך כלל חפני
ב' דברים אם מפני חולשת טענתם וכיבדים דברי אמת אם מפני הסכנה להאמתנו תחת
חמלתם ואם על הנדשים טעמו קצת ומהם כעורנו כי גם בפניהם אנחנו מתוכחים
עמיהם כלל סכנה אכל על השמיעאלים לא מנינו לשום אדם טועף עליהם אלת אמונת
מצט הנז' כמ' הכוזב אשר הזכרתי ובעזותינו נמכרנו להם כאשר רמזה לנו התורה
ועברתם עם אלהים אחרים עץ ואבן ואל התרבוס מקובל ותפלחון תמן לעממיא פלחי
טענותא אעז ואבנא והעץ הוא עץ התלוי והאבן היא אבן הרבית: בהצגתם כמו
שפי' החכם בעל הכוזב ז' והמציין בזה יהיו עיניו כראשו וסוד ה' ליראיו וכבר
הבטיחו הנבואים כשם האז' ביטול סתי כתות האלה כשעור נטייתם מהאמת כי
האומה הנכרית אשר על אלהים דברה נפלאות אחר והיה בזה יעקב אש ובית יוסף
להכה ובית עשו לקח וגו' וכמוף הנבואה אחר ועלנו מושיעים בהר ציון וגו' ועל האומה
השמעאלית שהשפילה אותנו ותאלף אחת אהבה הכניסא פהשפלתה אינו כהשפלת
אדם לאחיו שא"ל הגלגל טובי אל נכרתך והתעני תחת ידית אחר: שפעת המלים
תכסף וכן כל צאן קריו וגו' וכן בני נכר חמות יד וגו' והלכו אלף שוחה בני משינף
וגו' ובהתבטל אלופ' ההתות הפדיות ודו כל הפולס לתורת האמת ואמרו אף שקר
נחנו אכותינו הכל זאין כס מועיל ויתקיים או מה ש' כי או הפוך א' עמיטתה כרונה
וגו' ומ"ש הנבואים עדים פאמכים ואמר כלשון א' והיה באחרית שימים כבדו וסיתו
בית ה' א' בית אלהי יעקב וגו' ושפט בין הבוים והוכיח לעמים רפזם ובתתו חרבותם
וגו' אלה הם דבריו ישעיה וב"א מיכה בלא שיכו כוונה א' במקרת המלות וחתם ישעיה
ואמר בית יעקב לכו וכלכה וגו' ומיכה חתם דכהו ואמר וישבו איש תחת פמנו וכו' כי
כל העמים ילכו איש כשם אלהיו וכו' נשלים הח"כ נוהספר והוא כענין תורה מן
השמים :

תם ונשרם פ' קשת ומגן שבח ל' בורא עולם

אין לשונות שושניו מהספר מן אבות

פרק ע"ב אכל

והשתתף מאמינים רכבו אלוהות ודרך אמונתם הוא בני אדם
 בתעבורה כשתילמה כלא איש אלא שהאל' כל' מתארנו שהם
 נ' זקם האב אבן והבן מתגשם וקיה אדם ואלמה יחד והוא בן האל וקיה אותו כן עם
 הוא הקדש והוא ג' אלוהות והם א' ואמונתם על אמת שיש אפוד דחוק אינו תחתיו
 שפלונו' שהאל' הם ג' והוא' הם א' בני הוא ענין גאמר בפה בלי מניין כפי שגל הדרך
 שהאמינים הם וכתפדה בענין תארו' גבאר הזך והאזן הפלגוני' שהכל והאפוד
 והמטבל הם דבר א' ופעלו באמונתם זו בספק א' שאם תאמר להם ב' הקדמות נודקות
 לפי אמונתם ו' וס' זה האב הוא האל' וזה האל הוא זה הבן ולפי התבונה הא' מתמונת
 ההקטט שהוא יסוד על ספקת ההגיון' היה מתמינך כן שאם הוא א' ב' וכ' הוא ג' א"ב
 הא' הוא ג' והם לא ואמינו שיהי' הוא בן ועוד שהאל' הם ג' והוא א' והוא א' והוא א'
 הם מתבדלים והמתבדלים לא יתקבצו ונשאל א' והוא א' והוא א' והוא א' והוא א'
 וכו' ;

קוף ה' ע"ב והנוצרים

מתקיים באמונת הנשמות כי הם מאמיני בני האדם
 האמונת' וככנס ככנס האל' בתארו' א' ונתואמו וכבוד'
 כמותו ונתלבב בעד ולא יתחייב הנשמות וינא נמנה אחר ג' חרטים ב' אלת אדם ונאמרה
 בתולה ולא יתחייב הפגמות ג' עם כנס ג' גדל פמו' שכלים בני אדם מורגב מחבשות
 ואלקות כתי' שיש מורגב אדם מ' אדם ובהמה ובהמה ואח' ב' נמסר בית
 יש' ודמוהו להרעה ונאמר דמו לכפר עליהם כי לא ימצא דרך אחרת לכפר למאמינים כן
 להזואם מניינס שהיו פתיסרים כן מפני הטא ארס' ד' להכניסם כנ' ע' אלא כשפיתת
 דמו ואחר שיהיה נאמר מת ג' ימים ביום' ה' חורה דמו לגופו ואכל ושתה עם
 תלמידיו ועלה לסמים וישב עם ליתון האל' אכינו וכו' מוסוד' הנשמות והבתולת' לזרו
 מתגללת לפענו לכפר על פחוטאים האמונים כן שהפחוטאום אות' ה' א' פלל' כ' צדס' אל'
 כנס והוא אינו מאוב עמי' דוקס וזוחות הקרשים האמינים כן שבעי' ועבודתם הוא
 שהכותר לוקח עונה קטנה קמח חטים הרומים לשום אותה מנה והוא א' חסן נש' עתה
 כי טעמם כזה שלא לנעויות כמע זה יש' א' שלא היו תקריבים חסין וכלסון אחר שמעתיס
 כי מחלוקתם היא אם מצודה אמונה' ששער עם תלמידיו ערב פסח אים באשר החסין או
 עדין לא כאשר והתמיסם אותה עונה כדפוס חנוני' הם' נודתו וכו' ויתו תלוי כ' צ' עשו
 שתי וערב להצפם עם זהו צותו ונותן אותה עונה כידו וזיתין וזן מחמיטת עכבוס
 ככביע על סניחה ובעת עבודתם פנכוס אותה עונה וקוחם והסגרה היא אלס
 לחס וכשהוא מנכה אותה דברים' שאמר לתלמידו ליל שנתקם כיד הוהודיה נסער
 עתה

ב ז

השמשות

עמהם סעודה אחרונה והיו אופלים עם להם זמנותם יין וצה אחר להם כשבירך על
 סלחם זה הלחם גופי וכשבירך על היין אחר זה היין הוא דמי טיטפך עליכם וזה הכנס
 הוא מלברית סהרה ואלו הדברים אחר יסו ליצחק ואומר הכתוב וזהו סוד להותם
 מוסרים אותו לכנעני הארונה ואינו יוקר דברים אחרים אלא אלו על הלחם אומר זה
 גופי ועל היין זה דמי והבומר האומר דברים אלו בין גדול בין קטן בין חכם בין סכל
 הסגולה היא רבקה במאמרו ועל עמי נפסית העובד אלוה שתיקף הוא משתכס הלחם
 והיין לבוף ישו' הוסיף בשמים וציה היותו בשמים הוא קודם שמי' השמים היוצא ויודר
 תלושה ישרה ואם הם מתמועעים בסכוב תנועה כלתי ישרה הפך הטבע וביריתו
 הוא ככנס בתוך אלף אלפי עובות בעת א' מקצות הארץ ועל קצות מקום אשר זאת
 האמונה מתפשטת ולא ירחיקו הכנס גוף גדול כגוף קטן ולא ירחיקו היות א' כדב' א'
 כהלכה מקומות מתנועע במקום א' והלתי מתנועע במקום אחר כי הוא בשמים יושב
 ומתנועע במקום אחר ועכס העובד יושב אלוה כגוף ישו' ויערר הערר גמור ויעמוד
 המקרים כעצמם לא על נושא א' נמשכו לזה הדעת כת המהפאלה אשר לא הפיחם
 לזה עיון סכלי אלא המסך אחר אמונתם ואלו החוקים באמונה זו והוסיפו עוד שאותם
 המקרים ישובו עצם כגוף הפומר וחלק אבר כאשר יאכל אותה עובד א' ושתה עלים יין
 כסיכי ע' רמון זל באגרת פ' הנוקין כמ"ס שם ומהמונים כי בכל חלק מחלקי העובד
 ואם הם נחלקים לכלית כלית לפי השרשים הטבעיים הוא האלוה והחלק והכל הוא א'
 ולא ירחיקו זה ועושים עשל לזה המרחם הנשברת שככל חלק הטבעיה תראה צורת
 המביט בה כאשר היתה נראית בכלום בהיותה שלמה ופת א' המקרים שכתב הכומר
 אוכל אות' העוב' הא יודע מה שהו' אוכל ר"ל טוה הוא סוד להי' ופן ראינו שהיטעל א'
 יצאו חילות לכא' לחרץ ישמעאל להשיבה וכן בא סטף מים כפחותם ושחף העובד
 וכל אלו הסרחקות קבלו עליהם באמונתם יס' אומר כי על זאת האמונה נרמז ונכה
 אחרי להי' ככר הארץ כי ג' תיבות אלו כג' ישו' מרים אים וע' רמז יתפיה ואחר כטוה
 ינשא כי לא יעדרו כי הכומר נושא אותה עובד בבית חולים וכן ישעיה אומר יסאוהו
 על' כתף וסבלוהו וימחהו החתיו ויעמוד החקותו לא יחיש אף יבעק אלו ולא יעבה
 ומצרתו לא יוסיפו ועל סלוקים העובד מעיסקה גדולה חמו טרף כמו אש ועל חניו כשר
 ואכל ושחרתו לאל עשה לפסלו ופחה וכו' :

כדף ו' ע"כ ורפ'י ששמו הפוזרים מופת הפלוס' האמינו בשלוש המפורסם
 והנחמנו ענינו שחא א' והוא ב' ע"כ שהאמינו כמו שזרתי מרעיהם ואמונתם ודמיונם
 באה אל היין שהו' א' ויש בו טעם וריח וגוון והיא הטעמה גדולה כי היין הוא עצם
 א' נושא ג' מקדים אלו וכן יש בו מקדם אחר והוא קלות וכבדות וא"כ הוא גשם נושא
 המקדים

המקרים ואין לדמות הא' לגסס נושא מקרים אלא אם האמינו בנשמות ובריבוי השכלים אשר המופת שכלי הדיחיק כל זה מהא' כמ"ס והנה י' קודם בדברו בתארים אחר שאם אמרו האומרים בתארים שכל א' עומד בעצמו הנה האלוהות רבים והוא מאמר הנוצרים שחשבו שהעצמות הן המציאות והחיוב והידיעה זה לשון אכל הנוצרים בנאמינו זה הם תאמינים כג' על היכולת והחכמה והרצון כמו שאביר כע"ה והארכנו לשתוד דברים אלו לפי שנאמרו אחריהם רבים ומן רב והנה וכו' :

כדף ו' ע"כ ודע כי הנוצרים האמינו הן הזה שהם כותנים היכולת אל האב והחכמה אל הבן והרצון אל הרוח כי כל פועל ברצון הוא חשיב פועלו וזאת היא החכמה ויש לו יכולת להשלים פעולו ואלו לא היה לו רצון לא היה יוכל פעולו ויכלתו אל הפעל ע"כ יש בו ג' תארים אלו יכולת חכמה רצון ואלו האמינו הן ע"ד זאת היתה אחרות במורה אכל האמינוהו ע"ד רבו כי האמינו אלו התארי' כבדלום כי הבן נתגסס בכטן האשה וזו כטויה מהאמת מרד הריבוי כי אחר היותם תוארים כבדלים בעצמם הם רבים בלא ספק ע"כ הם נחמישים האחרות האמתית וכן הם נוטים מהאמת כמה שחאמינים הנשמות אל הבן עם היותו אלום או חלק אלום והתארים וכו' :

תם ונשלם ההשמות שבה לאל בורא עולם

מלחמת מצוה

בעזרת הבורא היה יהיה והיה • אעתיק אנרת מלחמת מצוה :

אנרת מלחמת מצוה בס"ד

על כל קנין	ויסוד בנין	תקח דך מל	חמת מצוה
לשבור שני	אפיקורוס	כי הוא לחרוס	דת אל אזה
ימח יסח	זכרו נצח	תו תמות על	מצחו המזה

אמר שלמה בן הרב רבי שמעון ב"ר בן הסכס רבי צמח זלחה ראיית קונדרים
 סופך כונו על ריכוסים בגאוס • בלסון מדברת גדולות להפר האחוה •
 לשוכו כתער חלוטע לעורר מדכים ולאסת מדיכו גסתוס • תשכ להפיל חומת התלמוד
 גלבנות ערוה • בשאל ודבר כוכ הכע ועוה • עליו וסותת באלוף ותת אלוף עלוה •
 חברו אחר מהאפיקורוסים עמודי דת הורקים תו פמות על מצחו התוס • וזכר
 קטן התלמידים כימותי בספרים וראיתי כי לא בן דבר ושמותי לכו ללחום מלחמת ה'
 כבאות מלחמת מצוה • בחרב אליפה חנית וכידון כרק חמרדותו שלף וינא מנוס •
 גכה עינים להשפיל ולשח עינים חומר גוה • אגלה את ככלותו לעיני מאהכיו אתננו
 ללאוה • והיה רק לזויה • אשיתנו כתי עוה • מסנה שכרון אשכרו שכר על שכר
 וזה על הוס • ואיספני כחלמיש עקב עמו • וח"ל אלם יעור לי כי בו כטחתי
 את רוחי בקרבי כגדוה תמיד מוח • להראות העמים וישראל בני כרית והבר אשר
 עליוס כלוה • את יופי חכמת התלמוד המועננה והמו • כי מי דימה אליו כיופיו
 וכל חכמי הגויס כחכמתם לפניו כקוף לפני חוה • והיא כרקמות תוכל את התבלת
 זאת הארגמן טוה • טומאתו כשולי התלמוד אטפיל בגב בית הפרוה • ולמי הכרכה
 היסכה העליונה לעשות לככס כתמו ולהעביר צרכת המכוה • ואשר הוציא עליו דכה
 ישכב ככשתו ותכסכו כלמתו כלת' עולם למען קפות סרוה • והקנאין פוגעין בו ככועל
 ארמית וגוכ את הקסוס • רוחו כקרכו תאכלוהו אש כל היום דוה • ולהט אותו היום
 הכא ויכלה באפס תקוה • וכרשו' א"ל הרב פר"ו השכתי מה שהשכתי וקראתי המאמר
 הזה מלחמת מצוה • כי מלחמת התלמוד הוא ללחם ואת פניו טוה • ומאמריו ואברותיו
 הסתומות נכעו חוה • תועי רוח כינה מודיע כי חכמת התלמוד על מלאת זיון שכת
 ושלוח • פריה טוב להשכיל ועליה לתרופה לעינים תאוה • דרכים דרכי נוצים כשני
 עולמות מותנת אחרית ותקוה • כחקומה עונו וחדוה • קרש לה' לכיתה נלוה • וכדי
 להסתיר דרכים מכליות ויהיו קצרים וקלים כשיד עולמות • הקדמתי להס הקדמו'
 וה' יתן לי לשון למודים לדעת לעות את יעף דבר ונעקש דרכים להפילו במחמורות כל

מלהמת מצות

כח

יקום ועם כבר להתבר :

הקדמה הא'

הוא שדבר מושכם הוא בין אותמו שדברו תורה צדוקים
 לדבריו קבלה ומי שאינו מאמין בקבלה הוא אלטו דדוקים
 באמת שדבר תורה לא יוכנו אלא בקבלה וכמו שאנו צריכים לסמוך על הקבלה בפי'
 מלות התורה כך אנחנו צריכין לסמוך עליהם בפירוט הענינים וכמו שהמלך שהוכר
 הלל לאותו נוי שפא להתבאר על תחת שלא ילמדנו אלא תורה שבכתב והלל כתב א'
 אל"ף ב"ת ג'מל וכו' ולמחר כתבנו ג'מל בית אל"ף והנה עכשו שלא למדו כך את מול
 אחר לו הלל ולא עליו דרדקאסאסכת ופירוט הענין הנה הוא כי קדמו הפכת הענין
 צריך להכין המלות ואם לא יכין המלות לא יכין הענין ובהכנת המלות צריך קבלה
 דמיון זה שהתורה אחרת לא תשעה כל מלאכה בטבת ואם לא נכון מלת מלאכה ומלת
 טבת לא נפק ענינה ופירוט מלת טבת ומלאכה צריך קבלה שאם נאמר שהמלאכה
 היא שקורין בלש"ן אופיסין ואמרנו שאמרנו לא יכין אלא מלאכה היא מה שקורין בלש"ן
 צ"ה והנה כופת המאמר ב"ו כאלה"ב וכו' ונשיב אותו כי הקבלה כידנו בפי' מלת מלאכה
 אופיסין הנה שדברו בפירוט המלה לקבלה כך צריכים אנו לחזור בפירוט הענין אל
 הקבלה לברר לנו עניני המלאכות ואין לתפוס הקבלה במקצת ולהניחה במקצת והנה
 גירונים הראשון מעתיק המארכות ועשרים ספרים ללשון לש"ן הקל ואמר להם שכל
 מלה שישתתף בפירוט המלה שאלה העשרים עליה וזה פתח גדול פתח לשה לשמוע אל
 הקבלה שאחר שסומכים עליה בפירוט המלות צריכין הם לשמוע אינו בפירוט הענינים
 כי המלה היא יסוד והענין הוא אופן ואם אין יסוד בנינים הוא טיח תפל ופרך נופל
 וזה ניוולם האחרון יתחזקו הכבוד לדבר על הקבלה תועה לאשר ודים ועושי רשעה
 וזה ברור מאד וזה שדרך אחון כל חכמי אומותינו אנשים חכמים וכוכבים בכל חכמה
 ובכל השכל איני צריך לסבורים בטעם לרוב פרסומם אמנם היות שדבר כן כלומר
 שדבר תורה צריכין לדבר קבלה הנה התורה בארה אותה הוא מה שכתב ית' כי יפלא
 ממך דבר להשפט בין דם להם בין דין לדין וכו' וקמת ועלית וגו' על פי התורה אשר
 מרוד ועל המשפט וגו' הנה הפנק הזה כולו יתדן על הצורך אל הקבלה שאם אין
 עם התורה קבלה ואין לנו אלא פשטי התורה מה יאמרו הסנהדרין והכהנים והשופט
 אשר יסוה בגמים ההם יותר מהם שיאמרו תיפוקות של בין רבן הורדי' פשטי הכתוב'
 בלבר ומה שהפלאה היות שתפלא מהם ואם יפלא מה יוסיפו להם דיעה הסבה
 והשופט והאל אין מה אלא השפט אבל בלא שפך שעה התורה צריכין אנו לקבלה
 ולפיכך כשיפול הספק בפירוט תורה מהמאות ישאלו עליה לסנהדרין שבעור אם ידוע
 מוטב ואם לאו אלנו ואלנו עלינו לירושלים הכל כאשר מובאר בסנהדרין כפ' הסנהקון
 ותרש שהדבר כן שהקבלה היא אמתית שמינו דמאל שפסק עצמו למיתה על התפיל
 שהיה

מרחמת מצוה

שהיה מתפלל שלטה פעמים ביום והתורה לא בארה כן בפירוט. ומזה נסח התפילה
 לא וזבחה ולא כל למ חוב. התפילה כתורה אלא תפסוק ולעברו בכל לכבסם וכיארן
 בספרי אינו הוא עבודה שהיא בלב הו' אומה וזו תפילה ולולא שהיא חובה לא חסר
 עמו עליה כפי קבלת רבותינו לחסור עצמו למוי'ה ואפי' במצוה קלה במתכון
 להעבירו או בשעת השחר כמו שמתבררין דינין אלו כפי' בן סורר ומורה וזה כולו
 חמה שתאמת הקבלה ומחומר הענין לשמוע אל דברי הקבלה. שהתורה חייבה. מיתה
 צפי' לזקן מורא את פי הסנהדרין והאיש אשר יעשה כזוין לבדתי וגו' ומת האיש הוא
 ארע' שכל המאמץ כתורה שהיא אמת לא ימלט לו הדבר תשי ענינים אס' שהיה
 במוטו שאנחנו בקבלה מאמינים ונקראים רבנים או שהיה תקול דרוקים אשר נקראים
 קראים וזהאמת רחוקים ואין שם חלוקה שליטת והנך רואה תשובת החכם ה"ר
 אבן עזרא ז"ל עליהם בפירוש התורה פרשת בא אל פרעה תשובות נכחות בכתב אמת
 בפתחתו הפותחת וגם מהביהם עלילותם ודרכיהם מהטבל האד רחוקים. ובעולם
 לא נמצא חכם והם ככל דור ודור מתמוטטים מעצמם והולכים. הכלי שעברם
 עליהם חרב שחר ואינם נחשבים לכלום בערך אל הרבנים ולא נמצא בהם ולא אחד
 בהם מן שחבר שום ספר בחכמה מהחכמות ולא כתקון המדות וכדרך ארץ ולא כדרכי
 היראה והחסידות ולא כדרכי הקדושה והפרישה ולא שום פיוס ולא שום סיד ולא שום
 סליחה ולא שום חרה וחליצה. ואנחנו קהל הרבנים מאמיני הקבלה קצלה למעלה
 נמצא בה כמה חכמים ונבונים כמה גאונים ורבנים כמה פרושים כמה חסידים
 כמה קדושים כמה ספרים נתחברו אנחנו בכל החכמה מפארה וכן
 בחכמת המוסכלות הן בחכמת התורה ובפירושי התורה ודקדוק
 הלשון האורים ככת עין ואישון וכן בדרך המדות ודרך ארץ וכדרכי הפרישה והקדושה
 והחסידות בדרו גרה ועמדו כפרץ וכדרכי הדינים והאסור והמותר והטמא והטהור
 והמטפטים חכמי כמה פירושי כמה חרושין כמה תוספות כמה חבורים מהם חכמים
 מהם קצרים ולקטנו אורות בין העמרים אחרי הקצרים. וכל ארץ אשכנז וברפת
 זוגליותיהם ופרובינצה וקטלונא ואראגון וככותיהם וקסיליא ונאבחה וזפריטוב"א
 וטירותיהם וארץ ספרד וארץ הנבי והמערב וספרד בהנדייתיהם כלם
 מחויקים בקבלה ובה חוקרים ודושים מצל ס' ה' קוראים בנרות חפשים ומבקשים
 ראשי שבטי ישראל הזה כלם אנשים ומי שיש לו עינים לראות וחד אוכלי יטעם לדרך
 הדרכים. תופסו הקבלה לנפשו ויעם. וכיון שתשי החלקים ראינו שהחד טוב
 צחקו אחרינו ראו לנשות ונכף תפארתו לנשות. והנה אפי' בארץ גיליון הוא
 מאמין בקבלה ובד"ס והפירושי' אך תמצא כפי' שיש למאמין שישו כוח לתלמידיו
 שיפשו כל מה שיאמרו הפירושים הנקראים כל' לעז' פרושים הם רז' כאשר יתבאר לנו
 מתלמודינו

מתלמודינו ונחפרסם אל הצעירים בארץ גילון שלהם ומה שירה על הודאת
 בקבלת רזל כאשר נ"כ מה שתמצא בע' זכ למאטו בני הפרושים אחרו לו מתלמיד
 חללו את הסבת לפי שתלמו קצת סבלים בשבת והוא השיבם כי דוד מפני העבכ אבל
 לה"פ בברחו מפני שאלו הצעיר שהוא אסר לזרים ותלמידיו נ"כ היו רעבים ומפני
 דעבונם הותר להם תלישת הטבולים . ומתאוכתו זאת תראה הודאתו בקבלת שלא
 ענה אותם שהתלישה אינה מלאכה מביארת ונפישת כחורה שחלישת קצת סבלים לא
 תקרא מלאכה בלשון בני אדם לולי קבלת רזל ועוד המלך דוד היכן מוצא היתר זה
 בתורה כפירו' שמפני רעבונם ולא דברים האסורים לולא הקבלה שאמרה וחי בהם ולא
 טימות בהם א"כ דקע"ה היה מהזיק בקבלה ואינו מהביא דאיה מדבריו מחזיק קיה כה
 נ"כ ותלמודיו מוזאת הטענה בעצמה ועוד יראה מדבריו שהסופרים והפרושים נדקוים
 הם בעיניו שהרי כפ"ה למפיון אמר לתלמידיו אם לא תהיה נדקתכם גדולה מנדקת
 סופרים והערושי לא תכנסו במלאכת סמיכ ואם לאו הו' בעיני נדקוים לא שם אות'
 ככה לתלמידיו שלא ואתר אדם לתלמידיו אם תהיה יותר נדקת מזה שהש' לא תצט' לכך
 ולכך אבל ואמר לו אם לא תהיה נדקת יותר מנדקת ע' לא תוכה לכך ולכך ולשון יותר יורה
 גם כן על זה ולא וכחש זה אלא חי' שרופה לומר על אינו טיטו וכל' אלו התשובות על
 דברי גירוס הדטש אשר פער פיו לבלי חוק ימה שמו וזכרו המאמין בדת ישו ועל כל
 המסתכסם אחריו ומדברים אלו יתח' דאיה על הכל לפי שאנו אפשר שנתקיים הקבלה
 במקנת ולסכחיה כמקנת ואין אנו צריכין לראות האו' גיליון אלא להקביל בהם
 המחמימים בו ואחר שנתפרד זה אם ימצא מדבריהם דבר ירחיקנו השכל ראוי לנו לטרוח
 לקרבו לשכל כמו שיקרא בענין הכסופים שאמר שנתברר שהם מאת' הן השמים והם
 אמת אם נמצא בו דבר רחוק ההשכל נטרח לקרבו לשכל ונתברר זה :

הדקדובה הב' היא מדברי רבותינו ז"ל במלקים לשני ענינים החלק הראשון

הוא שרכוים שהם תלמי' בהצות ופדיונים ויה קח' מדרש
 הכתים והחלק הב' הוא שהצתים שאין בו לא תצוה ולא יעבירה ומקרא' מדרש אנרים ואמר'
 החלק הראשון אפי' חייבין להאמנו ולהסדר בו וראינו לרבותינו החכמים והאמוראים
 נוהגים אפילו בדקדוק אחד מדקדוק סופרים ואפילו הכתובים ומדבריו דוח הקדש האשר
 בא בהקדמה הראשונה ואין שום חלק מדבריהם ז"ל שכלו בעניינים אלו שאין אנו
 חייבים להאמנו ולהסדר בו וחייבים אנו להאמנו וללפנו ולצדקו ולתבנות בו תמיד ולשון
 וליתן בו יתרון דבן דאבותיהם ככל תקום קיש' שם יקודים כל מקום כפי' אכסו' וכפי' השבת'
 אהבתם במסות וכפי' יראתם מהעונש כאשר הוא נודע ומקורסם עד פתח' ואמנם
 החלק הב' והם דברים שאמרום דרך אגדה למשוך זכ' שפניות וקטני התלמידים כאשר
 יאו יעוים ומתעסקי' כדבריו על דרך זה העגל והחירה לתת לפתאי' ערמה לנער דעת

ומימים

א ח

מלחמת מצוה

ומותיה ועלמה וזמורה כי אמהם למקום מתכמתה להפך משל ומלפיה דכרי חפמים וחירות
 ודבריהם כזה אין אכזבה חובבים לאחמיהם אבל איש חכם לב ושתדל להשיבם ל המוסכל
 ויחרכם כי כל דבריהם בזה אינם על דרך גבלה אלא על דרך הנסתר כמו המשל כוס
 קונטולת ראש רחוק מיתמו ופערדו בכפו ומהר לנשך כשנינו ויטעום טעם הקליפה והנה
 היא מלה כלענה ומידו ישליכו ובראותו פעם אחרת רימון יבסל כרוחו להעיד כי
 הרמון מר ויוהר גלולתו שלא לאכלו אבל מן שהורגל באכולת רמונים כשיחאף הרמון
 מר יכין כי הקליפה היא מרה והתוך מתוק הוא לפעם ומרפא לפעם מן הדבר הזה כי
 שיחאף מרדשיהם ולא הורגל בהכנת יעיד כי מהים הם ומי שהורגל בהם ידע כי הגבלה
 כשיזקקו הנפש אכלה התוך מתוק ונעום ועל כן אמר כלה הרמון דקתך כלומר כי
 הדברים שהארם חוטף טהם רקים אם תתור אותם תמצאם כמו הרמון כשתפלאנו
 שתמצא אותו טוב למאכל ותאוס לעינים ולא חכמים ז"ל דרכו בזה הדרך אבל גם חכמי
 ספגלואים הראשונים כמו שראינו מהפריהם והעיד עליהם הרמב"ם ז"ל ועל כן מן שלא
 ידעם להאמינם אין עליו עון אשר הטאזהרובא להתיבון בו ולכבא ער תכונתו הנה שקרו
 איתו ומעולתו לפני :

ההקדמה הג'

היא שכל מקום שנכר בתלמוד פטור אין הכונה שהיא מותר
 לעשו' הדבר הוא וולתי במקומו שביארנו ואמרנו פטור ומותר
 ודבר זה דברונו במסכת שבת במחק ראשון ודבר זה ג' כי הוא שאמרנו שבת ועצ' ועצ' וצ' וצ'
 וולתן וכונתם לומר פטור כלומר שהוא פטור מדיני אדם אבל אמרו וחייב בדניני שמים
 וזה ברור אפילו לפני שעיין מעט במסכת התלמוד :

ההקדמה הד'

היא שהרשו' ניתנה כדי כל בית דין כפל מקום וכלל ומן לענוש
 ולהכות ולהרוג אפי' מי שאינו מחוייב במיתה לגדור הענין
 ודבר זה נזכר במסכת יבמות במרחק האשה רבה ובמסכת סנהדרין במרחק בגמר הדין
 וגם להפקיד ממן פנופה במסכת גטין בפ' השולח וכוכמות בפ' ה' וגם למרוש הלחי
 ולהמסן בקרקע ולמכוש בבית האסורים כמו פקשכת מוצד קטן בפ' ואלו המלואן
 עם לבכוש כפיסה ולהאביל לחם צר ומים לחץ ער שתהא כרמו נבקעת כמו חנו' בפ'
 הנחנקין וגם המלך יש לו רשות להרוג מי שאינו חייב קיתס כדי לגדור הענין וככה
 פארקד לכאר עבוינים אלו הרמ"ב ז"ל בפ' ב' מהלכות רוצח ובמרחק כ"ו מהל' סנהדרין
 ובפ' מהלכות מלכים והרובע לפיכך על עיקרן של דברים אלו ישמור בכל המקומות
 הכובדים ובכאן ראיתי לקצר כדי שלא לבלת תכונת סתמאר ואחר ההקדמות או אתחיל
 להעיל דברי דבותינו ז"ל כפי היבולת ולברור מוכין מתוך הסלת וכוכותם כשתתי
 להבילנו משגאות ומאולת בליש' אולת אולת תוכה כוס נעש' להיות לה תועלת :

תחילת

תחלת

דבריו פיהו סכלות להשיב על רכרוכהם אל כמה שאמרו במסכת שבת
 כפרק כלל גדול ובמסכת סנהדרין כפ' ארבע מיתות וכפ' ד' דבריות
 שהעובר על מאסם אהבה ומאסם יראה פטור ופי' דש' אל מאהבה לעשות רצון אדם גדול
 שיתקן לו. מיראה שאדם גדול צוה לעבור אותה או ימית אותו והרמב"ם אל כפ' ג'
 מהלכות על וחוקית הגויים כתב מאהבה כגון שחזק בצורה זו מפני שמלאכתם כאה
 ביותר מיראה מיראתו לה שפא תרע לו כמו שמדמין עובדיה שהיא מטיבה ומריעה
 זקתם דרכוהם לפי רצותו לפני שהם הבוחרים הסתירה במחשבתו ומאחריו הכתיבים
 ופשוטיהם בחיסור על והשאבתו על דבריו ר"ל הוא מפלת ולא מחכמה השיב עליוהם
 וזכר תקנת דרכיהם והכניח קצתו שאף דבריו הרמב"ם כתב קצתו והכניח קצתו וזכר
 שיהיה הצנן תבואר למעיון בו אכתוב בכאן לראו רבותינו המוזכר במדרש. אתמר
 הציור על מאהבה או מיראה אכיו אמר חייב רבה אמר פטור. אכיו אמר חייב רבא
 פלגה. רבה אמר פטור אי קבלה עליוה כאלוה און ואי לא לא הרי שאלו רבה דפטור
 ופסק הלכה כמותו כגור אביו הפי הכללים המכריעם במדרש לא פטר אלא בשאל קבלה
 עליוה כלוה שם קבלה עליוה כאלוה חייב מיתה לדבריו הכל וקבלת אלזות הוא שאמר
 אלזי אתה כמו שם במדרש ואם לא קבלה עליוה כאלוה הוא שפיור רבה אם עברה מאהבה
 או מיראה ופטור שאמר רבה הוא למר פטור מדיני אדם אבל אחר לעשות ככה פאשי
 הקדמתו בהקדמה השלישית ומפניה און תשובה עליוהם שהרי אם קבלה עליו כאלוה
 שום הוא על שתיבה עלנה תורה אמו הורגים אותו ואם לא קבלה עליוה כלוה פחדו
 מדיני אדם וכך הם דברי הרמב"ם בפ' הנו' העובר על מאהבה כגון שחזק בצורה
 מפני תלאכתם שהיה כאה ביותר או שעברה מיראתו לה שפא תרע לו כמו שמדמין
 עובדיה שהיא מטיבה ומריעה אם קבלה עליו כאלוה חייב סקילה ואם עברה בדרך
 עבודתה או באתת מארבע עבודותיה באהבה או מיראה פטור ע"כ ולהחיל הרבה
 למשהל הוא שאין בוכת סעף אלא קבלת אלזות וכן קוראה אותה האורה אלזות אחרים
 חכח לאלזות יחדם וכתובים יחדים בולם מולידים אותם כשאילזהות וכאקבלה עליו
 כאלוה והאמין בה חייב מיתה אבל אם עברה מיראה ומאהבה גלא האמין בה אלזות
 אותה עבודה חייב עבודה שמתמר עבודה הוא המתמר שחין עבודה לא צם
 אלזות ואם און אלזות און עבודה כאשר ירעו ה גביוהם ואם כן זה שלא קבלה עליו כלוה
 און עבודתו עבודה ולא קורא אותה רבה עבודה על דרך האמנות לא על דרך ההצטרף
 וזה כדור ולא יכחיטו אום משכיל ופחדו דבריו רבותינו אל ופלה סתירתו :

עוד

השיב על זה שאמרו בענין המולך בענין חסריתו לכהני ובענין שאם חסר
 כל ורעו פטור ובענין שאם הפכיר אכיו או אמו פטור ושאר כל הדיונים
 שנמשכים לזה והאריך במתירתו זאת ואשיפו קצת חברנו כי יש בזה ריבוחה אמנם ענין
 פטור

מלתחת מצוה

פסוק כבר בארתינו בהקדמה השלישית ואולם כפי שתורתנו הנה כיאור הענין הוא שדבר
 ידוע הוא שלא יתחייב האדם בעבודת ע"ז אלא באחד משני נדרים הנז' הא' שיעבד
 בעבודה שדרכה לעבדה בכך אפי' אינה מעבודת המיוחדת למקום והנז' הב' שיעבדה
 באחד מארבע עבודות המיוחדות למקום והם זכוח וקישור ונסוך והשתחוא"ש ואעפ"י
 שאין עבודתה בכך כמו שמתברר בחס' סנהדרין פ' ארבע מיתות וכחמ' ע"פ כל
 הכללים והמולך לא היתה עבודתו כשרפה שישרפו כניסה לו לא שיפצרום כרגל כלכר
 בין מדורות א"ט וא"כ אינו מן העבודות המיוחדות למקום שתהיה קטור אלא עבודת
 המולך היתה עבודת מיוחדת לו ולא יעביר לא אחיו ולא אמו ולא אחיו ולא אחותו לא
 זרעו כלכר בין בנו ובתו ולא כולם אלא מקצתם כך היתה עבודת המולך זאם טיבה ולא
 עבדו בעבודה המיוחדת לו לפיכך הוא פסוק שהרי לא עבדו ולא מן הפסוק גם כן מורה
 על זה שכתוב ותורעך לא תתן להעביר והנה שורע יורה על יוצאי ירכו ויוצאי ירכס כי
 הכל זרעו ותוצאת מן הכלל אחיו ואמו ואחיו ואחותו ומ"מ מורעו מורה על המיעוט
 ולפיכך מועטו מורעו ולא כל זרעו למי שכן היתה דרך עבודתו והשורעים כניסה
 עבודה אחרת היא ולא עבודת המולך וכל דינים אלו מתבארים גם בפרק ארבע מיתות
 ולשון הרמב"ם כפ"ו מהלכות ע"ז כך הוא היותן מורעו למולך ברטנו כדון חייב כרת
 כשונג כחיל חמאת קבועה ואם עשה בעדים והתראה נשקל שנאמר אשר יתן מורעו
 למולך מות יומת וכו' ואחרים שלן חייב שנא' ומורעך לא תתן להעביר למולך ולהלן הוא
 אומר לא ימצא כך העביר כמו וכו' באש כיצד היו עושים מוציא אש גדולה ולוקח
 תקפת זרעו ומוסרו לכומרים עובדי הא"ט ואתן הכומרים כותמין סבך לאביא אחר שנמסר
 בידם להעבירו באש כרשותן ואבי הסן הוא שמעביר כמו ויתנו באש כרשות הכומרים
 ומעביר אותן כרגליו מנז זה לזר אחר בתוך השליסכת לא ישהו שורפו למולך כדרך
 ששורפים כניסה ובנותיהם לעבודה זרה אחרת אלא כהשכרת כלכר היתה ע"ז ששהה
 מלך לפיכך העושה עבודה זו לעבודה אחרת הן המולך פסוק ע"ג ומלואו אל זמלא
 מכואר שלא קתחאב בעבודה זו אלא הפני היות עבודתו בספק שיהיה דרך עבודת
 המולך וזה תבאר ובהסתלק השרפה נסתלקה הרניחה ששענו חפירא ואנחנו במאמר
 הזה לא כנינו לרבו שאר המחברים ואלת הרמב"ם לפי שתשובת גדולים אינה אלא על
 התלמוד ועל דברי הרמב"ם ז"ל ולפיכך אם יש לחלוקה סברות ופירושים אחרים לא בזכיר
 עתה וכוה דיו והדוה להכניס אל דברי רבותינו ז"ל בענין האהבה ופלא בריתם מלם

בכחיהם להבין ושרים למצוא דעת :

עוד

שאיב עליהם כמה שאמרנו בחפלת נדרים כפ' ולא דמותין על סהיה אתת'
 דאקאי לקמיה דר' אמריה לו ערבתי לו סלקן והפכו אחר לה כתי התורה
 החירתך לוי מה אשעש לו וכבאן מנא תקום לשלח דמן לשוננו ברכותינו הקדושים
 וחרף

וחרף וברף ופנס למעלה ואמר שכולם מחלפים וכמחשכ. ובוד חטונפים ואיך יוכל לשלוח
 דמן לשונו ברכותינו הקדושים והלא הם כמותר להם היו מקדשים עצמם ואמרו צריך
 לקדש עצמו בשעת תשמיש ומהחכמים שלא בא על אשתו כי אם חוטם בעילות והוליד
 חמסה בנים כלם חכמים לפי שלא היה רוצה לבצול אלא לכבוד פריה ורביה כמו שזכר
 בפרק כל כתבי במסכת שבת ומהם שלא היה כועל אלא מגלה טפח ומכסה טפחיים
 כמו שזכר בנדרים ומהם שלא הניח ידו תחת אכטו מיום שעמד על דעתו והוא
 דכינו הקדוש שבהם לפניו הסיח אתה וכו' כנוכר בנדרים והרי הוא היה קרום ורן
 את הדן הוא ואסרו לאחוז בלחמה ולהשתין והממירו ואמרו יד לחמה תקצץ וכמו שהאריכו
 בדינים אלו ועונשם במסכת גרה בפרק כל היר ואמרו שם המקשה עצמו לרעת יהיה
 כנרו וקללו כל מי ששוכב על ערפו או על פניו משום הרהור והוצא' שכבת זרע לבטלה
 כמו שזכר במסכת ברכות בפרק היה קורא ולתוספת קרושה תקבו טבילה לבעלי
 קריין כדו שלא יהיו ת"ח תנזיים אצל נשותיהם כתרנגולים כמו שזכר בכרכות בפרק
 מי שמתו ואפילו הרהור אסור ופמכו זה לפסוק וכשמרת עכל דבר רע שלא יסרהר. אדם
 בחס ויבוא לירי שומאה בלילת מבלאן אמר ד' פנחסן יאור זהירות מביאה לירי זריות
 וכו' כמו שנו' בשמי מעץ וככתובות בפ' אעפ' וכירוש' דמסכת שקלים ואסרו להסתכל
 בכהמה ודיה ועוף כשנזקקין. זה לזה ולהסתכל כגבועי אשה בע' הנו' במסכת עץ
 וההירו שלא לילך אחרי אשה ואמרו אחרי ארז ולא אחרי אשה כמו שנו' בסוף מסכת
 ברכות ובעירובין בפ' עושין פסין ואסרו לעמוד על מקום הכביסה שמכבסות בו
 הנשים כדי שלא יסתכל בהם כמו שנו' בבבא בתרא בפ' חוקת ובסוף מסכת מכות
 ואסרו לתת מפות מידו ליד אשה כנו' בסוף ברכות ובעירובין בפ' הנו' ואפילו להסתכל
 באנכפ קמנה של אשה שאינה אשתו אהירו עליו כמו שנו' במסכת ברכות בפ' מי
 שמתו ובמסכת שבת בפ' כמה אשה יובאה ואפילו בעקב אשתו כשהיא נרה אסרו
 במסכת נדרים בפ' ואלו מותרין כל זה מהם להתרחק מהרהור המביא לירי הונאת
 שכבת זרע לבטלה גאם כן אשה. שאמו רואים שהיו הם זהירים ומהירים כנה וכיוצא בו
 אק יתירו דבר מכוער כזה - אבל פירוש שלחן ערוכתו לזו והפכו הוא שכל עליה פני'
 כנגד אסור באותו מקום אכל הרמב"ם אל שהוא רחף אחריו גירוס יז לא פורשו כך
 אכל בזה תלה שלא יוציא שכבת זרע כמו שכתב בהלכות איסורי ביאה בפ' כ"א טאין
 האיסור אלא נחמת הונאת שכבת זרע לבטלה כלכד אבל הוציא לשקול הרבה במאזני
 צדק ימצא שאם יש גפה אשה שאינה על רכותו אל שיהו כמו מה שאמרה תורה ומה
 שלא נמצא איסורו בתורה לא בתורה שהיה התורה לא אסרה זה בפירוש ולא אמרש
 ואת אשתך לא תשכב שלא כדרכה או כיוצא בזה כמו שאמרה ואת זכר לא תשכב
 קשכבי אשה כל עובב עם פהמה תות ימות וכן בעל שאר איסורין שכעצת' אבל התורה

מרחמת מצוה

אמרה זה צער ואזון שהם כתחובי ביתה למקום הפני הונאת ורע לבטלה וכלו החכמי
 וחסידיו לנו תוספת ביאור ברמז התורה וכתבו מה שכתבנו בפ' כל היר וכתבת יבחר
 פ"ג אמרו על דגש חפנים וזרה ומכתוב והלא איך נהלא געעה עד ואזון וכתבו ז"ל לא
 עובשו כזה עונש כבוד אדם אבל הכיחוי עשו למעים כאשר רמזה בו התורה כמו שהזכירו
 בהרבה אחרות מיתה וברת בידי שמים וישראל הם מושגמים מהמקום שהם ורע האבו
 וכמו שכתבנו ורע האבות על המעשה המנונה ההוא כן יענש בידי שמים העושו מורע
 וישראל לא יחיה ולא יאריך ימים והיה להם ער ואזון לאות ולמופת ואם כן אין תלונה על
 דוכתינו כזה ואם הקיסר התקין ואסר וענש למתוך האבה זה הטוב הוא ואנחנו קרמנו
 לו כזה שהרי מה שאמרו בנדה ובמסכת כל היר לאמה תקנץ אלנו כנמרא אם זה הלשון
 הוא קללה שחללנו בו רבותי ז"ל למחויק באמתו או הוא דין שהכונה שהחויק באמתו
 ונתחייב קנינת היר ואמר גם רב הובא קץ ירא כלומר רב הובא קנץ יר המחויק באמתו
 ולא יגיה פחות עונש המחויק באמתו ולא הובא עדיין שהכתב ורע אלא שהוא סתמלה
 לזה המתייבא שלא כדרכה ואם אנחנו חייבנו קנינת היר הובא קיסר קנינת האבה
 כיאם כונתם להוסיף חומר להראות כי דיננו חסרים ודיניהם שלימים אבל תראה יתרון
 תורתנו על נימוסם שהם לא חייבו שום עונש על הזכור ולא על הכתחה חזר נימוסם
 כי הכימוס אינו מחייב מיתה כלל ועיקר על שום עברה אבל הקיסר תקן להם גדרים
 ואנחנו תורתנו השלימה חובבה העונשים בעברות וגם הרשות ניתנה ביד כל בית דין
 ובית דין לעבוס ולבדור כפי צורך העת ולהוסיף כאשר שקדמתי למעלה בסקדמה
 הרבנית ואל תטובנו גם כן ר' למע לא יענש לבצל האסה ההוא לפי שאין דברים על
 בעלה מקובלים ואנחנו אין לנו עונשים אלא עמו ראה ברורה ולא נתן טורח ונימוס
 בנימוס הנוצרים כי אכזריות היא והתורה אמרה ואלהבת לרעד כמוך ואפילו בחייב
 חמדות אנו בומדום להם מיתה יפה כמו שזכר בפרק כנמר הדון וכאן שאין לעמוד על
 ביורח הרבר ועל חמיתתו הכיחוי דינו לשמים בלא יבדוק רשע :

עוד

השיב עליה כמה שאמרו בפ' ארבע מיתות שהכא על הזכור פחות מבן תשע
 שנים פסוד ואמנם ענין הפסוד כבר ביארתי בהקדמה הסליטית ולשון
 הפסוק הכליחם לזה ועם כל זה לא היו מקיפים וסו חכים הכועל מכת מדרות במלקות
 או ברצועה ומכת מדרות מורבל כפי הסל ואפילו כפי תבוקות של בית רבן הבאה עדי
 שתצאנפסדוואם כן בשאמרו פסוד לא פסודוהו ז"ל מחייב מיתה הכתובה כזכור אבל
 בויתה מכולת כמו לא מחייבוהו לפי שהכפעל הוא פחות מבן תשע שנים וכך הם דברי
 רמב"ם כפי ז"ל כפי"א מהלכות איסורי ביאה ז"ל הראונו לב"ד להכות הגדול מכת מדרות
 לפי ששכב עם הזכור ומעתה אין להלכות על רבותינו ז"ל ולא להוביא עליהם לעז חס
 גלום כי הם קדושי עליון וזוהרם מהאיסורים ומקדשים עצמם כמותל להם וראה איך

היו נזהרים מכל טומאה באכילתם ואפילו בגולה אוכלים תוליהם בטערה כמו שנכתב
 בסוף הגיגה ובשני מחלין ומקומות אחרים בתלמוד ומפני כך היו בקראים פרושים
 לפי שהיו פרושים מכל איסור ומכל טומאה ומכל טהרה והם הם הנקראים בא"י
 גילויין פרויזאום ואפילו אחר המרכן היו מוין עליוסם מאפר פרה כמו שזכר בפרק
 חומר בקודש ובראשון מדרה ולא תמצא בכל האומות אומה נקיה מומת כישראל ואם
 ימצא בהם אחד מעיר ושנים ממעפחה יראום באצבע וכל דואיהם יכירוים כי הם זרע
 ברח"ה וכניחוס הנזכרים הונות מותר להם כפרסייא עושים קובע לזנות מה שאין פן
 אפילו בין הישמעאלים והתורה אמרה לא תהיה קדשה כמו שאמרה ולא יהיה קדש
 ואחרו לישא והתירו לזרעים וזאת היט להם עדיין לדבר כנגדנו בזה והם חפץ דבלם
 וער קרקדס אין בהם מקום ונעיריהם הם כולם מטופים בעריות
 מנאפים עם נשי רעיהם ובאים על הזכור והטוב שבהם מוציא שכבת זרע לבטלה כידו
 וזה הפירסם אצלם עד שהוא נזכר בשמש פק"ט ד' פראר"ה והוה המעולה שבהם שלא
 יחטא אלא בזה ודכונינו זל מחמירין בעון זה הרבה כאשר הזכרתי וזא וברוך בכל
 גלגלי ג' נבנה כוונתו וזיפילול וסרדינו"א אלה מקרוב שהם מתפחדים מקטלאים
 המושלים וכן וזלתן הרבה לרוב מאד כלם מנאפים ומטופים בזה לעין כל וחלילה
 חלילה לזרע הקדש מטע"ה להתפאר להגדל בטופת הטמפת ומי שיסקול דבריהם
 בעין השכל ומצאם מתוקים מרבה זופת ואני בוטח כי כל מי שיסלו שכל ד' וכיר
 ויבין יודע האמת כי כל דבריהם נאמרים בנדק וכיושר ויסור משכלנו במשכות גירונים
 י' ומחשבתו הרעה אשר השב על רבותינו זל להטיל מוס בקדשים :

עוד

השיב עליהם ממה שאחרו בפרק הכחנקין המכה אביו או אמו ולא עשה
 בהם חבורה פטור והוסיפו קצת חבריו להעמיק סרה ולהקשות עד שחייבו
 להענישו מדין סודר ומורה ואחר שהחכמי התירו להכות אב ואם וזה כלו ממנו להכאיף
 דבריו רבותינו זל בעיני הנזכרים וחס ושלום שלא תהיה בזה כישראל שיתירו כך וזא
 וזאה כמה הצריכו זל בראשון מקידושין בענין כבוד אב מה שיאריך טיפודו בכאן וכך
 בירושלמי במסכת פאה ואחר שהם הם המוהירים ומורוים בכבודם ובמוראם איך
 יתירו קללתם וסכאתם ויהיה זה שני הפכים בנושא אחד ובעת אחת ודי בזה תשובה
 לרכיבו אכל פן יהיה חכם בעיניו אוהבו הנחשכים אחריו אבאר כונתם זל ואומר
 שמתל הקאה מורה על החבורה המוראת הגדר וכשיעשה חבורה נתחייב מיתה ובוה
 חומר באבי ואמו משאר בני אדם שבא"ר כל בני אדם אינו חייב אלא בחמש דברים
 המחבואים בבבא קמא בפרק החובל והחובל באביו ואמו חייב מיתה כיון שהוציא מהם
 דם וכיון גדול הוא אכל הכאה שאין בה הוצאת דם אינו בכלל מפס אביו ואמו אכל
 הוא בכלל תקלה אביו ואמו ולוקה על זה וקאי בארוד מוסף על המלקות ולא התירו זה
 לכתחילה

מלחמת מצוה

לכתחילה הם ואלום אבל פטרוהו חמיתה כשאר כל פטור הנזכר בתלמוד כאשר
הקדמתי וזרחה יוצר דינוהם כזה שהמכה אכין אחר חמיתה פטור והמקללו חייב חמיתה
לפי שהמכה היא לגוף ואחר חמיתה אין לו הרגש ולפיכך הוא פטור אבל אסור והוא
בכלל אחר מקלה גם כן ובכלל עין תלעב לאב זתבון ליקפת אם יקרוה עורכי כחל
ואכלוה בני כשר ודי לו עונש כזה אבל המקלל שהקלה דבקה כגפס והנפס יש לה
השאלות אחר המות ולפיכך חייבוהו חמיתה וזה קרוב אל השכל תאר לא ירחיקנו בעל
גפס משכלת ועם כל זה הרשות נתנה ביד כל בית דין לעונש כפי הנראה להם כאשר
הקדמתי בהקדמה הרביעית ובזמן שהיו דנין דימוי נפשות בקטטיליה היו חוקקין על
פחות מזה בכבוד אב ואם כפי הכלל המסודר לנו שכת דין חכין ועונשין שלא כדון
ל מדרג תלתא ואמנם הטבעה שטענו חכדין לחייבו מדין סודר ומורה אינו ענין לזה
מדין סודר ומורה תלה הכתוב סרחונו באינו שומע בקולנו לא במקלל ומכה ודי כזה
תשכה וקבלת רבותיו זל עליה אין להוסיף ומתנה אין לגרוע :

עוד

השייב על דבריהם שאמרנו כפי הנחמקין שההורג את הטרפה פטור וכן
הכזהו עשרה בני אדם במקלות פטורים ובפי"א תכחא קמא ובפי"ב אמנם
ציין הפטור כבר ביארתי בהקדמה השלישית שדינו לשמים וכבר העירו זכרם
לברכה שאמר הרב את חכירו בחרבה אחת וראהו שחפון בן שטח אמר לו רשע תי
הרגולוה אני או אתה אבל מה אעשה לך הרי דינו מסור לשמים ולא זו חסס עד שכל
פסח ופכישוונת כמו שנו' במסכת שבועות ובמסכת סנהדרין ואף הלא ראה גולגולת
שנפה על פני המים ואמר לה על דאטפת אטפוך וסוף חטיפוך יטופון כמו שנו' במס'
אבות ומתנת סוכה כפי' החליל וכן דוד אמר לשאלו כאשר יאמר משל הקדמוני
מרטצים יצא רשע וירי לא תהיה כך שמורה פשט הענין כי הנדרף מחברו בחסס
שהמקום יריב ריבונותה נקמתו מחכו על יד אחרים וכ"ש כפי מדרש חכמים שרשאוהו
במס' תכות כפי' הגולין ועוד אמר דוד על שאלו חי' ה' בי יומן יבוא' או' ה' יגפנו' או
במלחמה יד ונספה וכן אמרו רז"ל בשני מקדושין דיבא רבא וריבא זוטא איבא' כתיבון
בי יס דינים חסורים לשמים והכ"ה לוקח נקמתו חסס ועם כל זה הרי היתה דעות ביד
בית דין להכות ולהרוג לגדור הדבר וגם להכניס לכיפה ולהאכיל לחם שפורים ומים
וכו' כנו' כפי' הנחמקין וכאשר הקדמתי בהקדמה הרביעית כל זה תקנה ודרר
בדבר שאפ"י שהוא טרפה כלומר שנתקף מן הארסופה ולמעלה שאינו יכול לחיות
שהדבר כרוה ונגלה לא כאשר הנזים הארור גירובים ין שיבדקו כדויה אם מרובה
הם ואלום שלא כאשר זה במקום הזה אבל טרפה הנזכרת במקום הזה הוא כאשר
הזכרתי וכן מוכיח הענין במס' יבמות ובמקומות אחרים שהתלמוד וכך דברי הר"ת
בחול כפי' כ' תלכות רוצה שהרג את הטרפ' אע"פ שאוכל ושותה ומפלך בשוק

אין זה פטור חריני אדם וכל אדם כחוקת שלם הוא והחורנו כהרג עד שיער כדלא
 היה טרפה ויאמרו הרופאים שמחה זו אין לה תעלה כאדם וכה ימות אם לא ימיתנו
 דבר אחר ע"כ וזוין טרבר היה מוכה ונבוע כנר שלא יורג לחיות למה ימות זה הסם
 הפא להכותו על ה' בטורפו גמות שבתורה לא אמרה הלא ויכה אדם יומת וזו אינו
 בגדר האדם עתה שכבר הוא בגדר המת כיון שלא יחיה אחרו כעליו הכל אם יראה
 ל"ר להענישו מענישים וגם אינם חזילים אמת ומיד גוש הדם ואם גוואל הדם הרבו אינו
 פהרג וכן הרבה בהכחוה עשרה כמו אדם במקלו והכבד' וקת לא מדע חו עבדו שיתחיי'
 מיתה אבל אחר אומר אני היותו הראשון במקל ואין עליו אלא עונש מכה סהרו מכה
 שאין בה מיתה וכן כל אחד ואחד ואיכחו לא כמתת אלא בראיה ברורה ונאמר הדבר
 לתקנת בית דין ונדרס כזה ואם גוואל הדם יתם לבנו אהרם אמו כהרג וזה יותר טוב
 מתינוס המונדים שיתחייב האדם מיתה והמלך יפטרט אבל במאד דבר טוב בהם
 שיבטרו גם ויר עצמו מגוואל הדם ואשר יעריך זה עם זה יראה יתרון תורתנו הקדושה
 על כיתוסם כיתרון האור מן החושך אם יכיש אליה כעץ קאהכה ונעשים הדברים
 וישקלם בשכלו :

ומה

שהשיב על דבריהם שאמרו כמס' סנהדרין בפרק דיני חמוות בשלשה
 סנהדרין שפתחו כלם לחובה פטור וכתב הוא שרכותיו ז"ל אמרו שאם בא
 דין רוצח לפני בית דין והפסימו כלם שנידון לקיחה פטור ונרץ סיהו מהם מערערים
 טקורין כלע"ז אישקפראנט' ש' והוסיפו קנת חכמינו לומר שמעולם שחשו כי סנהדרים
 מלעיגים על דברו ה"ל בדוני' זה ואמרו שאמכ' מתקנ' הקיסר שאם יצד' עריות מכונות
 צריך לברוק ולהקור בעדותם ותאלמנה שפתיו איך דבר על דוקים ומיני עיתק כנאיה
 וכו' והוא לא הפני דרכיהם שהם ז"ל לא אמרו ג"ר שהסכימו כלם לחובה פטור מלילה
 להם שיאמרו ככה זה אם על פי הדוב אמו הורגים כל שכן על פי הלכ' והתורה אמרה
 אחרי דכים להטות כ"ש אחר בלם ויותר טוב יותר מסובח הוא שהיה הפסק דין מוסכם
 מסכל ולא שיהיה שום חולק חי לא ירע ככל אלה אפי' תיסקות ש' בית דין ידעו זה
 אבל מיוסר דיניהם אמרו שסנהדרין שפתחו כלם לחובה פטור שסנהדרין צריטין
 לישא וליתן תולס בדיון באשר האריכו בזה בסנהדרין כפ' הכו' זכפ' זהר דיני ממונו'
 וכפ' כנר כדקין אף העדים והם נשא' זפתנו כדבר גלח סיה' לו עס מלמד ידות ולא
 הניחוחים כן שולמד וכות הוא על עצמו אלא אמר כש' אמר לפני העדת למאשט פתחו
 כלם ואמרו דידי' איה' הוא פטור ופיאה דיוק לשונם שלא אמרו סנהדרין סרבו כולם
 לחובה אלא שפתחו שחורה על תמלת דרכו פתח דברך יאיר כלומר תמלת דרכך
 וטון סנהדרין אלו טעו ככך ופתחו כולם לחוכס בלו דעתם שכאו כולם חפנים
 לה' יתנו (טקורין כלע"ז וזלכמא חרושה) ובריי' בפאת אין ראוי לקנות כך וזה כבר
 נסתמו

מלחמת מצוה

בסתמו טענותיו ואפי' בכית דין אחר לא יוכל ללמד זכות על עצמו לפיכך נפטר מכל וכל אבל אם נשאו ונתנו בזכותו ופתחו לו לזכות ואמרו לא אל תירא אם אין עליך חיוב לא תהרב אז תשוב דעתו ויוכל לזכר וללמד זכות על עצמו וזה הדבר לא כאמר שהוא מושכל כלכך אבל הוא גם כן מוחס ובכל יום ויום אנו רואי' זה ואם אחר שפתחו בזכותו נשאלו ונתנו בדבר ולא תכלו לו זכות והסכימה דעת רובם הדוכ המוזכר בנמרא כ"ט דעת כולם להרבו נהרג וכך הם דברי הר"ם במ"ל בהלכות סנהדרין בפ"ט ובפ"ב ודבר זה לא יבחיטנו אלא מי שרוצה להכחיש שאור השמש אינו אור ושאור הכוכבים יותר בהיר ממנו ונסתלקה תלויותו מעל דברי ר"ל והרובה לידע הדין על כורנו יעמוד על דבריהם א"ל במקומות הסוכרים וכענין חקירת העדים כשעדותם כחונת דבר זה רבות יפז קדמושו וכן אמרו הוי מרבה לחקור את העדים ואמרו כירושלמי דכ כד הוה חזי סהדי דמכווני הוה חקד טפי וכל שוכה ט"ס להם ממנו גככה כי אכחנו הראשונים והם באים אחריו :

ומה שהשיב עליהם ממה שאמרו בפ"ב ממכות על עדים וזמנין הרבו אין כהרנין לא הרבו כהרנין וזמה שראוי שתרע שדין זה כלומר כאשר זמם ולא כאשר עשה אינו אלא בעדות כפשות כלכך כאשר נראה משפט השמועות הנזכרות שם וכן כתב הרמב"ם פ"ב מהלכות עדות אבל בעדות תמוז' אע"פ שהוציאו מזה ונתנו לזה על פי עדותם ואח"ך הוומן חייבים לשלם העדים וטעם הדבר הוא שבעדות נפשות אם הרבו אין כהרנין ואם לא הרבו כהרנין לפי שהסנהדרין היו מושגחים מהאל יתברך כ"ט אלהים נכב בעדת א בקרב אלהים ישפוט כל' שחיוכם ופטורם לאיש הוא כשהם עדת אל רופי צדק שכינתו עמהם והשגחתו דבקה בהם ולא תארע תקלה על ידם ולא יסרבו אלא המחוייב מיתה ופטרו הפטור והוה בקרב אלהים ישפוט כלומר בעדת הדיונים הנקראים אלהים ישפוט שהוא ית' הנותן בפיהם אמרים אמת לדון כצדק ואלו העדים שהעירו על איש פלוני שהרג את הנפש ונהרג בעדותם והומו לולא שהיה חייב מיתה לא נהרג על פי בית דין ומתקיים בו כי לא אצדיק רשע וזה שצמד דינו למיתה בעדותם ועדיין לא נהרג ובאו עדים להייתם לולא שהוא נקי וצדיק לא וימין לו הכ"ס עדים אלו להצילו חידק ולפי שצדים וזממים אלו יומו להרוב צדיק ונקי וסרבו הם תחתיו וזה כלו מקשטיו הכ"ס ומשגחתו הדבקה בסנהדרין ואיך ישיב גידולים יא על דבריהם א"ל וסוף לא ידע דין הוומתין אלא ההם שהרי נתקשה עליו וכאמר לו הוי שנים שהעירו על ראובן שהרג יוסף ובאו שנים אחרים ואמרו לא ראובן הרבו לא יסורה למס כפסוק על דברי העדים האחרונים ונהרגו יסורה ושני עדים הראשונים הרי שגשה וכפסוק ראובן מיותר ראו' לסנהדרון ראובן לברו בעדות הראשונים מי יתן ידעתי מה יתן כזה הוא ומכריו באמת יעלו בתוס' ויאברו ולא ידעו לתרץ קשיא וי טעמם

אם לא שיחזרו אל הקבלה האמתית שלא חייבה העדים הראשונים אלא כשלא
 האחרונים כל עדותם של ראשונים מכל וכל ולא כאלו העיד אראובן לא הרב ושיהודה
 הרב אלא שאלו להעיד על גוף העדיה הראשון ואומרים להם איך תעידו אראובן הרב
 יוסף בשבת במקור עלו והלא עמנו הייתם כיום שהוא במקום פלו' שרחוק ממנו מהלך
 שני ימים וכו' וכן תסתלק הקושא לפי שחזרו העדים הראשונים בעלו דכה לא עדים
 וזכו אב"ה הקבלה לענות כי מרה שהורה עדותו ולולי הקבלה לא ידענו פירוט הענין
 והנה יש לרבותינו ז"ל כענין עדות מוכחשת ומוזמת דיניה (כ"א ריב"א) ותבארו בתם
 שכות כפ' הנו' ובכ"ק בפרק מרוב ובכבא בתר' כפ' חוקת וכמס' כתובות פ' כ"ג ואמר
 שאיכחו דריבין לחזור אל הקבלה למס' ילעיבו עליה ואין ראוי שכתפוס הקבלה במקנת
 ולהכיהם במקנת כאשר הקדמתי בהקדמה הראשונה והנכון וכרור כפי ידעתי למי
 שרצה להירות על האמת אלו הן תשובות אשר עמדתי עליהם שהשיב על דברי
 רבותינו (כ"א והוא לא השיב על דבריהם אלא על דבריו והם בדברים התלוים בדיונים
 ובהנחות) והנלתי אותם כפי דעתי בראיות נכוחות כפי קונר יד שכלי מה שעמדתי על

דבריו :

ועתה אשיב על דבריו כמה שהשיב על דבריהם בדברים שאינם תלוים כמנות
 אבל הם חרטי אגדה אשר אין חובה עלינו להאמינם כאשר הקדמתי
 בהקדמה השנית אבל פן יסיה חכם בעיניו והתמשכים אחריו איננה על דבריו להראות
 לכל משכיל ומכין שלא כוונו למס' שחשדו וחלילה להם להיות דבריהם כנגליהם
 כאשר הקדמתי בהקדמה השנית וכן' בטחתי וכעזרתי להדריכנו כמעגלי דרך
 אמן :

השיב על מה שאמרו באגרת עוזין פסין : על אדם הראשון שהיה מוליד
 רחוקין ושרין גלילין והוסיפו קצת חבריו בזה כי שחשו מסקנת משכילים
 האומתינו כי אדם הראשון היה שלם המדות וכי ישן וזיך יתארו אותו רבותינו בתואר
 זה והוסיפו עוד לומר עליו שהיה מושך בערלתו אמנם מה שאמרו קצת משכילי
 אומתינו שהיה שלם המדות וכושן בדבריהם כן הוא ולא יעלה זה מרכותינו ז"ל כבר
 זכרו זה בערוכין פ' הנו' ואמרו אדם הראשון חסיד גדול היה כיון שראה שנקנסה
 נותה על ידו יטב בתעמית מאה ושלשים שנה ופירש בין האשה מאה ושלשים שנה
 ופעלה על כשרו וכו' תאכה ק"ל שנה וזו הקושא שקצוה סס ג"כ על היומר שחיה
 מוליד כל אותן ק"ל שנה שדין ולגין ותרגו בשכבת גרע שראה לאונסו ובלא ספק שזו
 הענין ר"ל הולדת הרוחות והשרין לא יוכן כפסמנו וזה הכלל דבריהם שאינם כנגליהם
 כאשר הקדמתי בהקדמתי בהקדמה השנית אבל מה שהביא רבותינו ז"ל לררוז בו
 דרשנו הוא מה שנתפא בשמרי תולדותיו מה שלא נתפא בשמר התולדות הכמים
 אחר

מלחמת מצוה

אחריו לפי שבכל אותן תולדות תמצא ויחי פלוני אחרי הולידו את פלוני כך וכך שנים ויולד את פלוני והיו כל ימי פלוני אחרי הולידו את פ' כך וכך שנים ויולד כנים וכנות וכאדם הראשון לא נזכר כך אבל בתחלה הזכיר שהוליד קין והכל וספר כל מאורעותם וספר ג' תולדות קין ומאורעותם ואח"ך זכר והאדם ידע את חוה אשתו וגו' וספר ואחרי זה ספר תולדות אדם ויחי אדם מאה ושלשים שנה ויולד ברהמיתו כנלמו ויקרא את שמו את ויחי אדם אחרי הולידו וגו' (וחזר ואחר) ויולד כנים וכנות וככל הדורות כיון שהתחילו להוליד לא פסקו ועוד ספסוק בסדר תולדותיו ועוד שרתב על שם ויולד ברהמיתו כנלמו ויקרא את שמו שם : ע"כ יאמרו שאותן ק"ל שנה לא הפסיק תולדות אבל הוליד היה ואם היה מוליד למה לא הזכיר תולדותיו ואמרו שאותן חולדות שהוליד היו רחוקים וליגין לפי שלא נאמר ברהמיתו כנלמו אלא בשם ובאות רוחין וצדיק וליגין לא שיהיה שידון תמוה אלא כיני אדם הרומין לשידון במעשיהם כלשון בני אדם שאומרים על אדם רע זה שד הוא וכל אדם שמאמין במעשיו ג"כ נקרא שטן וכן על הכתוב ויקם ה' שטן לשלמה את הוד וגו' ויקם לו שטן את דון וכן וספסוק עומד על ימינו לטעמו פירושו המפורשים שהיה סכלם החורגי ואמרו שזו ההולדה היתה לאובמו שלא היה אדם כועל לחוה להלאת תאוותו אלא מפני תבואת הורע שהיה אובמו ולא הוליד בן חכם משכיל אלא שם לפיכך כתוב בו ויולד ברהמיתו כנלמו ברהמיתו והכלל שנו' ככאן הוא השכל שהולידו את האדם האמיתי אבל הראשונים לא דמו אליו במשגל ולפיכך קראום רחוקים וליגין עד"מ ועוד מושך בערלתו הוא שלא אבל משגל הרעית אלא להסויף בתאוות המושגל וכנו התאוה שהיא להשיבת ערלה ברהמיתו היא ג"כ להקניט האכזר ולמעט התאוה שהיא המרחקת האדם מהמושגלות וסמכו זה לפסוק והמה כהאדם עברו ברית כי היו כלם מנאפים אהבני תאוות המשגל האדם הראשון שטאו כרדפת התאוה ההיא וזהו פירושו העמין הוא שכל מדרגתם כאלהם הם ד"מ כאשר הקרמתו בהקד' סב :

ובמה שאמרו בענין בלעם כועל אהבו היה כלומר שהיה רודף אחר תאוות גשניות שקורין אותן חכמי הטבע תאוה בהמית ובלעם היה חומר ממון ורודף אחר הכבוד והבאיה וכתן עצה בוכוה סבך חשיר עליו הפסוק וכן הנה היו לכני שגל ברבם בלעם שהלשון היה מדרגה שהעצה של הזנות הוא בתנה וממנו יצא יועץ בלישבל ולאיתן האדם עצה בזנות אלא אם הוא משובץ בו וזהו עמין כועל אהבו וכל המאמר הנו' בו פהשך אחר זה הפירוש לפי שרצה להחשיבו ולגלו כי היה המאמר הנה ארוך לכלי כורך היותו מחשיך כל העינין על זה הפירוש והיה נאות לפי הענין הרבה ולא תתמה מזה ותאמר שזה נחפש שכתבו לפרושים אלו אלא שכונתם להיות הרבה כשטעו שהיו שלמה המ' עם חכם גדול היה כאשר חשד עליו הפתגם ונתכם שלמה חכם האר'

ונו' והשם נראה אליו ונחמתו מוסכמת בכל האומות ויחד שיר הארים וקל טכניס
 לא יחד כמוהו אם הוא כגלהו אבל בלא ספק יש לו תוך וכן הסכימו כל בעלי הפסוק
 כך המרה בדבריהם ולן וכספר משלי דמה החמר לאשה ונס וכן דמו רבותי ה' הפסוק
 הפסמית לאתון וכל מדרויהם בענינים שאינם בעלות הם על דרך ו' וכן הם
 מדרשו בנה שם קרמו או רבעו זה כלו על מחשבת הם וההחזרו שהי' מפרדה על אבא
 ופשה לו ככלה והנימו מגולה שהיה לו גנות באלו סרמו ורבעו ויכרו שני קהילות אלן
 לפי שהניחם מגולים והיא מפרה וכלמה ולפיכך קללו קללה נמרצת וכרך גם ופשה
 טכמו קלנו :

ומה

שאמרו בסנהדרין ולכני הפילגשים אשר לאברהם נתן אברהם מתנות שמות
 הטומאה אשר לחם הברית הפסוק הזקיקם לזה לפי שאמר תמלה ויתן אברהם
 את כל אשר לו לניחק ואחר כך אמר ולכני הפילגשים אשר לאברהם נתן אברהם מתנות
 ואלו אהרן תמלה ולכני הפילגשים אשר לאברהם נתן אברהם מתנות ואמר כך ויתן
 אברהם את כל אשר לו לניחק היינו אומרים שלא נתן לניחק אלא מה שנטאף אחר אהרן
 לכני הפילגשים אבל טפסוק הקדים ויתן אברהם את כל אשר לו לניחק שכלל מקדקדי
 ומט' לשני ופסחה ובעדים גשמות וולתם שמת' אל היא כוללת הכל אם בן חם נמשך
 לתת לכני הפילגשי' לא מפר להם חכמה והכל אלא כמנהג בהם חכם הם כן אלא אשאר
 חלק מהחכמות אלא טעמיהם הארים להשתמש בפיסוקים וסוסימו קפסוק וכן קפסוק
 ע' והם הכתוב כי תלאו מקדם כלומר תלאו כשפי' כאנשי קדם והם עבדי הפילגשים וטור
 פשי וקדמה וכל בני קדם הם עבדי' אהרן תתם אם למדס אברהם חכמה ו' שהיו סכסודין
 שאין בישראל בנותם בחפצתם ובירא' חטא וכל התנאי' והקדום כסם חכמות וולתם
 פדיקת לירש החכמה שהיא והקדום שאברהם חכמים לא אברהם אלא ששום חכמה
 וכן אמרם תורה לא תלמד לעצית ואלו אמרם לא תלמד תויבו חכמהם שלמדו אביתו
 אמרם לא תפשה היינו אולי אופרים אותו אבל אמרם לא תלמד לעצית תלתם האמנם
 בעשים ולא כלמוד ואף הספדתם כשידעם בני וכוח קטור ואכילה על שדם וולתם
 אף כוח איקור ואין האיטור אלא בעצמים בלכר והרי אפילו ארום גם בן שסכספס
 חסודים אכלס יש לחם ביתו ועוד פלכות קש' ליה בארץ שלת' אקף' ללמוד סכספס
 סויו טכרת חכמת בחרמוס' וכל בן אדם מפר אברהם חכמה זו לכני הפילגשים
 אין זה נכחי כחך אברהם ונחקרנותו ו' לא שאמרו זה עלת מני ששקול סכספס
 במאובי שבלו וירש חכמהם דברו סווי בינינו י' אם נקבעו סם ונחמם אות
 ושאין כוח סווי בינו :

ומה

שאמרו כפי' א' מרכו' טפס' האומר אוי' לו שהחלכתי את ביתי וכו' כונת זה
 המדרש לחם טכק"ס לא היה חפץ לשקרו' בזה המקדש לולא פטעי' ישרא
 כן

מלחמת מצוה

כן הוא אומר עובדתי את ביתי כטעתי את נחלתי כתתי ירדותי כפתי בכפי אויביה וזה על דרך החפץ החפץ כמות המת החפץ החפץ כמות רשע וכו' והסכסכה היא או שהחבדתי את ביתי והוא חוסף לי לאפסוי דהחא ג'דכר על דכריהם תועה וראיה על זה שהאלים ההגדה היא או לו לכן טבלה מעל טלחן אכיו מה לו לאב שהגלה את בנו מעל טלחן והם נאסרו מזה המחמד שבכן הוא רמז לישאל אחר או לו ובאב טרמון להקב"ה אחרון זה לו ואפילו יהיה כנסתה אוי היא מהרפת המטל שמורה על הפצרון ולמה יקסה לו זה ולא יקסה לו המחמד התורה ויתעצב אל לבו והנה העצבון חנוכה פעמית חנוכה כמו הסכסכה והואו אכל יש לו פירוש וכן תפרט מחמדם ו"ל ואין עליהם תלויה בזה :

דבר שאלתי שהקב"ה מתפלל כמו שהזכירו בצרכות צפ' הראשון הם ואלום שיצטרך לזולתו ויתפלל אליו ולא נקבל הנצרים במחמדם שימו היה מתפלל אומר אליו למה עובדתי עש עשיתם שהוא הוא האל הם ואלום חכל הכונה להם ו"ל להקב"ה חפץ שלום כריותיו וכשראה שמדת הדין מתוחה כנגדם מעמי רוב מעלליהם הוא כופה מדת הדין וחבל עליו שה מדת לחמים וכן דרשו על הכהן יונא תלמד טיובא ומהיה לתורה בלתי מדת הדין למדת החמים וסמרת הדבר חמדת הדין ולהחיותו לתורה לחמים ומשפחו עליו לטון תפלה לומר רצון כי מתפלל הוא החקש רצון ומלשון שפלה שפלה כי יתברר זה הפירוש שהלשון הוא ישי רצון שיכנסו לחמי אתי כעמד ויבולו רחמי על חרותי וזה צדודי ואם יתעקש אדם כזה הכהן מקרא מלה כיהיחטא איש לאיש ופלגו אל האים ואם לא' וחסא איש חי יתפלל לו הדיו שתפלה ועלילות כאחד ואם פן יהיה יבורח האדם שהוא מתפלל חלשון פליגה שהוא דין ולומר שהה"ה דן כריותיו וכן העטות והתפלה חלשון פליגות ויעמוד עינים ויפלג ואין פליגה אלא תפלה וכו' ואף גאים הנוצרים והיא הם אומרים בתליתם אים כן אלהיהם הוא מתפלל פליגה ומה שמי שבה בתורה צפ' בקשלה או לי ששבעתי וזעבתי ששבעתי מי אפר וכו' היה מקפץ סכנול העליוסף האלהי לוי ג'ג'ג'ג' קרובינו אל חבר אברת לכאר כל חותן אברות שכפ' שהוא בלשון ארוכה וקראה מחוקק סמון ארוכה לעמוד על עקרון של דברים יעוין עם ולא ראיתי לסעתיק הפירוש שהוא כי הוא כקשר עם אגודי ומחמדי אחרים מקרמיון ויארך המחמד הוא ללא צורך אבל סכנול המחמד הוא שאינו פוגלנו :

דבר שאלתי גם כן צפ' ראשון של כדכיו' מיום שחרי צותי המקדש אין לו להקב"ה כע'ולמו לא ארבע אמות ואם יגלגל הלכה אין סכנול שהקב"ה יבדלנו מקום ושיכנס בתוך ארבע אמות ואפילו בכית המקדש שכמו שהוא כמעט שיכנס בארבע אמות כך הוא כמעט שיכנס במקדש ולא בקרי הכוזרים כשפותם שאומרים שאלל ככנס בכטן שאשה שהוא בר זנתה מארבע אמות ובקיום חסולף וגם קפי' דעתם בכלל וזה הוא יורד

כחמה וככנס בבבוע העין ודקת להם יתעלה יצאו רב מחאורם זה ודכו' לא יאמינו
 שהכ"ה נגדר במקום חלילה וחס שהרי שלמה אמר האומנם יאב אלהים על הארץ הכה
 השמים ושמי השמים לא יכלכלוך אף כי הכית הזה אשר בניתי אבל הכונה להם ז"ל
 בזה המדרש הוא כי השנחתו ית' דבקה בעובדיו ובקוראים בשמו באמת וכתמים
 באומרו קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת ואומר בכל המקום אשר אזכיר
 את שמי אבא אליך וכרכתיך והמקום המוכן לזה הוא בית המקדש ומיום שחרב ולא
 כשארה עבודה ולא כשאר לנו כמה לעבוד את ה' אלא בתלמוד תורה וכל העוסק בה
 טכינה דבקה בו כלומר ההשגחה הפרטית ואפילו לא יהיה אלא אדם אחד לכדו שתופס
 ד' אמות ההשגחה דבקה בו והוא תכלית הכריאה באדם על דרך וזרית יסוד עולם ועל
 דרכם שאמרו מנין שיפילו אחד ויטב ועוסק בתורה שכינה עמו שנאמר וטב כדד וידום
 כי נטל עליו ועל זה הדרך יתפרשו כל אברותיה ואף יאמינו בהשגחות והם מווסדים בסג'
 חלילה שיפלו כמה שהזכירו ממנו:

ומה

שאמרו כמביעא שיצתה בת קול ואמרה נצחוני בני והכרה התמה עליהם
 איך יאמרו שהכ"ה מצוה ולמה יתמה עליהם ולא יתמה על דוד שאמר עורף
 למה יתשן ה' ואומר ויקץ כושן ה' והקיצה היא הפך השיכה והנצח והשיכה תנועות
 גופיות חלוטיות וכמו שפרט דברי דוד נפרט גם כן דברי רבותינו ז"ל והכוונה לרבותינו
 ז"ל בזה המאמר שבין שעה רבי יהושע על רגליו ואמר לא כשמים הוא וכבר כתבת
 בתורה אמרי רבים להטות והשיב תשובה נצחת חודית השכינה לרבותינו משל למה הדבר
 דומה למלך שהיה מריב עם אחד מעבדיו והעבד השיב לפני המלך טענות שהודה בהם
 המלך מה יאמרו העם עלונו נצח המלך לא נצחון כורעו אכל לפי שהיתה טענת העבד
 אמתית והמלך חודיה בה יאמרו העבד נצח וכל זה לשבך האון כאשר תמצא גם כן בתארי
 הכתובים המתארים האל ית' בתנועות גופניות וכפשוטן לשבך את האון כי הוא אינו
 בוף ואין לו נפש כאשר כתבאר בחופתים שכליות אבל דברה תורה כלשון בני אדם
 לשבך את האון וכמו שלא יקשה זה על אמרי הכתובים כך לא יקשה על אמרי רבותי'
 ז"ל

ומה

שאמרו כפ' הכא על יבמתו וכפ' הפועלים גדול השלום שהכ"ה שינה בו
 החלוק הוא דכריהם ואמר שהכ"ה דבר כוכים ושקר הוא דובר שאין הלשון
 אלא שינה והפרט יש בין שקר וכזב לשנוי שהשקר והכזב הוא מה שאינו והשנוי יאמר על
 פנים מהם שימיר טוב ברע או רע בטוב וזה ככלל שקר וכזב גם כן וזה כלו רחוק
 בחקונית' ושנוי אחר יש והוא שיאמר כדכזב אחר טוב ורע והמחוייר הדבר החוויר הטוב
 ושתק מהרע זה שנוי הוא אכל טוב קודם שישתוק מהרע ולא יחוויר אלא הטוב וכדבר
 שרה היו שניסה שאמרה אמרו בלתי היתם לי ערבה ויש אינו תווית במקו אברהם אכל
 וארבי

מלחמת מצוה

וארנו וזן יהיה חלשות הדעת לאברהם שתאמר שאינו ראוי עוד לכנים מפני זקנתו והכ"ס החזיר לו דבריו שמה שאמר על עצמה ולא החזיר לו הדבור שאמר על אברהם ונקרא זה סיני שלא זאמר כל הדברים וזה אינו מובנה בחקויות' ורמז' לל להדריכנו בדרך השלום שישראל האדם כן ואפילו אם ישיה בו קצת כדי לשים שלום לפני' שהם מגמים מרת הדובר שקרים כאשר האריכו בראשון מוטטה וזכמס' סנהדרין כשני מקומות וכפ' הבא על זכמתו ובמקומות אחרים וכל זה ללמדנו מוסר השכל ולשכך את האין ודברי הא"ע ז"ל כך מעין :

ומה

שאמרנו בפ' וז' טרפו' הכילו כפרה על שמעטתי את הירח וזכמס' הוא כשכיל אבל הקריאה המדוקדקת היא עלי כצ"ל תחת הלמ"ר כי הוא כמו בשכיל כלומר שיקרכו קרבן שיעיר חסאת ביום קרסום חדש הלכנה לפי שנתמעט כבודה ואין שכפרה על הכ"ס הם ושלום שהוא לא יחטא והכפרה היא סליחת החטא אבל סבוכה לומר שהלכנה נתמעט כבודה על כן פשו קרבן בראש חדש לכבודה שתחיל עתה אורה להוסיף . ונסתר העבון הוא כי מלכות בית דוד היא משולה לירח וזה מפורסם אל דבותינו ז"ל וכן זכרנו בראשון מראש השנה וכן בחולץ אחרו המחור הקטן רוד הקטן והמקרא אומר עליו בירת יכון עולם ועד כשחזק לאמן שלם והדמוין הזה כי הירח מנורת ומוסיף ואחר כך מתמעט אורו עד שיחשך ויסתר מעין כל ויכנס תחת כדור הארץ כן מלכות בית דוד שתחזיר לנרות על כן אמר ית' כשכילכם שמדתם כי חרב בית המקדש ונתמעט כבוד מלכות בית דוד על כן הכילו כפרה שהיא התפלה והתשובה על שמעטתי כבודה מפני עומתיכם כרי שתחזר לנרות ולפיכך בתפלת ראש חדש במוסף אנו אומרים ומוכירים דוד ע"ה מה שאין אנו מוכירים אותו בשאר התפלות של מועדות :

ומה

שאמרנו במסכת נדרים כפ' החפלת על ומספר את רובע ישראל שהכה צופת ומכיס דביעיותיהן של ישראל אינו טפה שעתיד צדיק לבאת ממנה הכונה מהם שהכ"ס יודע אפי' מה שכתבו האש' והנפון בהדרו לכות בני חרם וסודיעתו חגע' לפר טים כיריעה כללית וכמאמר הפסוק היוצר יחד לכם המבין אל כל מציאתם ואמר כטרם אמרך ככטן ירעתיך וזהו כונת אמרם שצ"ל דבר זה כסמית עינו של כלעם כלומר שלא היה מאמין ביריעת האל והשגחתו המרטיית אבל ביריעה והשגחה כללית בלבד וזה עירוקן כשכלו אבל לא עירוקן שלם וז"ל חלק השגחה וסודיעה מכל וכל עד שיהיה עירוקן שלם ולפיכך בכוהו לעירוק עינו אחת והשית יאיר עינינו כמאור תורתנו וכל דבריהם באברה ז"ה גם כן משל וחידם כאשר הקדמתו בהקדמה הכ' :

ומה

שאמרנו במדרש שהכ"ס כהן וקבר משה וסכל בנפח רימור כל זה דרך משל וחידה ואומרים שהוא כהן בותם שכמו שהכ"ס בוסל חלק בראש והוא ראשון

ראשון לכל דבר שבקדושה ומוטל התרומה משהיא ראשית התבואה כך הקב"ה הוא עילת
 פעולתו והמנו כחכמים כל הכתובות והוא עילה ראשונה וא"ת שאינו משגיח אלא בשבילים
 הנכבלי' ואינו משגיח בתחומי' שאיך תביע האמתו כדבריו הנכבלי' והשפלי' ואפי' כמעול'
 שבמין האדם אשמה המושגת בתינו האבדלים השפלים ו' אום גרעון במקו כמו ששכחו
 שפלוסופים ופירו דמיין לזה גוף אחר הזיתים על כן אמרו שהאמתו דבקה בכל
 ודריעו תקפת בכל אפי' באיזו ושאין זה גרעון בחקו' אכל מעלה וחשיבות וכו'
 הגרעון לטיבא זהו זיכות וזבלע לטהרה והזכירו הטהרה כאש לפי שאינה מקבלת
 בדרך דרשתם הלא היה רבנו באש אשם אונן מקבל טומאה וכופת המחמר הזה בכלל
 טהרה הוא צלילת הכתובות כלם וקריעתו וקפתו בכלם אפי' באישיהם וכבבויהם ושאין
 מה גרעון בחקו' ות' אכל מעלה וקטובות ומו' טירו' הרקש הזה והוא לאשה בין טוב לרע

ומה שאמרו וטעמו על דבריהם שאמרו כפי' יחיון על ויבן ה' אלהים את הנלע
 וגו' וטעמו עליהם שבדריסה: מוריס טיר אופו בדמותו ואינו ורע מה הוא
 טח מזה הלשון לא נוכד בנפ' ואפי' כודה לנשייה כך בנפ' מה קושיא יש על דבריהם
 יותר מלשון התיבה שאלהה ויבנה אלהים את הפרס בגלגלו ואמרש בעזה מרס בגלגלנו
 בדמותו ובמו' שפרס שמוקים אלו כך פרש מאמרו רבותינו ז"ל ולא עליהם תלוכותו
 בנאם צלה' שכתב לנו בך פתורה:

ומה שאמרו כפי' ראשון המושגת מהם: כדראו קעין דובמה של מעלה וכלן לקו
 בהן שמשון ככה ט' ויבכזוארו אכסלוש בשערו דקריבו בעיניו אסא בדבלי'
 ואמר שכונתם הוא שדמו לוקם ה' והקב"ה תקנה בהם וזה כלו להבאים התלמוד
 כעיני הנבנים ועפרא בפומיה שלא נוכד בנפ' שמתקבל בהם ואפי' היה כמנא כך לא
 יקשה עליהם יותר מלשון הכתוב: כי אל קבל ה' אלהיך: ויא' אל קבל ויבוס ה' ווולתם
 אכל כעין דובמה של מעלה כונתם לתאר ימים באיברים אלן עש' פי' ארס הראשון
 שהיה בתכלית היופי והכורה וזהו כעין דובמ' שמנלה מלשון עליו ושכח והיו מתבארי'
 פקס ולפי שהיו מתבאים בהם וכל המתבאיהם ה' מספלו לקו בהם שנתבאו וכן ביאר'
 הקטנה מה אכסלוש מתבאה כשערו לפיכך לקס בשינו וכן פרש בכלם ועמין הקבאש
 שהזכיר הוא אעוים זהו פירוש כונתם במדרש: זה ואחר כך חפאטי כרמיית אמת טשה
 נדעו לדרש הראשון ולקו ומונה אותן המו' ברוס בנפ' והשאי' אמרו שהיא עויה ויביתי
 להסכים לדעתם:

ומה שהשיב על האמר ר' אליעזר הגדול בפרקיו הידועים שמים מהיכן כבדאו
 וכו' וטעמו עליו שהוא הים מאחזק הקדמות וחלילה וחס וקושיא זו רכינו
 הגדול ה"ס בחול עזר אותה בספרו הגדול מורה הנבוכים וקרונו הוה הרמב"ן ז"ל

תין

יוד א

מלחמת מצוה

תָּרַךְ אֹתָהּ בְּחֻצוֹת הַתּוֹרָה שֶׁלּוֹ וְשֶׁאֵין יִמְצְאוּ הַרְבֵּה לְעוֹמְדֵי עַלְיוֹ שֶׁאֵין בָּהֶן מִקוֹם לְהֵאָרִיךְ כִּפֵּי כוֹנֵת הַמֵּאֲמֵר הַזֶּה וְזֶה שֶׁהוּא כְּתוּב כּוֹלֵת זֶה הַמִּקְוֶה אֵינִי רוֹשֵׁת לְהַעֲתִיקָהּ יַעֲיִן אֹתוֹ בְּמִקְוֵמוֹ הַחֶמֶץ בּוֹ:

זכרה שֶׁאֲמָרוּ לְכִי חַיִּי וְחוּצֵי לֹא בְּאֻכְתָּהּ תִּלְוִיחַ תִּלְתָּהּ אֲבָלָה בְּמִלְחָה תִּלְוִיחַ תִּלְתָּהּ אֲבָרָה שֶׁהוּא הַפֶּךְ חָסֵה שֶׁהֵבִיאוּ בְּסֹדֵר תַּעֲבִיחַת וּבְמַעֲשֵׂה דֵר' אֲלֵיבָר' בְּזַבְחָתָא וְשֵׁי לֹא עֵינִים רֹאיוֹת אֵינִי הֵפֵךְ זֶה לֹא אֲבָל מְנִיחָה מְרִיחָה שֶׁהֵבִיל תִּלְוִיחַ בְּמִלְחָה אֲבָרָה לֹא שְׂכִינָה לֹא אֵיבִיר' בְּשַׁעַת' דְּרִחוּזֵי וְזֶה מְרִיחָה עַל מִיּוֹעַץ הַכְּתוּב וְזֶה כְּלִית עֲבָרָתוֹ וְאֲמַנְתָּ אִם הַמֵּאֲמֵר הַזֶּה מוֹסַס מֵהַכֵּל כְּלוּמָר שֶׁהֵבִיל תִּלְוִיחַ בְּמִלְחָה לֹא יֵשׁ כִּזֶּה דְּכִרְוִיחַ כְּבוֹס וְהַסֵּב בְּתַכּוּס חֲכָמֵי הַדּוֹר' הַלּוֹמְחֵמוֹ וְאֵין בָּהֶן מִקְוֶה לְהֵאָרִיךְ הַסֵּב כִּפֵּי כוֹנֵת הַמֵּאֲמֵר יוֹסֵף וְהַסֵּב דְּכִרְוִיחַ בְּתַקְוֹת אֲלוֹי תּוֹכֵל לְהַכִּין שֶׁהוּא הַיָּה רֹדֵף לְמַקְרָ דְּכִרְוִיחַ בְּזוּחֵי לֹא מוֹסַס עֲבָרָה נִמְחַמֵת קָנָהּ תִּאֲכַלְהוּ אִשׁ וְיִשְׁחָק עֲבָרָתָא וְרִחוּ' תִּהְיֶה בְּקַס וְתִלְתָּ אֹתָהּ שְׂלֵכֵת י"ה :

זכרה שֶׁאֲמָרוּ סֵהִי סוֹתֵרִים פִּסּוּק גִּלְיָהּ עֲבָרִים נִפְסוּק וְעָלוּ בְּיוֹם רִכּוּס אֵל ה' וְוֹלְתָם מֵהַפִּסּוּקִים הַמְּרִיחִים שֶׁהַלּוֹמְחֵי יִטְוּוּ אֵל ה' וְזֶה לֹא אֲמָרָה אֵין מִקְוֶה לְהַכִּין לִימֹת הַמַּשִּׁיחַ מִפִּסּוּק מִי גֵר אֵינִי זָכוֹ' כִּעֲבָרָתוֹ עֲלֵיךְ אֲסוּר בְּעֲבָרָתוֹ בְּמִלְחָה שֶׁנֶּ"כ דִּיכְמוּת זֶה מְרִיחָה עַל מִיּוֹעַץ הַבְּבִיתוֹ זֶה בְּבִיתוֹ פִּסּוּק וְלֹא יִקְרָא עֲמִיחָה לִיבֵי הַמֵּאֲמֵר לְפִי שִׁיקָתָה רֹחֵה לִיבֵי שִׁישְׁתְּכִרוּ אֲלוֹי הַרְשָׁעִים בְּמִלְחָה וְאֲבָרָה כּוֹסֵר וְאֵינִי כִּינִים תִּקְהִינֵה וְאֲפִילוֹ יִסִּיחַ מִלְשׁוֹן אֲסִיפָה אֵין זֶה הַפִּסּוּק וְלֹא חֲזַתוּ סוֹתֵרִים תִּלְוִיחַ רִזֵּל מְבָרָה לֹא הֵבִין דְּכִרְוִיחַ לְפִי שֶׁהֵבִיל הוּא אֲבָלָה עַל שְׂמֵי פְּכִיסָה גֵר תּוֹסֵב וְהוּא הַקְּרָרָה עַד שֶׁהֵבִיל גֵּרָק וְגֵר תּוֹסֵב הוּא שְׂקָבָל עֲלֵינוּ שֶׁכֵּף מְצוֹת כִּינֵי כֹחַ אֲשֶׁר מְכַלְלֵם אֵינִי כֹחַ עַל אֵינִי מַחְוִיךְ בְּתוֹרָה וְאֵין לֹא אֵלָּא שֶׁכֵּף מְצוֹת הַמְּכַרִּים וְגֵר גֵּרָק הוּא שְׂקָבָל וְכִסְטָה יִתְחַתְּ בְּכִפֵּי הַשְּׂכִינָה לְקַבֵּל עֲלֵינוּ עוֹל הַמְּצוֹת כִּלְסֵי וְלִימֹת הַמַּשִּׁיחַ הַכְּסִיחֵם סֵב' אֵי שִׁיחֵם כִּלְסֵי לְהוֹדוֹת לְאֲתֵת וּיְכַחוּ עַל וְנִמְחַסִּיחֵם וְיִחַדּוּ לְשִׁבְעַת מְצוֹתֵיהֶם סֵב' אֵין בְּסֵב' אֲחֵר עֲבָרָתוֹ שִׁיקְיִחֻס כְּרִאוּי הַיּוֹם וְיִחַדּוּ כִלְסֵי מְצוֹת הַיָּה לְפִיכּוֹד אֵת ה' שְׂכֵם אֲחֵר וְהַרְשָׁעִים הַכְּתוּבִים הַמְּכַרִּים וְוֹלְתָם וְאֵינִי כִלְסֵי גֵרִים וְתוֹסֵבִים וְלֹא נִמְכְּרֵם חוּץ אֲבָל בְּכִרְוִיחַ לֹא וְאֵין לְקַבֵּל לְהִיטֵי גֵר גֵּרָק וְלִהְיוֹתֵךְ בְּתוֹרָה לֹא כִּינֵי אֵלָּא חֲוִיחָה בֵּה בְּהִיטְמוּ נְכִיחֵי וְשִׁפְלִים וְהֵי חֲלַעֲבִים עֲלֵינוּ וְעִלְיָהּ חֵה כְּרוֹד וְלֹא יִבְחֹשְׁנוּ אֵל מִי שְׂרוּחֵה לְהַכְחִישׁ הַתָּה וְאֵין בּוֹמֵן הוּא כְּלוּמָר קוֹדֵם יְמֹת הַמַּשִּׁיחַ בּוֹמֵן עָהֵי לְיִשְׂרָאֵל מְלָכִים אֲמָרוּ לֹא אֵין מִקְוֶה לְהַכִּין גֵּרִים לְשֵׁם עֲלָחַן מְלָכִים אֵלָּא שֶׁנִּפְסַק הַלְכָה שְׂכָלֵן גֵּרִים כְּמוֹ שֶׁהוֹכִירוּ בִּכְמוּת כִּפֵּי הַמְּכַר :

זכרה שֶׁאֲמָרוּ עֲלֵיהֶם שֶׁסִּתְרוּ הַפִּסּוּק שֶׁיַּעֲבִיר עַל אֲבוֹתָם הַמְּכַרִּים שֶׁאֲרֻגְנוּ דוּד לֹא יִרְבֶּה וְיֵשׁ אֲחֵרֵם שֶׁכֵּפֵל אֲחֵרֵם בְּפִנֵי כֵת שֶׁכֵּפֵי יֵן פְּעִיחֵם תַּפַּח רִחוּ וְאֵין הוּא

הוא אמרו מה שלא אמרו ומוקד דכרום אליהם היים זה"ו שיאמרו ככה אבל אמרו בני
המלך דוד בעל בית שבע יב פעמים להראות שלא נחנף תכעילת אבישג מפני חולשת
הזקנה אלא מפני איסור תוספת גשים כמו שנזכר בפרק כהן גדול והענין שזה הוא
היאמת המשל שמוזכרים עה שאמרו לו אבישג חסדית לגנבא נפטיה בשלמנא נקיס ומה
זכיתם כזה והלא כל הנמרות בך הם אנמרות וכל זה מורה על שקרו ופחזתו ותכלית
שגלתו והרצת להכיר האמת יענין ההלכה במקומה :

ומה

שאתר שרכותינו ז"ל הזכירו ליוסף במס' חולין לבבאי שקר הוא דובר שלא
הזכירוהו אלא כיצטן ואת קצתם העביר אותם לערים שהיתה כונתו שלא
יקראו לאחיו גולים אגם הם גולים כמוהם ואין בזה גבאי ואם הזכירוהו כפס' סוטה לא
לגבאי אלא לשכה :

ומה

שאתרו על יצגל במס' הוריות כפ"ב וכחמ' יבמות כפ' מצות חליצה ששבע
בעילות בעל אותו רשע. כל זה דרך משל והכוונה להם שהיא השקפה
חלכ להרכות הורע כי שחלכ הוא הרבה טומאה כמו שזכרו ז"ל בראשון המסכת ומה
הרופאים יודעים זה והמונחות המרכים זרע עם טורח הדרך וההסתכלות כתאר אשה
עם תכיל לירי טומאה ובה פליג במתקנתו וזהו ההרהור ולפיכך נקרא וזאת היתה
כונת המדקת שהיא כדי להחליטו והיתה עברה לשמה שהניחה לו להסתכל בפניה כדי
שיראה קרו ויחלט וזה כונת זה המאמר לא שתבעל מחמת המדקת שהיא לאותו רשע
ובעל כפש ואמין זה שקרום ולא ודחיקסו (א"ס וכן ראיתי כתוב בשם חוה"ר יהודה
פרישאל ז"ל שהם חפין זה הוא המאמר הזה יתקדם במאמר אחד שאמרתי ז"ל כי לא הכניס
סיפופיות שהוא זוכר מדוב ויפין האדם רואה קרו מכלי שיטתם עתה אלא אף בלא
תשמיש והוא אומרים רחב בשמה יעל בקולה פלו' כראייתה שכל האומר רחב רחב וקורא
אותה כך בשמה מיד הוא רואה קרו ויעל כל שאומע קולה רואה קרו מרוב כציניות קול
כאשה צרה ואמרו ז"ל בעל על פסוק ותכסהו בשטיכה שכסתה אותו והיתה מכה
ועבדה עליו כדרך המאס המכות על הקטנים ופועות על תינוק הבוכה לפיכך כך
היא הייתה מחכת קולה עליו כדי שיטן ותקדשו והוא תקול בציניות ומתיר כראמרו'
יעל בקולה ראה קרו שבע פעמים כאלו בעל שבע בעילות אבל חס נשלים לא נטמאס
עם ערל וטמא כמוהו אבל מקורה היא ונקתה וזרעה זרע ע"כ) וזאת דרך ישר גם כן
במה על דברי רבותינו ז"ל כדובר :

וכיה

שאתרו על שמשון בראשון מקוסס ויזכרהו ה' במה פרחו אתו וכשאר בני
אדם וזרעו ככתל כל זה דרך חידה ומשל ופונתם כי כח שמשון לא היה מפני
שהיה גדול האיברים וארך יותר ודאי כי כרוב גבורי כח תתגלם גדול האיברים גדול'
מקובם הרובים כזרע ועכו הגורע אבל שמשון כל איבריו אין בהם תוספת על בני
אדם

מרחמת מצות

אדם ואמתו ורועו כמו 'שדורשים בכת טרפה ותטלח את' אמתה אל תקרי אמתה אלא אמתה כלומר ורועה כך שחשון ורועו כשאר בני אדם ורועו ככחל שוטף הוא אמת והבכורה שבביתו היתה ככחל שוטף כי העונם והבכורה מכונים בכנהר כמו הבכור מעלה עליכם את בני הנדה וגו' וזכות המאמר כי היתה לו גבורה ועצומה מבלי עום תוספת באיבריו וכזרועו כי רוח ה' היה עמו לפעמו ככה יפרש דרש כל ירא וחרה אשך וירע בהם כי הם היו חכמים וככזו' בפלי מוסר והשכל וירא' חפא ועמיה ולדון דכרויה' לזרות :

ומה שאמרו כראשון מעד שהכ"ס תלמד תימוקות ומשחק עם לוייתן ורובב על הכרוב כונתה בתלמוד תימוקות שהוא כותן לחס ביכה להסבין כדרך המלמד אדם דעת ומשחק עם לוייתן על דרך ואתה ה' תשחק לנו תלעב לכל ביום והן יושב בטוים ישחק ה' ילעב לנו ומקרא מלא הוא לוייתן זה יגדת לשחק בו ואין לפרש לשחק בו כבני אדם שהרי אמר לאיוב שתשחק בו בצפור ורובב על בדוב. מקרא מלא וירכב על כרוב ועוף וכמו שיתפרשו הפסוקים יתפרשו מאמרי דלל ולא תלעב אלעב על דברי רבותינו הקדושים כלכד אבל זו לעב גם על הפסוקים ודברי דלל כלם דיוקים מה' רצון מפיקים הוזהר עליהם חזקת לטובם חזקתם. מופת צופים חזקתם. בעליל לדרך ככסף צרוף מווקקים. כראי מוצק חזקתם. זה דברים פתיקים והמלעביים על דבריהם ל בקולו מות ירעם כשכב: כדלל ירועים: ואם ערכו חית השדה תבקעם והמחויקים בהם לזרקה בלחץ החיים לו יורעם ודע אמת יורעם במקום כלמן יתקעם מיד שאלו יפרס ויושעים והמלחין בדבריהם והמסכב אמריהם והמהלך בדבריהם בחזקתם וכנס ובארמנות ידרוך וגד צוריו לפניו שלחן יערוך והיה כגן רום מהתענג ומרוך ויכרך אותו ברוך וקצת חבירו הארזכו לדבר כנגד הרחב ה' לל דבנותו לפיכך אתנצל עליו גם כן ואומר:

ואשר זכרו כי הראשונים היו מכשפים כנסות הרוח עד שלא הבינו ללא שבגנו קבאות קר"ם במצול וכדור מוסרו שקרא חכמו הגדול בשם חשבה תורה ויחם אותו לעצמו ושהאחרונים האור הגלילי יענינם וירעוהו רבית דתן ופליגה וחס להאמר כדבבום האלה אשר כל שומעם תצילנה שתי חגונו ותמחר שערות בשמי על ממורת המחור מאור גלויהו המאיר עיני חכמים חזקתם חזקתם חזקתם רב אשך לא קם כרכבו משה רבנו הגדול תורה גדולה במקום אחד שם יתהלל המתהלל כפאר האבות הוא הושב במלכות ראשונה אבותיו ואבות אבותיו כלם חכמים ונבוכים ורע דוד מלך ישראל ואם יתפאר המתפאר בדיעת הכמות הוא גדול ומגלם מי לנו גדול המשה ככל חכמה ומרש למורית ועיוניות בכל חכמה והדע יש לו ורעם עשר ידות ואם יתהדר המתהדר בבגד חכמה התור הגה הוא אב לכלנו לא היתה קריה אשר שכה

מלחמת מצוה

קמנו בכלנו וירושלמי ותוספתות ומבילות וספרא וספרא דבא וספרא וספרא הן כל
ראתה עיני וכן בחדושי סבאונים ומכזייהם ותשובותיהם ומדרגת החכמים - שמעש
אזכור ותכן לה מי יתכנו מצע תחתיו לצולם הכבא בזאת יתהלל המתהלל בהשכל וידוע
אותו הוא ראשון לכלם עשר ידות וכמעשה והאיך משה עבדו חמד ואם בקריכה לתלכו
בם האיך משה גדול מאלד בארץ מצרים בחצר המלך והשרים ועמד כנגד המסחיתים
סקראים ימה שחם ולא סרימוקין כל ימי חייו וכתיקון המדות וברך ישל למד דעת
את העם והלול לא חכר לנו אלף ספר שמצות דיינו כ"ט חכמי לנו חיד החזקה אשר
לפניו און כחיהו מי שכלל הכל בחבור אחד ואחריו לא היה בפה אברות חתנות חבה
לישר התובים מדרך עולם על כלכס ספר מורה הטובים אשר ישר דרך העוברים
ובנה אותו חומה בצורה נגד מכחישי התורה ונגד מלעגים עליה לירות במסתרים
לשלו לה להטרה הן אלם קצות דרכיו ומי וכל למלל בכרותו וכלאותיו ומחשבותיו אשריו
ואשרי רבו ואשרי אכשו ואשרי משרתיו ואשרי אשר ראו אותו ואשרי תלמידיו אשר לערו
תורה מפני וחלילה שייחם הספר הוא לעצמו וכבר האשים אותו החכם ר' פינחס הרני
מכ"א אמוץ והוא השיב והתנצל על זה הרבה ואמר שלא ייחם לעצמו זו זולתי מה
שכתב ואצי אומר או יראה לי והשאר הוא משום שתלמודים והכריות ומחשבות אשר
קדמוהו והסוד הזה הנעלם שחשכו שלא בתבלה אלא לתארונים ככר ראוהו הראשונים
אכל ככור הוא ולא חשכוהו והראשונים שהשיבו עלת בחצת שרינים אלו ראו מהש
ברבר הזה למה על פניו לא הוכיחוהו בקץ זה השם לתבירו והוא היה בענותו וכדקתו
מחויק טובה למקאים עליו ולמשיגים ואומר להם הרבה מובחם חתם עושם עמי וכדרכה
מקומות כום לתקן בספרו וחור ברבורו והורה ולא כות חבל חריות הספר בשם משנה
תורה הוא לפי שלא כתב לו לשון ארמית כשאר הסבורים אבל כלו לשון מקרא או לשון
משנה וחלקו לספרים והספרים להלכות גדולות וההלכות גדולות לפרקים והפרקים
להלכות קטנות בלשון תבוארה ונחה באלגרות הקדש שרתה עליו וכסה ורוח ה' עליו
בלחה. והלך בדרך המשנה שהיא חלוקה לסדרים והסדרים למסכתות והמסכתות
לפרקים והפרקים להלכות קטנות וקרא שפרו מפני כך משנה תורה כלומר ש
התורה שהמשנה נבחרת קאוחה לשון כלומר חלשון ושכתם לכניך לא שתהיה כו
שיהיה שני לתורה והרי בהלכות תפלה כתב וזל משנה ה' פלה ואין כונתו שניות ר
אלא שמוכה וכסהו ומשנה תורה תרגם אנקלוס פתגמן מלשון נסח כמו ש
הדת ואפילו תאמר שהוא מלשון שניות יהיה כמו משנה למלך והמלך אי
אומרים ומשנה למלך עכרו היושב ראשונה בהלכות וכל דברי המלכות ו
כמו שקורין כלבו וישרי ומרדכי לא היה שני למלך אכל משנהו שהמלך יש
כמו השליש אשר המלך נשען על ידו שהוא פחות במדרגה ממלך המז

מלחמת מצוה

החלך ועצרו כן האבוד הזה הוא תשר' הקורה לכאר דיכוס ומצותיה וכל דכרין בחתב
על סין כהלך עם השנהו ונחא' לולי החכוד הזה הנכבד היינו במבוכה גדולה כמסוף
מדיכין והסלכות וכל המאכרים הבאים אחריו והמפרטים הגלבים בעקבות יוסן בארץ
ישמעאל הן בארץ אדום ואעפ' שהשיגוהו בקצת אבל כלם חורים בחכמתו וביקר
תעארת גדולתו ומיחלים לתורתו ורואו לפארו ולדומתו ולהתברך בשמו כי מיי' מסך
אנחנו שותים ולוחמים כלחמו בר יך הוא לש' וכרך שמו בתחב המאמר הנה הנקרא
אגרת מלחמת מצוה בעיר אלג'ואיר ועא מארבות ישמעאלים כחש בסלו סנת חמשת
אלפים ומאה ושמה וישעים לניכוס וכל החזיוה כו סעות ויתקנה אלהים יברכנו
ויחכה ופרס יקרא מסמי קדשו יענהו ויעדשו :

תם ונשלם מלחמת מצוה שבה לא בורא עולם

